

**பத்துப்பாட்டும்
பண்டைத் தமிழரும்**

தமிழறிஞர்
சாமி. சீதம்பரனார்

**இலக்கிய
வரிசை**

பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும்

தமிழறிஞர் சாமி சிதம்பரனார்

வெளியிட்டவர் :

திருமதி சாமி சிதம்பரனார்

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title	— Pathupaattum Pandai Tamizharum
Author	— Saami Chidambaranaar
Language	— Tamil
Edition	— Furth
Date of Publication	— September, 1986
Copyright holder	— Thirumathi Sivakami Chidambaranaar
Paper used	— 11.6 Kg. D/c Tamil Nadu White printing
Number of Pages	— 208
Number of Copies	— 1000
Printers	— SAALAI ACHAHAM 11, Thiruveethiyan Street Gopalapuram, Madras - 86 Phone : 47 78 20 (30)
Price	— Rs. 14.50
Subject	— Tamilnaadu as portrayed in Pathu Paattu
Publishers	— Saami Chidambaranaar Ilakkiya Nilayam 19, Sourashtra Nagar 7th Street, Madras-94 Phone: 42 15 25
Selling Rights	— PAARI NILAYAM 184 Broadway, Madras-108

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	5
1. நூலின் விளக்கம்	9
2. திருமுருகாற்றுப்படை	23
3. பொருநர் ஆற்றுப்படை	46
4. சிறுபாணாற்றுப்படை	63
5. பெரும்பாணாற்றுப்படை	81
6. முல்லைப் பாட்டு	99
7. மதுரைக் காஞ்சி	111
8. நெடுநல் வாடை	136
9. குறிஞ்சிப் பாட்டு	149
10. பட்டினப் பாலை	164
11. மலைபடு கடாம்	181
சாமி சிதம்பரனார் வாழ்க்கை வரலாறு	201

முன்னுரை

சில நூல்களைச் சங்க நூல்கள் என்று சொல்லுகிறோம். சங்க நூல்கள் யாவை? பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்பவை சங்க இலக்கியங்கள். பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை ஆகிய பதினெட்டு நூல்களையும் மேற்கணக்கு நூல்கள் என்பர். இப்பதினெட்டும் சங்க இலக்கியங்கள் என்பதை அனைவரும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றனர். “கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் சங்க இலக்கியங்கள் அன்று; சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்டவை” என்போர் பலர்.

பண்டைக் காலத்திலே மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்தன. அவை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இருந்து மறைந்தன. அவற்றை முதற் சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச் சங்கம் என்று கூறினர். முச்சங்க வரலாறு இறையனார் அகப்பொருள் உரையிலே காணப்படுகின்றது. சிலப்பதிகார உரையிலும் காணப்படுகின்றது.

“அகத்தியனார் முதல் 549 புலவர்கள் முதற் சங்கத்திலே யிருந்தனர். இவர்களை உள்ளிட்டு 4449 புலவர்கள் அக்காலத்தில் செய்யுள் இயற்றினர். அவர்கள் பாடியன பரிபாடல், முதுநாறை, முதுகுருகு, களரியாவிரை போன்றவை. இச் சங்கம் 4440 ஆண்டுகள் இருந்தது. காய்சினவழுதி முதல் 89 பாண்டியர்கள் இச் சங்கத்தை ஆதரித்து வந்தனர். இச் சங்கம் இருந்த இடம் கடல் கொண்டமதுரை. இச் சங்கத்தாருக்கு இலக்கணம் அகத்தியம்.

இடைச் சங்கப் புலவர்கள் அகத்தியனார், தொல் காப்பியனார் முதலிய 59 பேர். அக்காலத்தில் 3700

புலவர்கள் பாடினர். கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலை அகவல் முதலியவை அவர்கள் பாடியவை. இலக்கணம். அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், இசை நுணுக்கம், பூத புராணம் ஆகியவை. இச்சங்கம் 3700 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. இச்சங்கத்தை ஆதரித்த பாண்டியர்கள் வெண்தேர்ச் செழியன் முதல் முடத்திருமாறன் வரை 59 பாண்டியர்கள். இது இருந்த இடம் கபாடபுரம்; இதுவும் கடல் கொண்ட பாண்டிய நாட்டில் இருந்தது.

கடைச் சங்கத்திலே சிறு மேதாவியார் முதலிய 49 புலவர்கள் இருந்தனர். கலி பாடியவர் 449 பேர். நெடுந் தொகை நானூறு, குறுந் தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, புற நானூறு, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பது கலி. எழுபது பரிபாடல், கூத்துவரி, சிற்றிசை, பேரிசை முதலியவை இவர்களால் பாடப்பட்டவை. இச்சங்கத்தார்க்கு இலக்கணம் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும். இச்சங்கம் 1850 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. முடத்திரு மாறன் முதல் 49 பாண்டியர்கள் இச்சங்கத்தின் ஆதர வாளர்கள். இச்சங்கம் இருந்தது இன்றுள்ள மதுரை மாநகரம்.”

இதுவே இறையனார் அகப்பொருள் உரையிலே காணப்படும் முச்சங்க வரலாற்றுச் சுருக்கம். இதைக் கட்டுக்கதை என்போரும் உண்டு; முச்சங்கங்கள் இருந்த தில்லை என்போரும் உண்டு; இது கட்டுக்கதையோ வரலாறோ, எப்படியாவது இருக்கட்டும். முச்சங்கங்கள் பற்றிய கதை ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் தமிழகத் தில் வழங்கி வருகின்றது.

சங்க கால நூல்கள் எல்லாவற்றையும், முச்சங்க வரலாறு குறிப்பிடவில்லை. சில நூல்களின் பெயரைச் சொல்லி “இத்தொடக்கத்தன்” என்றே கூறப்பட்டிருக்கிறது. முச்சங்க வரலாற்றில் சொல்லப்படாத பல நூல்களும் சங்க காலத்தில் வழங்கின என்று தெரிகின்றது. பத்துப்

பாட்டின் பெயரும் முச்சங்க வரலாற்றில் காணப்படவில்லை. ஆதலால் இது சங்க நூல் அன்று எனத் தீர்மானித்துவிட முடியாது. நூலின் அமைப்பு, அதன் செய்யுள் நடை, நூலாசிரியர் காலம், நூலில் காணும் செய்திகள் இவைகளைக்கொண்டே பத்துப் பாட்டைச் சங்ககால இலக்கியம் என்று தீர்மானித்திருக்கின்றனர்.

பத்துப் பாட்டைப் பாடிய புலவர்கள் கடைச் சங்க காலப் புலவர்கள்; அக்காலத்திலே ஆசிரியப் பாவில் தான் பெரும்பாலும் நூல்கள் செய்யப்பட்டன; அதில் கூறப்படும் செய்திகளும், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்திய தமிழகத்துச் செய்திகள். ஆகையால் பத்துப் பாட்டு கடைச்சங்க கால நூல் என்பதிலே ஐயம் இல்லை. கடைச் சங்க காலத்தை ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் என்பர்.

பத்துப் பாட்டும் எட்டுத் தொகை நூல்களும் சங்க நூல்கள் என்பதில் ஆருக்கும் ஐயம் இல்லை. எட்டுத் தொகை நூல்களின் பெயர்கள் கடைச் சங்கத்தைப் பற்றிய குறிப்பிலே காணப்படுகின்றன. பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும் என்னும் இந்நூல் பத்துப் பாட்டைப் பற்றிக் கூறுவதாகும். பத்துப்பாட்டுக் காலத்தில் தமிழ் நாடு இருந்த நிலைமை, தமிழர்களின் வாழ்க்கை நிலைமை, அரசியல் நிலைமை, சமுதாய நிலைமை, பழக்க வழக்கங்கள், சிறந்த பண்புகள் ஆகியவைகளை எடுத்துக் காட்டுவதே இந்நூலின் நோக்கம்.

பண்டைத் தமிழர்களைப் பற்றி இன்று யார் யாரோ என்ன என்னவோ பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர். தமிழர் நாகரிகத்தைப் பற்றிக் கூட்டியும் குறைத்தும் கூறுகின்றனர். சிலர் இந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுவதில் உள்ள உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் பழந் தமிழ் நூல்களைப் பார்த்தாக வேண்டும். தமிழர்களின் உண்மைப் பண்பாட்டை உணர இவைகளைத் தவிர வேறு சரியான சான்றுகள் இல்லை.

நமது பழைய நாகரிகம். உயர்ந்ததாயினும் சரி, தாழ்ந்ததாயினும் சரி, அதனை அப்படியே நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நமது பழைய வரலாறு நமது முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக் கட்டையாக நிற்காது. முன்னேற்றம் என்பது தடுக்க முடியாதது; காலப் போக்கை ஒட்டியது; நமது பழைய நாகரிகத்தை நாம் அறிந்து கொள்ளுவதனால் நமது முன்னேற்றம் இன்னும் விரைந்து வளரும். ஆதலால் இந்நூலிலே பத்துப் பாட்டுக் காலத்துச் செய்திகள் பல அப்படியே எடுத்துக் காட்டப் பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழர்களின் பண்பாட்டை அறிய இந்நூல் உதவுவது உறுதி. இந்த நம்பிக்கையுடனேயே இந்நூல் எழுதப்பட்டது. தமிழர்கள் இந்நூலை வரவேற்பார்கள் என்ற முழு நம்பிக்கையோடுதான் இந்நூல் வெளிவருகின்றது. இதில் உள்ள குற்றங் குறைகளை அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டுவார்களானால் அவை நன்றி அறிவோடு திருத்திக் கொள்ளப்பெறும்.

சவுராஷ்டிர நகர்
சென்னை-24

சிவன்
ம. சிவன்.

பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும்

நூலின் விளக்கம்

பழந்தமிழ் நூல்களிலே பத்துப் பாட்டு ஒரு சிறந்த நூல். தமிழ் இலக்கியத்திலே தேர்ச்சியுடையவர்களுக்கு இது ஒரு கருவூலம். பண்டைத்தமிழர் நாகரிகத்தை விளக்கிக் காட்டும் ஒரு ஒளி விளக்கு, பத்துப் பாட்டும், எட்டுத் தொகையும், சங்க கால இலக்கியங்கள்.

இந்நூலிலே இயற்கைக்கு மாறான கற்பனைகளை எங்கும் காண முடியாது. பொருளற்ற பொருந்தாத உவமைகளைப் பார்க்க முடியாது. இயற்கைப் பொருள்களின் தோற்றங்களை நாம் நேரே காண்பதுபோல் இந்நூலிலே படித்தறியலாம். அங்கே நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளையும் கண் கூடாகக் கண்டு மகிழலாம்.

பத்துப் பாட்டு கற்பனைகளும், கதைகளும் நிறைந்த காவியமன்று. கண்ணாற் கண்ட காட்சிகளை அப்படியே அழகாக எழுதியிருக்கும் சொல் ஒவியமாகும்.

இந்நூலின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து சுவைத் தவர் ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை. அவர் இந்நூலின் பெருமை

யைத் தான் அறிந்தவாரே எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார். “பத்துப் பாட்டுப் போன்ற நூல்களிலே மனம் வைத்தவர்கள், எப்படி வேண்டுமானாலும், பொருள் பண்ணக்கூடிய இலக்கண மற்ற வெறும் கற்பனை நூல்களிலே கருத்தை யிழப்பார்களா?” என்று கேட்கிறார். இக்கேள்வியின் வழியாகவே பழந்தமிழ்ப் பத்துப் பாட்டின் பெருமையை நமக்கு எடுத்துக் காட்டிவிட்டார்.

பத்துப் பாட்டாதி மனம் பற்றினார் பற்றுவுரோ
எத்துனையும் பொருட்கு இசையும் இலக்கணில் கற்பனையே
இதுவே பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை வாசகம்.

பத்துப் பாட்டு இத்தகைய சிறப்புடன் பாராட்டப் படுவதற்குக் காரணம் உண்டு. அப்பாடல்களை எழுதிய பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் பிற்காலத்துப் புலவர்களைப் போன்ற கிணற்றுத் தவளைகள் அல்லர். அவர்கள் வீட்டிற்குள்ளோ, வெளித் திண்ணையிலோ, உட்கார்ந்து கொண்டு சிந்தனை செய்து மட்டும் அச்செய்யுட்களை எழுதவில்லை.

அவர்கள் நாடெங்கும் நடந்து திரிந்தவர்கள்; காடுகளிலும் மலைகளிலும் கால் கடுக்க நடந்தவர்கள்; சிற்றுார்களையும், பேருர்களையும், ஆறுகளையும், கடலையும் பார்த்துப் பல உண்மைகளைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள். ஆதலால் அவர்கள் பார்த்த இயற்கைப் பொருள்களைப் பற்றி—அவர்கள் பழகிய மக்களைப்பற்றி—அவர்கள் தாமே அனுபவித்த இன்ப துன்பங்களைப் பற்றி அப்படியே எழுதியிருக்கின்றனர். ஆதலால்தான் பத்துப்பாட்டு, பொருளறிந்து படிப்போர் மனதைக் கவர்கின்றது.

பத்துப் பாட்டின் நடை கொஞ்சம் கடினமானதுதான்; கற்றறிந்த பண்டிதர்களுக்குக்கூட பத்துப்பாட்டென்றால் சிறிது பயந்தான். தமிழ் கற்க, விரும்பி வரும் ஒருவரைத்

தமிழின் பக்கமே அணுகுவதற்கு அஞ்சி ஓடும்படி பத்துப் பாட்டைக் கொண்டு விரட்டி விடலாம். 'மலைபடுகடாம்' படியங்கள், நல்ல தமிழ்ப் பயிற்சி பெறலாம்.' என்று சொன்னால் போதும். தமிழ் கற்க வந்தவர் வேர்த்து விதிர்த்துப்போய் விடுவார். "அப்பப்பா நமக்கு வேண்டாம் இந்தத் தமிழ்" என்று ஓட்டம் பிடித்துவிடுவார்.

பத்துப் பாட்டிலே பல சொற்கள், பலசொற்றொடர்கள் மலைபடுகடாம் என்பதுபோலத்தான் கடபுடா வென்று அமைந்திருக்கின்றன. இந்நூல் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியது. அக்காலத்தே தமிழ் கற்றோர் பலராலும் படித்துச் சுவைக்கக் கூடிய நிலையில் இருந்திருக்கலாம். இன்று அப்படியில்லை. அந்நூலின் அருமை பெருமைகளைப் புலவர்கள் எடுத்துக் காட்டினால்தான் மற்றவர்கள் சுவைத்து மகிழ முடியும்.

வழக்கிழந்த பல சொற்களைப் பத்துப்பாட்டிலே காணலாம். பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்களின் திறமையைக் காணப் பத்துப் பாட்டுப் ஒன்றே போதும்! இயற்கைப் பொருள்களைப் பற்றி, இயற்கை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி எப்படி எழுதலாம் என்பதற்கு இந்நூல் ஒரு வழிகாட்டி; இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழகத்தை நமக்கு விளக்கிக் காட்டும் ஒரு சொற்சித்திரம்; அக்காலத்து மக்களின் நாகரிகத்தை நமக்குக் காட்டுவதற்காக நம்மை அழைத்துச் செல்லும் ஒரு நல்ல பூஞ்சோலை.

பத்துப் பாட்டால் விளங்குவன

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழகத்தில் உணவுப் பஞ்சம் இல்லை. மலைகளிலே, காடுகளிலே, காயும் களியும் கிழங்கும், மதுவும் ஏராளமாகக் கிடைத்து வந்தன. மலைச்சாரல்களிலும், ஆற்றோரங்களிலும், திணை, வரகு,

நெல் முதலிய உணவுப் பண்டங்கள் அளவுக்கு மேல் விளைந்தன. கடலோரங்களிலே உப்பும் மீனும் கணக்கின்றிக் கிடந்தன. மக்கள் தானியங்களையும், காய் கறிகளையும், ஆடு, பன்றி, மான், உடும்பு, கோழி, மீன் முதலியவற்றையும் மகிழ்ச்சியுடன் சமைத்துச் சாப்பிட்டனர். பால், தயிர், மது முதலியவைகளையும் அருந்தி மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

விருந்தோம்பலில் தமிழர்கள் தலை சிறந்தவர்கள். ஏழை மக்களும் தம்மிடம் வந்த விருந்தினர்க்குத் தாம் உண்ணும் உணவைத் தந்து உபசரிப்பார்கள்.

பருத்தி விளைவுக்குப் பஞ்சம் இல்லை. கொட்டைக் கரைபோட்ட பட்டாடைகளையும், பருத்தியாடைகளையும் நெய்தனர். மென்மையும் வழ வழப்பும் உள்ள ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன.

வானை முட்டும், பெரிய மாளிகைகள் இருந்தன; கோட்டை கொத்தளங்கள் இருந்தன; நடுத்தர மக்கள் வாழ்வதற்கான ஒருகட்டு, இரண்டு கட்டு வீடுகள் இருந்தன; வறியோர் வாழும் சிறு குடிசைகளும் இருந்தன.

சங்கீதம், நடனம் முதலிய கலைகள் வளர்ந்திருந்தன; சங்கீதக் கருவிகள் எல்லாம் தமிழ் நாட்டிலேயே செய்யப்பட்டன.

மக்கள் ஏறிச் செல்வதற்கான ஊர்திகள் பல இருந்தன; பண்டங்களை ஏற்றிச் செல்வதற்கான வண்டிகள் இருந்தன. கடலிலே பிரயாணம் செய்யக் கப்பல்கள் இருந்தன; தோணிகள் இருந்தன.

சிற்பத் தொழில் சிறந்திருந்தது; ஓவியத் தொழில் உயர்ந்திருந்தது. பொன், வெள்ளி, மாணிக்கம், முத்துப் போன்ற செல்வங்கள் இருந்தன. இவைகளால் அணி

கலன்கள் செய்து அழகுக்காக அணிந்து கொண்டனர். பொன், வெள்ளிகளால் பாத்திரங்களும் செய்தார்கள்.

இரும்பு செம்பு, கலவை உலோகமான முறிமுதலியவைகளாலும் கருவிகள் செய்தனர். மரத்தினால் நல்ல வேலைப் பாடமைந்த பண்டங்கள் செய்தனர்.

உள்நாட்டு வாணிகமும், வெளிநாட்டு வாணிகமும் உயர்ந்திருந்தன. இந்நாட்டுப் பண்டங்கள் பல அந்நிய நாடுகளுக்குக் கடல் வழியாகச் சென்றன. அந்நிய நாட்டுப் பண்டங்களும் இந்நாட்டுக்கு வந்து இறக்குமதியாயின.

பிறமொழி பேசுவோர், பிற நாட்டினர், இந் நாட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போய்க்கொண்டிருந்தனர். பிற நாட்டினரோடும், பிறமொழியினரோடும் தமிழர்கள் தாராளமாகப் பழகினர். அவர்களும் தமிழர்களுடன் ஒன்று பட்டுக் கலந்து பழகினார்கள். பிறநாட்டினர் மீது வெறுப்போ, பிற மொழியின் மீது வெறுப்போ அக்காலத்தில் இல்லை.

தமிழகத்திலே நல்ல அரசுகள் நிலைபெற்றிருந்தன. அந்த அரசுகளின் தலைவர்கள் சர்வாதிகாரம் படைத்தவர்கள். ஆயினும் அவர்கள் குடிகளின் நன்மையையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு ஆட்சி நடத்தினர்; அவர்கள் எதிர்த்தோர்க்கு எமன்களாகவும், அண்டினோர்க்கு அருமைத் தோழர்களாகவும் விளங்கினர்; கலைஞர்களுக்கும், புலவர்களுக்கும் புகலிடமாக இருந்தனர்; கலைகளையும், கவிதைகளையும் வளர்ப்பதற்குத் துணை செய்தனர்.

அக்காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே பல கோயில்கள் இருந்தன. தமிழர்கள் பல தெய்வங்களை வணங்கி வந்தனர். சிவபெருமான், திருமால், பலதேவன், முருகன், காளி முதலிய தெய்வங்களுக்குக் கோயில்கள் இருந்தன. இன்னும் பல சில்லறைத் தெய்வங்களும் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தன. ஆனால் விநாயகர் மட்டும் காணப்படவில்லை.

அக்காலத்திலே விக்கிரக வணக்கம் உண்டு. இறந்த வீரர்களுக்குக் கல் நட்டு அவர்களைத் தெய்வம் போல வணங்கி வந்தனர்.

தமிழகத்திலே சமண மதம், பவுத்த மதம், வேதமதம் ஆகியவை பரவியிருந்தன. வேத முனிவர்கள், வேத அந்தணர்கள், சமண சந்நியாசிகள், பவுத்த, துறவிகள் தங்கள் தங்கள் கொள்கைகளைப் பற்றி மக்களுக்கு விரிவுரை யாற்றி வந்தனர். இவர்கள் தங்கியிருந்த இடங்களுக்குப்பள்ளிகள் என்று பெயர். இவர்களுக்குள் எத்தகைய சண்டை சச்சரவுகளும் இல்லை. அக்காலத் தமிழகத்தில் மதங்கள் பலவிருந்தன; ஆனால் மதச் சண்டையோ மத வெறுப்போ மக்களிடம் இல்லை.

மறையோதும் அந்தணர்கள் தமிழ் நாட்டிலே மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனர்; தெய்வங்களைப் பற்றிய புராண வரலாறுகள் தமிழர்க்குத் தெரிந்திருந்தன. வேள்விகள் நடைபெற்றன; தெய்வங்களுக்குத் திருவிழாக்கள் கொண்டாடினர். திருவிழாக்காலங்களிலே தெளிந்த அறிஞர்கள் பலர் கூடுவார்கள். அரும் பொருள்களைப் பற்றி அவர்கள் விவாதிப்பார்கள்.

தமிழர்களிடையிலே பல வகுப்புப் பிரிவுகள் இருந்தன, அப்பிரிவுகள் அவர்கள் செய்யும் தொழில் பற்றியும், வாழும் இடம் பற்றியும் தோன்றியவை. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், வலைஞர், எயினர், கானவர், ஆயர், மறவர், உழவர் போன்ற பிரிவுகள் அவை. இசை, நாடகம் போன்ற கலைகளையே தொழிலாகக் கொண்ட பொருநர், பாணர், கூத்தர் முதலியவர்கள் இருந்தனர்; இவர்கள் செல்வர்களிடம் சென்று ஆடிப்பாடி அவர்கள் கொடுக்கும் பரிசுகளைப் பெற்று உயிர் வாழ்ந்தனர்; இவர்கள் கலைஞர்களாயிருந்தும் சமூகத்தில் தாழ்ந்தவர்களாகவே வாழ்ந்தனர். இவை போன்ற பிரிவுகள் இருந்தும் அவர்

களிடம் உயர்வு தாழ்வோ, வகுப்புச் சண்டைகளோ தலை காட்டவில்லை. அனைவரும் ஒன்றுபட்டு அன்புடன் வாழ்ந்தனர்.

சின்னஞ்சிறிய தமிழ் நாட்டில் முடிமன்னர்கள் பலர் அரசாண்டனர்; குறுநில வேந்தர்கள் பலர் கோலோச்சினர். அடிக்கடி இவர்களுக்குள் சண்டை சச்சரவுகள் நடந்து கொண்டேயிருந்தன. நாடு பிடிக்கும் பேராசையால் அவர்களுக்குள் சண்டை நடைபெறவில்லை. வீரத்தையும் புகழையும் விரும்பியே சண்டை போட்டனர். அடங்காதாரை அடக்குவதற்காகச் சமர் புரிந்தனர். குடி மக்களைக் கொடுமைப் படுத்தும் கொடுங்கோலர்களை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தனர். அப்பொழுது நாட்டை ஆண்டவர்கள் முடிமன்னர்களும் நிலத்தலைவர்களுந்தான். குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள் என்று பெயர் பெற்றவர்கள் அனைவரும் பெருநிலத் தலைவர்களே யாவர்.

செல்வம் செழித்திருந்த அக்காலத்திலும் இந்நாட்டிலே ஏழைகள் பலர் இருந்தனர். உணவு, உடை, வாழ்விடம் இல்லாமல் வருந்தித் திரிந்த வறிஞர்கள் பலர் இருந்தனர். உயர்ந்த மாட மாளிகைகளிலே உல்லாசமாகப் பொழுது போக்கும் நிலப் பிரப்புக்களும் இருந்தனர். கற்றவர்கள் சிலர்; கல்லாதவர்கள் பலர். ஆனால் அனைவரிடமும் மனிதத் தன்மை குடிகொண்டிருந்தது. அன்பு, நல்லொழுக்கம், மானம், மரியாதை, மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்தல், நம்பிக்கைக்கு உரியராதல் ஆகியவை மனிதத் தன்மைக்கு அடையாளங்கள். இத்தகைய பழந் தமிழ் நாட்டைப் பத்துப் பாட்டிலே காணலாம்.

பத்துப் பாட்டு

இவ்வளவு சிறப்புடைய பத்துப் பாட்டு என்பது சங்கத் தமிழ் நூல்களில் ஒன்று. இது ஒரு தொகை நூல். அதாவது

பத்துப் பாடல்களை ஒன்றாகச் சேர்த்துத் தொகுக்கப்பட்ட தொகு நூல். திருமுருகாற்றுப் படை, பொருநர் ஆற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப் பாட்டு, மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநல் வாடை, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடு கடாம் என்பன அவை.

முருகு பொருந்ஆறு பாண் இரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோல நெடுநல் வாடை கோல் குறிஞ்சிப் பட்டினப்
பாலைகடாத் தொடும் பத்து

என்ற வெண்பாவினால் இதைக் காணலாம். இப்பாட்டில் உள்ள வரிசைப்படியே பத்துப் பாடல்களும் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இவற்றுள் ஐந்து பாடல்கள் ஆற்றுப்படைகள் என்னும் பெயரில் அமைந்திருக்கின்றன. அவை திருமுருகாற்றுப் படை, பொருநர் ஆற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் என்பவை. திருமுருகாற்றுப்படைக்குப் புலவர் ஆற்றுப்படை என்பது மற்றொரு பெயர், மலைபடுகடாம் என்பதற்குக் கூத்தர் ஆற்றுப்படை என்பது வேறொரு பெயர்.

பத்துப் பாட்டைப் பாடிய புலவர்கல் எண்மர். அவர்கள் நக்கீரனார், முடத்தாமக் கண்ணியார், நத்தத்தனார், உருத்திரங்கண்ணனார், நப்பூதனார், மாங்குடி மருதனார், கபிலர், கௌசிகனார் என்பவர்கள். இவர்களில் நக்கீரனாரும், உருத்திரங்கண்ணனாரும் இரண்டிரண்டு பாடல்களை இயற்றியிருக்கின்றனர். மற்றவர்கள் பாடியது ஒவ்வொன்றே.

பாடப்பட்டவர்கள் அறுவர். அவர்கள் முருகன், சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான், பாண்டியன் நெடுஞ்

செழியன், தொண்டைமான் இளந்திரையன், ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடன், நன்மன்செய் நன்னன் என்பவர்கள்.

முருகனைப்பற்றிய பாட்டு ஒன்று; அது திருமுரு காற்றுப் படை. கரிகாற்பெருவளத்தானைப் பற்றிய பாடல்கள் இரண்டு; அவை, பொருநர் ஆற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பற்றிய பாட்டுக்கள் இரண்டு; அவை மதுரைக் காஞ்சி; நெடுநல் வாடை என்பவை. இளந்திரையனைப் பற்றிய பாட்டு ஒன்று; அது பெரும்பாண் ஆற்றுப்படை. நல்லியக்கோடனைப் பற்றிய பாட்டு ஒன்று; அது சிறுபாணாற்றுப்படை, நன்னனைப்பற்றியம் பாட்டு ஒன்று! அது மலைபடுகடாம். முல்லைத் திணையைப்பற்றியும், குறிஞ்சித்திணையைப் பற்றியும் பாடியவை ஒவ்வொன்று; அவை முல்லைப்பாட்டு; குறிஞ்சிப் பாட்டு.

ஆகவே பத்துப்பாட்டைப் பாடிய புலவர்கள் எண்மர்; பாடப்பட்ட தலைவர்கள் அறுவர். இவர்களுடைய வரலாறு களை அந்தந்தப் பாட்டின் ஆராய்ச்சிகளிலே காணலாம்.

ஒவ்வொன்றும் ஒரே பாட்டு

பத்துப்பாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு பாட்டும் ஒவ்வொரு தனிநூல். ஒரே பாட்டில் ஒருநூல், தமிழ்ச் செய்யுளின் பெருமையை அறியாதார்க்கு அது வியப்பைப் தரலாம். ஒரே பாடலில் ஒரு நூலா என்று கேட்கத் தோன்றலாம்.

ஒரே பாட்டால் ஒரு நூலை இயற்றுவது தமிழுக்குரிய தனிச்சிறப்பில் ஒன்று. ஒரு பாடலை ஆயிரம் அடிகள் வரையிலும் ஆக்கலாம் என்பது தமிழ் இலக்கணம். இவ்வாறு எழுதப்படும் செய்யுளுக்கு ஆசிரியப்பா அல்லது அகவற்பா என்று பெயர். ஆசிரியப்பாவை மூன்று அடிகளுக்குக் குறை

யாமல் ஆயிரம் அடிகளுக்கு மேற்படாமல் எத்தனை அடிகளில் வேண்டுமானாலும் எழுதலாம்.

ஆசிரியப் பாட்டின் அளவிற்கெல்லை
ஆயிரம் ஆகும்; இழிபு முன்றடியே

(தொல். செய் 150)

வஞ்சிப்பா என்னும் பாடலையும் இந்த அளவில் இயற்றலாம் என்பது உரையாசிரியர்கள் கொள்கை.

இவ்விலக்கணம் பற்றியே பத்துப்பாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு பாட்டும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. திருமுருகாற்றுப்படையின் அடிகள்—317. பொருநர் ஆற்றுப்படையின் அடிகள்—248. சிறுபாண் ஆற்றுப்படையின் அடிகள்—269. பெரும்பாண் ஆற்றுப்படையின் அடிகள்—500. முல்லைப்பாட்டின் அடிகள்—103. மதுரைக் காஞ்சியின் அடிகள்—782. குறிஞ்சிப்பாட்டின் அடிகள்—261. பட்டினப்பாலையின் அடிகள்—301. மலைபடு கடாத்தின் அடிகள்—583.

பத்துப்பாட்டுள் உருவாற்சிறியது முல்லைப்பாட்டு. பெரியது மதுகைக்காஞ்சி; நடுத்தரமானவை பெரும்பாண் ஆற்றுப்படையும், மலைபடு கடாமும்.

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் உரைநடையிலே நூல்கள் எழுதவில்லை; செய்யுளிலேயே நூல்களைச் செய்தனர்; இதற்குக் காரணம் உண்டு. உரை நடையில் எழுதினால் உருவில் பெரிதாகிவிடும். செய்யுளில் சுருக்கமாக எழுதலாம். இக்காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான நூல்களைச் சில மணி நேரத்தில் அச்சிட்டுக் குவித்துவிடலாம். இத்தகைய வசதி பண்டைக்காலத்தில் இல்லை. எல்லாவற்றையும் எழுத்தாணியால் பனையோலையிலேதான் எழுதியாக வேண்டும். ஆகையால் தான் குறைந்த சொற்களிலே

நிறைந்த செய்திகளை அமைத்தெழுதும் முறையை அறிந்து எழுதினர். இதற்காகவே ஆசிரியப்பாவைப் பயன்படுத்தி வந்தனர்.

பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் பாடல் உருவில் தோன்றுவதற்கு மற்றொரு காரணமும் உண்டு. உரை நடையை அப்படியே உள்ளத்தில் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. பாடல்களை அப்படியே மனத்துள் பாடமாக வைத்துக்கொள்ளலாம். இந்நோக்கத்தோடும் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் பாடல்களிலேயே நூல்களை எழுதினார்கள்.

தமிழ்ப் பாடல்களிலே பலவகையுண்டு. அவற்றுள் முதன்மையானவை ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா கலிப்பா என்பவை. இவைகளை ஒட்டிய இனப்பாக்கள் பல. இந்த நான்கு முதற்பாக்களில் தலைமையானது ஆசிரியப்பா. ஒரு புலவன் தன் உள்ளத்திலே எண்ணியதைக் குறுக்காமல் சிதைக்காமல் அப்படியே உரை நடைபோல் எடுத்துக் காட்டுவதற்கு ஏற்ற பாடல் ஆசிரியப்பா ஒன்று தான்; இதற்கு அடுத்தது வஞ்சிப்பா.

ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக்கலியென
நாலியற்று என்ப பாவகை விரியே

(தொல். செம். 101)

இவ்வாறு பாவகையைப்பற்றிக் கூறும் சூத்திரத்திலே ஆசிரியப்பாவை முதலில் வைத்தார் தொல்காப்பியர்.

ஆசிரியப்பாவின் இச்சிறப்பை அறியாத பிற்காலத்து ஆசிரியர்கள், இம்முறையை மாற்றினர்; வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்று கூறினர்.

நூலெழுதுவதற்கு ஏற்றதாக—ஆசிரியப்பா அமைந்திருப்பதினாலேயே, சங்ககால நூல்கள் பலவும் ஆசிரியப்பாவிலே அமைந்திருக்கின்றன. சங்க காலத்திற்குப் பின்னால்

எழுந்த சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை போன்ற நூல்களும் ஆசிரியப்பாவால் ஆக்கப்பட்டன.

பத்துப்பாட்டு ஆசிரியர்கள் தாங்கள் எண்ணிய செய்திகளை, பார்த்த நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்போர்க்கு விளங்கும்படி தெளிவாகச் சொல்லுவதற்காகவே ஆசிரியப்பாவிலே தங்கள் பாடல்களைப் பாடினர்.

உரையாசிரியர்

பத்துப்பாட்டுக்கு உச்சிமேல் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் உரை யெழுதியிருக்கிறார். தொல்காப்பியத்துக்கும் சங்க நூல்கள் பலவற்றுக்கும் இவர் உரை யெழுதியுள்ளார். இவருடைய உரை கிடைக்காவிட்டால் நாம் பத்துப் பாட்டின் பொருளைச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. ஆனால் இவர் நூலாசிரியர் கருத்தை ஒட்டி உரை கூறமாட்டார். தன் கருத்தைப் பாட்டிலே புகுத்தி உரையெழுதுவார். பாட்டுக்கு நேராகப் பொருள் சொல்லும் வழக்கமும் இவரிடம் இல்லை. பதங்களை மாற்றியமைப்பார். ஐந்தாவது அடிக்கும் ஐம்பதாவது அடிக்கும் எண்பதாவது அடிக்கும் முடிச்சுப் போடுவார். ஒரு பாட்டில் உள்ள சொற்களையும், அடிகளையும் அப்படியே கலைத்துக் குலுக்கிக் கொட்டிவிடுவார். பிறகு தன் விருப்பப்படி சொற்றொடர்களையும், சொற்களையும் பொறுக்கி அமைத்துப் பொருள் கூறுவார். இது இவருடைய வழக்கம். பத்துப்பாட்டுக்கும் சீவகசிந்தாமணிக்கும் இந்தப் பாணியில் தான் உரை யெழுதியிருக்கின்றார். நூலாசிரியரின் கருத்தைக் காட்டிலும் இன்னும் சிறந்த கருத்தைக் காட்டவேண்டும் என்பதே இவருடைய நோக்கம்.

இவருடைய உரை மிகச் சிறந்ததென்பதில் ஐயமில்லை; இவ்வுரையின்றேல் பல சொற்களுக்குப் பொருள் தெரிந்து கொள்ள முடியாது; பண்டைப் பழக்கவழக்கங்கள் பல

வற்றைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாது. இன்று பத்துப் பாட்டைப் படித்துத் தெரிந்துகொள்ளப் பயன்படுவது நச்சினார்க்கினியர் உரை ஒன்றே.

பத்துப்பாட்டின் ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் பாட்டைச் சிதைக்காமல், அடிகளை மாற்றாமல் அப்படியே ஆற்றோட்டமாக வைத்தே பொருள் சொல்ல முடியும். இவ்வாறு மறைமலையடிகள் பட்டினப்பாலைக்கும், முல்லைப் பாட்டிற்கும் உரையெழுதியிருக்கின்றார்; அவைகள் சிறந்த ஆராய்ச்சியுரை. அதே முறையில் மற்ற பாடல்களுக்கும் அறிஞர்கள் உரையெழுதுவார்களானால் பத்துப்பாட்டின் பெருமை இன்னும் பலமடங்கு உயரும்.

இந்நூலின் ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும், நச்சினார்க்கினியர் உரை முடிந்தவுடன் பலவும் ஒன்றும் ஆகிய வெண்பாக்கள் காணப்படுகின்றன. அவைகளுக்கு உரையில்லை. அந்த வெண்பாக்கள் அந்தந்தப்பாடலின் கருத்தைத் தழுவியே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவை பத்துப்பாட்டின் ஆசிரியர்களால் பாடப்பட்டவைகளாக இருந்தால் அவைகளுக்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரை யெழுதாமல் விட்டிருக்க மாட்டார்.

திருமுருகாற்றுப்படை முடிவில் 10. பொருநர் ஆற்றுப் படை முடிவில் 3. சிறுபாணாற்றுப் படை முடிவில் 2. பெரும் பாண் ஆற்றுப்படை முடிவில் 1. முல்லைப் பாட்டின் முடிவில் 2. மதுரைக் காஞ்சியின் முடிவில் 2. நெடுநல் வாடையின் முடிவில் 1, குறிஞ்சிப்பாட்டின் முடிவில் 2. பட்டினப்பாலை முடிவில் 1. (இது பொருநர் ஆற்றுப்படையின் முடிவில் உள்ள மூன்றாவது பாட்டு) மலைபடுகடாம் முடிவில் 1. ஆக 24 வெண்பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகளை நச்சினார்க்கினியர் காலத்திற்குப் பின்னால் யாரேனும் எழுதிச் சேர்த்திருக்க வேண்டும்.

இவ்வாராய்ச்சி

பத்துப்பாட்டின் ஒவ்வொரு தனித்தனிப்பாட்டைப் பற்றியும் ஆராய்ந்து தனித்தனியாக எழுதப்பட்டதே இவ்வாராய்ச்சி. இலக்கியக் கண்ணோட்டத்துடன் பழந்தமிழ்ப்பாட்டின் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளைப் பாராட்டிப் பேசும் முறையில் எழுதப்படவில்லை. வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடன் வரையப்பட்டது. பழைய தமிழகத்தில் நிலவியிருந்த நாகரிகம் யாது? அக்காலத்தில் அரசு, வாணிகம், வளம் இவைகள் எப்படியிருந்தன? பழந்தமிழ் மக்களின் பண்பாடும், பழக்கவழக்கங்களும் யாவை? இவைகளைத் தெரிந்து கொள்ளும் எண்ணத்துடன் எழுதப்பட்டது. இத்தகைய ஆராய்ச்சி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழ் நாட்டைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு ஓரளவாவது துணை செய்யக்கூடும் என்பது உறுதி.

2. திருமுருகாற்றுப் படை

பத்துப்பாட்டிலே முதற்பாட்டு திருமுருகாற்றுப் படை. ஆசிரியப்பாவால் ஆகியது; 317 அடிகளைக் கொண்டது. இதற்குப் புலவர் ஆற்றுப்படையென்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு.

திருமுருகாற்றுப்படை. திரு—முருகு—ஆற்றுப்படை, திரு—அழகிய; முருகு—முருகனிடம்; ஆற்றுப்படை-வழிப் படுத்துவது. முருகனிடம் செல்வதற்கு வழி சொல்லிப் போகவிடுவது என்பதே இதன் முடிந்த பொருள்.

ஆற்றுப்படை என்பது சங்ககாலப் புலவர்கள் செய்த நூல் வகைகளில் ஒன்று; பரிசு பெற்று வந்த ஒருவன், பரிசு பெற நாடிச் செல்லும் மற்றொருவனுக்கு, வழிசொல்லி அனுப்புவது; இதுவே ஆற்றுப்படை. முன்னுள்ள நூல் விளக்கத்திலும் இது கூறப்பட்டுள்ளது.

பத்துப்பாட்டில் உள்ள ஏனைய ஆற்றுப்படைகளைவிட இத் திருமுருகாற்றுப்படை சிறிது வேறுபாடுள்ளது. ஏனைய ஆற்றுப்படைகள் மக்கள்மேற் பாடப்பட்டவை; இது தெய்வத்தின்மேல் பாடப்பட்டது. அவைகள் இம்மை இன்பத்திற்கான பொருள் வேண்டிப் புலவர்களால் பாடப்பட்டவை. இது மறுமை இன்பத்திற்கான அருள் வேண்டி அறிஞரால் பாடப்பட்டது.

முருகனை வணங்கி அவன் அருள் பெற்று வந்தான் ஒரு புலவன். அவன் வரும்வழியிலே முருகன் அருளைத் தேடிச்செல்லும் மற்றொருவனைக் கண்டான். அவனுக்கு முருகன் இருக்கும் இடங்கள்—அவ்விடங்களுக்குச் செல்லும் வழிகள் இவைகளை எடுத்துக் கூறினான். அவனை முருகனிடம் வழிப்படுத்தினான். இவ்வாறு ஒருவனை முருகனிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதே இத்திரு முருகாற்றுப்படை.

ஆசிரியர்

இதன் ஆசிரியர் நக்கீரர். மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் என்பது இவருடைய முழுப்பெயர், பத்துப் பாட்டுள் இவர் பாடியவை இரண்டு பாடல்கள்; ஒன்று திருமுருகாற்றுப்படை; மற்றது நெடுநல் வாடை.

நக்கீரரைப் பற்றி வழங்கும் வரலாறுகள் பல; கடைச் சங்கப் புலவர்களிலே இவர் தலைசிறந்தவர்; கவிஞர்களின் தலைவராகப் புகழ்பெற்றிருந்தார். “நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே” என்று கூறிச் சிவபெருமானை எதிர்த்து வழக்காடினார். இவ்வாறு ஒரு வரலாறு இவரைப் பற்றி வழங்குகின்றது.

“தமிழ் மகன் உண்மையை உரைக்க ஒரு பொழுதும் பின் வாங்கமாட்டான்; உண்மையை உரைப்பதன் மூலம் எத்தகைய இன்னல் வந்தாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளத் துணிந்து நிற்பான்” இவ்வுண்மையை விளக்கவே இவ் வரலாறு வழங்கப்படுகின்றது.

நக்கீரர் மதுரையிலே வாழ்ந்தவர்; தமிழ்நாட்டு அந்தணர்; “சங்கறுப்பதெங்கள் குலம்” என்று இவர் பாடியதாக வழங்கும் ஒரு பாடலால் இவர் சங்கறுக்கும் பார்ப்பார் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் என்று கொள்ளலாம். சங்கறுக்கும் தொழில் செய்யும் பார்ப்பாரை வேள்வி செய்யாத பார்ப்பார்

திருமுருகாற்றுப்படை

என்று கூறுவர். “வேளாப் பார்ப்பான்” என்று கூறும் அகநானூற்றால் இதனை அறியலாம்.

நக்கீரர் தந்தையார் மதுரையிலே ஆசிரியத் தொழில் செய்து வந்தார். அவர் சிறந்த ஆசிரியர்; நூலாராய்ச்சியிலே திறமையுள்ளவர்; ஆதலால் கணக்காயர் என்ற காரணப் பெயரே அவருடைய இயற்பெயராக வழங்கி விட்டது. கணக்கு—நூல். ஆயர்—நூலை ஆராய்கின்றவர். கணக்காயர்—உபாத்தியாயர்.

நக்கீரருடைய பாடல்கள் சங்கநூல்கள் பலவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. அகநானூற்றிலே பதினேழு; குறுந்தொகையிலே எட்டு; நற்றிணையிலே ஏழு; புறநானூற்றிலே மூன்று; பத்துப்பாட்டிலே இரண்டு இவர் பாடியன.

இறையனார் அகப்பொருளுக்கு உண்மையுரை கண்டவர் இவர் என்று சொல்லப்படுகிறார்.

பதினோராந்திரு முறையிலே நக்கீரனாரின் பெயரால் பத்துப் பிரபந்தங்கள் காணப்படுகின்றன. திருப்புகழ், கல்லாடம், திருவிளையாடற் புராணங்கள், திருப்பரங்கிரிப் புராணம், சீகாளத்திப் புராணம் ஆகியவைகளிலே இவருடைய வரலாற்றுக் குறிப்புகளைக் காணலாம். திருப்பரங்குன்றத்திலே நக்கீரரின் உருவச்சிலை ஒன்றுண்டு. மதுரை மேலமாசி வீதியில் நக்கீரருக்கு ஒரு கோயில் உண்டு.

நக்கீரர் நல்ல தெய்வ பக்தியுள்ளவர்; பொது மக்களால் போற்றப்பட்ட ஒரு பெரும் புலவர். ஆதலால் இவரைப்பற்றி எத்துணையோ கதைகள் வழங்குகின்றன; இவருடைய பாடல்களிலே ஈடுபட்டவர்கள் இவரைத் தெய்வமாக எண்ணி ஏற்றிக் கொண்டாடுகின்றனர்.

சங்க நூல்களிலே உள்ள பாடல்களைப் பாடிய நக்கீரர் வேறு; பதினோராந்திருமுறையிலே உள்ள பிரபந்தங்களைப்

பாடிய நக்கீரர் வேறு; பதினோராந் திருமுறை நக்கீரரே புராணங்களிலே வழங்கப்படும் வரலாறுகளுக்கு இலக்கானவர் என்று கூறுவர். சங்ககாலத்து நக்கீரனாரின் பெயரால் வேறொரு பெரும் புலவர் பதினோராந் திருமுறைப் பிரபந்தங்களைப் பாடியிருக்கலாம்; நக்கீரனாரின் சிறப்புக் கருதி அவரைப் பற்றிப் பல வரலாறுகளைப் புனைந்திருக்கலாம் என்று எண்ண இடமுண்டு. இத்தகைய பாராட்டுதலுக்குரிய பெரும்புலவராகிய நக்கீரனாரின் பெருமைக்கு இத் திருமுருகாற்றுப்படை பத்துப்பாட்டில் முதற் பாட்டாக அமைந்திருப்பதே போதுமான சான்றாகும்.

பாட்டின் அமைப்பு

வீடு பெற விரும்பிய அறிஞன் ஒருவனுக்கு, அதைப் பெறுவதற்கான வழிதுறைகளை அறிந்தவன் ஒருவன், முருகனிடம் போகும்படி மொழிகின்றான். இம்முறையில் பாடப்பட்டிருப்பதே திருமுருகாற்றுப்படை.

இந் நூலில் ஆறு பகுதிகள் அமைந்திருக்கின்றன. அவை, திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவிநன்குடி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர் சோலை என்பவை.

முருகன் திருப்பரங்குன்றத்தில் விருப்புடன் வாழ்கின்றான்; திருச்சீரலைவாயில் அமர்ந்து அன்பர்களுக்கு அருள்புரிகின்றான். திருவாவிநன்குடியிலே பக்தர்கள் பலரும் குழுமி முருகனை வழிபடுகின்றனர்; திருவேரகத்தில் அருமறை தெளிந்த அந்தணர்கள் முருகனை வணங்குகின்றனர்; முருகன் அருள் விரும்பும் அன்பர்கள் பலரும் குன்றுகள் தோறும் சென்று வழிபாடு செய்கின்றனர்; பழமுதிர்சோலையிலே பல விடங்களிலே பலருங்காணத் தலைவனாக வீற்றிருக்கின்றான் முருகன். இப்படி முருகன் ஆறு இடங்களிலே

அமர்ந்து அன்பர்களுக்கு அருள் புரிவதைக் கூறுகிறது இப் பாட்டு. இந்த ஆறு இடங்களையும் ஆறுபடைவீடுகள் என்பர்.

திருப்பரங்குன்றம் என்பது மதுரைக்கு மேற்கில் உள்ளது. பாண்டிய மன்னன் ஒவ்வொரு நாளும் பரங்குன்றுக்கு வந்து முருகனை வழிபடுவான் என்று பரிபாடலில் காணப்படுகின்றது. மதுரையின் தெய்வீகத்தைவிடப் பரங்குன்றின் தெய்வீகம் பழமையானது என்று ஊகிக்க இடமுண்டு.

திருச்சீரலைவாய் என்பது திருச்செந்தூர். இதுவும் பரங்குன்றைப் போலவே பழமையான திருப்பதி.

திருவாவிநன்குடி என்பது பழனி. இதுவும் வரலாற்றுப் பெருமை வாய்ந்தது.

திருவேரகம் என்பது தஞ்சை வட்டாரத்தில் காவிரிக் கரையில் உள்ள சுவாமிமலை என்று கூறுகின்றனர் இக் காலத்தினர். “திருவேரகம் மலைநாட்டில் உள்ள ஒரு திருப்பதி” என்று நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார். திருவேரகத்தைப் பற்றிய பகுதியில் காவிரியாற்றைப் பற்றிய குறிப்பே காணப்படவில்லை. சுவாமி மலையும் இயற்கை மலை அன்று; கட்டுமலை!

சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும்
ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்

என்பது சிலப்பதிகாரம் குன்றக்குரவையில் உள்ளது. இதில் வெண்குன்றம் என்பதற்குச் சுவாமி மலை என்று பொருள் கூறுகின்றார் அரும்பதவுரை ஆசிரியர். இதனாலும் சுவாமி மலை வேறு ஏரகம் என்பது வேறு என்று அறியலாம்.

ஆதலால் நச்சினார்க்கினியர் நவில்வதே உண்மையாக இருக்கலாம் என்று ஊகிக்க இடமுண்டு. ஆகையால் திருவேரகம் எதுவென்று உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை.

குன்றுதோறாடல் என்பது இயற்கைவளமும் எழிலும் நிறைந்த மலைகள். முருகன் குறிஞ்சி நிலத் தெய்வம். குறிஞ்சி நிலம் மலையும் மலைசார்ந்த நிலமும். ஆகையால் மலைகளெல்லாம் முருகனுக்குரிய இடம்.

பழமுதிர்சோலையை அழகர்மலை யென்பர்.

சேண்நின்று

இழும் என இழிதரும் அருவிப்

பழமுதிர்சோலை மலைகிழுவோனே—

வானத்திலிருந்து இழும் என்ற ஓசையுடன் வீழ்கின்ற அருவியையுடைய பழங்கள் முற்றியிருக்கின்ற சோலைகள் நிறைந்த மலையின் தலைவனே என்பன திருமுருகாற்றுப் படையின் இறுதியடிகள்; பழமுதிர்சோலை மலையைக் குறிக்கும் வரிகள்.

இதில் குறிப்பிட்டிருக்கும் அருவி அழகர்மலையில் உள்ள சிலம்பாற்றைக் குறிப்பிடுவது. ஆகையால் பழமுதிர்சோலை மலையென்பது அழகர்மலைதான் என்று கூறுகின்றனர்.

பழமுதிர்சோலை மலையென்பது அழகர் மலைதானா என்பது ஆராய்ந்து முடிவு செய்யப்படவேண்டிய செய்தி. பரங்குன்றம் முருகன் திருப்பதியாக இருந்த காலத்திலேயே அழகர் மலை திருமாலிருஞ் சோலை என்ற பெயருடன் சிறந்த திருமால் திருப்பதியாக விளங்கியிருந்தது. இவ்வுண்மையைப் பரிபாடலில் காணலாம்.

பரிபாடல் சங்க நூல்களாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களிலே ஒன்று. அந்நூலில் திருமால், செவ்வேள் ஆகியவர்களைப் பற்றிய பாடல்களும் வைகையைப் பற்றிய பாடல்களும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் செவ்வேளைப் பற்றிய பாடல்கள் திருப்பரங்குன்றத்தையும், அங்குள்ள முருகனைப்

பற்றியுமே பாடுகின்றன. முருகனைப் பற்றிய ஒரு பாடல் மட்டும் எந்த இடத்தையும் குறிப்பிடவில்லை.

திருமாலைப்பற்றிய பாடல்களிலே ஒன்று திருமாலிருஞ் சோலையைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பாடுகின்றது. நீண்ட நெடுங்காலமாகத் திருமால் அம்மலையிலே வீற்றிருக்கின்றார். அவரை வணங்கி வழிபடுவோருக்கு அவர் நல்லுலகத்தை அளிக்கின்றார். திருமாலிருஞ் சோலைமலை திருமால் வீற்றிருப்பதனாலே மலைகளிலே சிறந்த மலையாக விளங்குகின்றது என்று கூறுகிறது அப்பாடல்.

பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் கடைச் சங்க காலத்து நூல்கள். பத்துப்பாட்டில் உள்ளது திருமுருகாற்றுப்படை. எட்டுத்தொகையில் உள்ளது பரிபாடல். ஆகவே திருமுருகாற்றுப்படையும், பரிபாடலும் ஏறக்குறைய ஒரே காலத்து நூல்கள். பரிபாடலில் அழகர்மலை திருமாலிருஞ் சோலையாகவே காணப்படுகின்றது. முருகன் திருப்பதி என்பதற்கான அறிகுறிகள் காணப்படவில்லை. ஆகையால் பழமுதிர்சோலைமலை யென்பது அழகர்மலை யென்று முடிவு செய்வதற்குப் போதுமான ஆதரவில்லை.

அழகர்மலை பழமுதிர்சோலை மலை என்ற பெயரில் முருகன் திருப்பதியாகவும் இருந்திருக்கலாம் அதுவே திருமாலிருஞ்சோலை மலை என்ற பெயரில் திருமால் திருப்பதியாகவும் இருந்திருக்கலாம் என்போரும் உண்டு. இவர்கள் கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கின்றது. இதற்குப் பழைய நூல்களின் ஆதரவு ஒன்றும் அகப்படவில்லை. இவர்கள் கூறுவது உண்மையாக இருக்குமானால் மாமனும் மருமகனும் ஒரு மலையிலே வீற்றிருப்பதைப் பண்டைப் புலவர்கள் பாடாமல் விட்டிருக்க மாட்டார்கள்.

தெய்வங்கள்

திருமால், பரமசிவன், இந்திரன், பிரம்மன் முதலிய தெய்வங்களை இந்நூலிலே காணலாம்.

பாம்பு இறக்கும்படி கொல்லுகின்ற புள்; பலகோடு களையுடைய வளைந்த சிறகுள்ள புள்; இத்தகைய கருடப் புள்ளைக் கொடியாக உயர்த்தவர் திருமால்.

பாம்புடப் புடைக்கும் பல்வரிக் கொடுஞ் சிறைப் புள் அணி நீள்கொடிச் செல்வன்

என்பன திருமாலைக் குறித்துவரும் அடிகள். 150—151

வெண்மையான காளை யுருவெழுதிய கொடியை வலப்பக்கத்தில் உயர்த்தியவன்; பலரும் புகழும் வலிமையான தோளையுடையவன்; இடப்பாகத்தில் உமையை வைத்துக்கொண்டிருப்பவன்; இமையாத மூன்று கண்களையுடையவன்; திரிபுரத்தை அழித்த வலிமையுடையவன்.

வெள்ளேறு

வலவயின் உயரிய பலர்புகழ் திணிதோள்
உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண்
மூவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வன்

இவை சிவபெருமானைக் குறிக்கும் அடிகள். 151—154

ஆயிரங் கண்களையுடையவன்; நூறு என்னும் பல வேள்விகளைச் செய்தவன்; பகைவர்களைக் கொன்றழித்து வெற்றிபெறக் கூடியது—நான்கு தந்தங்களையுடையது—அழகிய நடையை உடையது—தொங்குகின்ற பெரிய கையை யுடையது—ஆகிய யானையின் பிடரியிலே உயர்த்தியிருக்கின்ற அம்பாரியில் ஏறிச் செல்லும் செல்வத்திலே சிறந்தவன்.

நூற்றுப் பத்தடுக்கிய நாட்டத்து, நூறுபல்,
வேள்விமுற்றிய, வென்றடு கொற்றத்து
ஈரண்டேந்திய மருப்பின், எழில்நடைத்,
தாழ்பெருந்தடக்கை, உயர்த்த யானை
எருத்தம் ஏறிய திருக்கிளர் செல்வனும்

இவை இந்திரனைக் குறித்து வந்த அடிகள். 155—159

தாமரை மலரில் பெற்றெடுக்கப்பட்டவன்; அழியாத
ஊழிதோறும் படைத்தற் றொழிலைச் செய்வன்; நான்கு
முகங்களை யுடையவன்.

தாமரை பயந்த தாவின் ஊழி
நான்முக ஒருவன்

இவை நான்முகனைக் குறிக்கும் அடிகள். 164—165

இன்னும், ஆதித்தர் பன்னிருவர், உருத்திரர் பதி
னொருவர், வசுக்கள் எண்மர், மருத்துவர் இருவர், ஆகிய
தேவர்களும் காணப்படுகின்றனர்.

மேலும் தேவர், அசுரர், தைத்தியர், கருடர், கின்னரர்,
கிம்புருடர், இயக்கர், விஞ்சையர், இராக்கதர் கந்தருவர்,
சித்தர், சாரணர், பூதர், பைசாசர், தாராகணம், நாகர்,
ஆகாய வாசிகள், போக பூமியோர் என்ற பதினெண் கணங்
களும் காணப்படுகின்றனர்.

புராணங்களிலே காணப்படும் எல்லாத் தெய்வங்களும்
திருமுருகாற்றுப்படைமீலே காணப்படுகின்றன. ஆனால்
விநாயகர் மட்டும் காணப்படவில்லை.

கோவில்கள்

சங்க காலத்திலே இன்றிருப்பதுபோன்ற பெரும்பெரும்
கோவில்கள் இல்லை. சிறு சிறு கோவில்களே இருந்தன.

அக்காலத்து மக்கள் எங்கும் தெய்வமிருப்பதாக நம்பினர். ஆகையால் அவர்கள் இயற்கை வணப்பமைந்த எல்லா விடங்களிலும் தெய்வத்தை வணங்கி வழிபட்டனர். அருவ வழிபாடும் உண்டு; உருவ வழிபாடும் உண்டு.

தமிழர்கள் முருகனைக் காட்டிலே வைத்து வணங்கினர்; சோலைகளிலே வைத்து வணங்கினர்; ஆற்றின் நடுவிலே அமைந்த அரங்கங்களிலே அவனை வணங்கினர்; ஆற்றங்கரைகளிலே — குளத்தங்கரைகளிலே முருகனைப் பூசித்தனர்; முச்சந்தி, நாற்சந்தி, ஐஞ்சந்திகளிலும் அவனை வணங்கினர்; புதிதாகப் பூத்த கடம்ப மரத்திலே முருகனைக் கண்டு வணங்கினர். மரத்தடியிலும், அம்பலத்திலும், மரக்கட்டைகளிலும் முருகனை வணங்கினர்.

காடும், காவும், கவின்பெறு துருத்தியும்,
யாறும், குளனும், வேறுபல் வைப்பும்,
சதுக்கமும், சந்தியும், புதுப்பூங் கடம்பும்,
மன்றமும், பொதியிலும், கந்துடை நிலையினும்

முருகனைக் கண்டு வணங்கினர் என்று கூறும் பகுதியால் முருகனை எல்லா விடங்களிலும் வணங்கினர் என்பதைக் காணலாம். 223—226

உருவ வணக்கம்

உருவ வணக்கம் தமிழ் நாட்டிலேதான் தோன்றியிருக்க வேண்டும். சங்க நூல்களில் எல்லாம் உருவ வணக்கம் காணப்படுகின்றது. தமிழர்களின் பழைய நாகரிகத்திலிருந்தே உருவ வணக்கம் உதித்தது என்று சொல்ல இடமுண்டு.

பண்டைத் தமிழர்கள் போரிலே மாண்ட வீரர்களைப் போற்றினர். அவர்களுக்காகக் கல் நட்பு விழாச்செய்தனர்; அவர்களுடைய புகழைப் பாடினர், வீரர்களுக்காகக் கல் நாட்டு விழாச் செய்யும் முறையைத் தொல்காப்பியத்திலே காணலாம். வீரர்களுக்கு உருவமைத்து அவர்கள் வெற்றியைக் கொண்டாடி வணங்கியது போலவே கடவுள்களுக்கும் கற்சிலைகள் செய்து வைத்து வணங்கினர். கடைச்சங்க காலத்தில் இவ்வழக்கம் தமிழ் நாடெங்கும் பரவியிருந்தது. தமிழர்கள் சிற்பக் கலையிலே சிறந்து நின்றமைக்கு இவ்வுருவ வணக்கம் ஒரு காரணமாகும். இது குறிப்பிடத்தக்கது.

பண்டைத் தமிழர் முருகனை ஆறுமுகமும் பன்னிரண்டு கையும் உடைய உருவமாகச் செய்து வைத்து வணங்கினர். இதைத் திருமுருகாற்றுப் படையிலே காணலாம். முருகனுடைய உருவம் அவனைப்பற்றிப் புராணத்திலே கூறும் வரலாற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டது. புராண வரலாற்றைக் கொண்டே முருகனுடைய உருவமைத்தனர்; ஒவியம் தீட்டினர்.

முருகன் திரு உருவைப் பற்றி நக்கீரர் மிக அழகாகப் பாடியிருக்கின்றார்.

ஒரு முகம் சூரியனைப் போல ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கின்றது; ஒரு முகம் தன்னை வணங்கும் அன்பர்களுக்கு வரங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது; ஒரு முகம் அந்தணர்களின் வேள்விகளைப் பாதுகாக்கின்றது; ஒரு முகம் உண்மையறிவை உணர்த்திக்கொண்டிருக்கின்றது; ஒரு முகம் அன்பர்களின் பகைவர்களை அழித்து அவர்களுக்குப் போரிலே வெற்றியைத் தருகின்றது; ஒருமுகம் வள்ளியுடன் மகிழ்ந்து வார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்கின்றது.

பல்கதிர் விரிந்தன்று ஒருமுகம், ஒருமுகம்
 ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினிது ஒழுகிக்
 காதலின் உவந்து வரங்கொடுத்தன்றே, ஒருமுகம்
 மந்திர விதியின் மரபுரி வழாஅ
 அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே, ஒருமுகம்
 எஞ்சிய பொருள்களை ஏமுறநாடித்
 திங்கள் போலத் திசை விளக்கும்மே, ஒருமுகம்
 செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக்
 கறுவு கொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட்டன்றே,
 ஒருமுகம், குறவர்மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின்
 மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்றே

முருகனுடைய ஆறுமுகங்களும் செய்யும் செயல்கள் இவை.

92-102

வானத்தில் திரியும் முனிவர்களைத் தாங்குகின்றது ஒரு கை; இடையிலே ஊன்றியிருக்கின்றது ஒரு கை; ஆடையை அணிந்த துடையின்மேல் கிடக்கின்றது ஒரு கை; அங்குசத்தை ஏந்திக்கொண்டிருக்கின்றது ஒரு கை; ஒரு கை கேடயத்தை ஏந்தியிருக்கின்றது; ஒரு கை வேலைச் சுழற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது; ஒரு கை மார்புக்கு நேரே ஞானக் குறிப்புடன் விளங்குகின்றது; ஒருகை மார்பிலணிந்த மாலையோடு சேர்ந்து கிடக்கின்றது; ஒருகை கொடியுடன் மேலே சுழலும்; ஒருகை மணிகளை ஆட்டி ஒலிக்கச் செய்கின்றது; ஒரு கை மேகத்தைப் பிடித்து மழையைப் பெய்விக்கின்றது; ஒரு கை தேவ மகளிர்க்கு மணமாலை சூட்டி மகிழ்ச்சி அடைகின்றது;

விண்செலன் மரபின் ஐயர்க்கேந்தியது ஒருகை; உக்கம் சேர்த்தியது ஒருகை;
 நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை அசைஇயது ஒருகை;
 அங்குசம் கடாவ ஒருகை; இருகை

ஐயிறு வட்டமொடு எஃகு வலம்திரிப்ப; ஒருகை
 மார்பொடு விளங்க, ஒருகை
 தாரொடு பொலிய, ஒருகை
 கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக்கொட்ப, ஒருகை
 பாடுஇன் படுமணி இரட்ட, ஒருகை
 நீனிற விசும்பின் மலி துளி பொழிய, ஒருகை
 வான் அரமகளிர்க்கு வதுவைதூட்ட

முருகனுடைய பன்னிரு கரங்களும் செய்யும் செயல்களை
 இவ்வடிகள் குறித்தன. 107-117

இவைகளால் முருகன் ஆறுமுகங்களும் பன்னிரண்டு
 கைகளும் உடைய அழகிய உருவமாகச் செய்து வணங்கப்
 பட்டான் என்பதைக் காணலாம்.

வழிபாட்டு முறை

பண்டைத் தமிழர்களிடம் தெய்வங்களுக்கு உயிர்களைப்
 பலியிட்டு வணங்கும் வழக்கம் இருந்தது. அவர்கள் மலர்க
 ளிடும் தெய்வங்களை வணங்கினர்; இரத்தங் கலந்த
 அரிசியைப் பலியாக வைத்தும் வணங்கினர்.

சிறிய தினை அரிசியை மலரோடு கலந்து வைத்தும்,
 ஆடறுத்தும், கோழிக் கொடியோடு முருகனை வரிசையாக
 நிறுத்தியும், ஊர்கள் தோறும் முருகனுக்குச் சிறந்த
 விழாக்கள் செய்வர்.

சிறுதினை மலரொடு விரைஇ, மறி அறுத்து
 வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிரீஇ,
 ஊர்ஊர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்

218-220

மிகுந்த வலிமை பொருந்திய பெரிய கால்களையுடைய
 கொழுத்த ஆட்டுக் கடாவை வெட்டுவார்கள். அதன் குருதி
 யுடன் நூய வெள்ளையான அரிசியைக் கலந்து பலிகளாகப்

பண்ணுவார்கள். அவைகளைப் பிரப்பங்கூடைகளிலே வைத்து முருகனைப் பூசிப்பார்கள்.

மதவலி நிலைஇய மாத்தாள் கொழுவிடைக்
குருதியொடு விரைஇய தூவெள்ளரிசி
சில்பலிச் செய்து, *பல் பிரப்பு இரீஇ

232-234

இவைகள் உயிர்ப்பலியிட்டு முருகனை வழிபட்ட செய்தியைக் கூறுகின்றன. முருகனுக்கு ஆடு வெட்டிப் பூசை போடுதல் அக்கால வழக்கம்.

புராண வரலாறுகள்

சங்க காலத்திலே தமிழகத்திலே புராண வரலாறுகள் பல வழங்கி வந்தன. மாபுராணம், பூதபுராணம் என்பவை இடைச்சங்க காலத்தில் இருந்த நூல்கள். ஆகவே கடைச்சங்க காலத்தில் புராண வரலாறுகள் தமிழ்நாட்டில் பெரு வழக்காக இருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை.

முனிவர்களைப்பற்றியும் கடவுளர்களைப் பற்றியும் மொழிவனவே புராணங்கள். புராணம்—புராதனமான வரலாறு. புராதனம் பழமை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழர்கள் புராணங்களிலே நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். இதற்குத் திருமுருகாற்றுப்படை சான்றாகும்.

புராண முருகனைப்பற்றியே இந்நூல் போற்றிப் புகழ்கின்றது. கந்தபுராண வரலாற்றுப் பகுதிகளை இந்நூலிலே காணலாம்.

பரமசிவன் பார்வதியை மணந்தபோது தேவர்கள் பரமசிவனிடம் ஒரு வரங்கேட்டனர். பார்வதியுடன் கூடிப் பிள்ளை பெறக்கூடாது என்பதே அவ்வரம். பரமசிவனும்

---

* பல் பிரப்பு இரீஇ-பல பிண்டங்களைப் பிடித்து வைத்து என்றும் பொருள் சொல்லலாம்.

தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கினான். பிறகு சிவனார் தனது விந்துவை இந்திரன் கையிலே கொடுத்தார். அவனால் அதன் வெப்பத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. அவன் அத்திரி, குச்சன், கௌதமன், பிருகு, காசிபன், அங்கிரா, வசிட்டன் என்னும் ஏழு முனிவர்களிடமும் அந்த விந்துவைக் கொடுத்து விட்டான். அவர்களும் அதன் வெப்பத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் அக்னிக் குண்டத்திலே அதைப்போட்டு விட்டனர். வெப்பந் தணிந்தபின் அதனை எடுத்தனர்; தங்கள் பத்தினிகளிடம் கொடுத்தனர். அவர்களில் வசிட்டர் மனைவியான அருந்ததியைத் தவிர ஏனைய அறுவரும் அதனை அருந்தினர்; உடனே கருவுயிர்த்தனர்; அறுவரும் ஆறு குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தனர். அந்த ஆறு குழந்தைகளும் இமயமலையிலே உள்ள சரவணப் பொய்கையிலே விடப்பட்டன. அவைகளைப் பார்வதி ஒன்றாக வாரியெடுத்தாள். ஆறும் ஒன்றாகி, ஆறுமுகமும் பன்னிரண்டு கையுமுடைய முருகனாகக் காட்சியளித்தது. இவ்வரலாறு திருமுருகாற்றுப் படையிலே காணப்படுகின்றது.

வானம், காற்று, தீ, நீர், நிலம் ஆகிய ஐந்து பூதங்களுள் ஒருவனாகிய தீ தன் உள்ளங்கையில் ஏந்தினான். அதனை உண்ட முனிவர்களின் மனைவிகளாகிய அறுவரும் பெற்றெடுத்த ஆறு உருவங்களாக அமைந்த செல்வனே! கல்லால மரத்தின் கீழ் வீற்றிருந்த சிவபெருமானுடைய புதல்வனே! பெரிய மலையாகிய இமையவரையின் மகளான பார்வதியின் புதல்வனே!

ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப
அறுவர் பயந்த ஆறமர்செல்வ!
ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ! மால்வரை
மலைமகள் மகனே!

(254—257)

இதனால் மேலே காட்டிய வரலாற்றைக் காணலாம்,

உலகிலே பழமையான குளிர்ந்த கடல்நீர் கலங்கும்
படி உள்ளே நுழைந்துபோய், அசுரர்களின் தலைவனாகிய
சூரபத்மனைக் கொன்ற ஒளிபொருந்திய வேல், இலைவடி
வான நீண்டவேல்.

பார்முதிர் பணிக்கடல் கலங்க, உள்புக்குச்
சூர்முதல் தடிந்த சுடர்இலை நெடுவேல்

இது சுப்பிரமணியர் சூரபத்மனைக் கொன்ற வரலாற்றைக்
குறிப்பது. 45—46

அசுரர்களின் நல்ல வெற்றி அழிந்துபோகும்படி,
தொங்குகின்ற பூங்கொத்துகளையுடைய மாமரத்தை அடி
யோடு சாய்த்த, குற்றமற்ற வெற்றியையும், கிடைத்தற்கரிய
நல்ல புகழையும் கொண்ட, சிவந்த வேலையுடைய முருகன்.

அவுணர் நல்வலம் அடங்கக், கவிழ்இணர்
மாமுதல் தடிந்த, மறுஇல் கொற்றத்து
எய்யா நல்இசைச் செவ்வேல் சேஎய்

(59—61)

ஒரு அசுரன் மாமரவடிவாய் மறைந்து நின்றான். அவன்
தேவர்களின் பலத்திலே பாதியைக் கவர்ந்து கொண்டிருந்
தான்; அந்த மாமரத்தை முருகன் தனது வேட்படையால்
அடியோடு வீழ்த்தினான் என்ற புராணவரலாற்றை
இதனால் காணலாம்.

சூரனுடைய சுற்றத்தாரை அடியோடு தொலைத்த
பேராற்றல் உடையவனே! போரிலே சிறந்த வீரனே!

சூர் மருங்கு அறுத்த மொய்ப்பின் மதவலி
போர்மிகு பொருந்!

இது முருகன் அசுரர்குலத்தை அழித்த செய்தியைக் குறிக்கின்றது.

கிரவுஞ்சமென்னும் மலையை அழித்தவனே! அழியாத வெற்றியுடையவனே! உயர்ந்த மலைகளையுடைய குறிஞ்சி நிலத்தின் தலைவனே!

குன்றம் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து
விண் பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக்கிழவ! (226—227)

இது முருகன் கிரவுஞ்சமலையைத் தன் வேலால் வீழ்த்திய வரலாற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது.

குறவர் குலத்திலே பிறந்த அழகிய பெண்—கொடி போன்ற இடையினள்... இளமைப் பருவமுடையவள்—ஆகிய வள்ளியுடன் மகிழ்ந்திருக்கும் ஒரு முகம்.

ஒரு முகம்
குறவர் மடமகள்: கொடிபோல், நுகப்பின்
மடவரல், வள்ளியோடு நகை அமர்ந்தன்றே (100—102)

இது முருகன் வள்ளியை மணந்தான் என்பதைக் குறித்தது.
மங்கையர் கணவா! (264)

வள்ளி, தெய்வானை யென்னும் மங்கையர்களின் கணவனே!

இது முருகனுக்கு வள்ளி, தெய்வானை என்ற இரு மனைவியர்கள் உண்டு என்பதைக் காட்டும்.

இவைகளால் முருகனைப்பற்றிய புராண வரலாறுகளைக் காணலாம்.

கண்ணுதல் கல்லாலின் கீழே யமர்ந்து கனகாதி யோகியர்க்கு ஞானோபதேசம் செய்தார். அவர் திரிபுரத்தை எரித்தார்.

இந்திரன் கௌதமர் சாபத்தினால் ஆயிரம் கண்களைப் பெற்றான். அவன் நூறு யாகங்களைச் செய்து இந்திர பதவி பெற்றான்.

இவைபோன்ற புராணக் கதைக் குறிப்புகளும் காணப் படுகின்றன.

முனிவர்கள்

முனிவர் என்பது தமிழ்ச் சொல். கோபிப்பவர், வெறுப்பவர் என்பது இதன் பொருள். இவர்கள் தீமைகளை வெறுப்பவர்கள். உலக ஆசைகளை உதறித் தள்ளுகிற வர்கள். மக்கள் நன்மைக்கு மாறானவைகளை வெறுப்பவர்கள். இத்தகைய முனிவர்கள்—உயர்ந்தவர்கள்—பலர் பத்துப்பாட்டுக் காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்களுடைய தோற்றத்தையும் தன்மையையும் நக்கீரர் அப்படியே ஓவியம் போல் எழுதிக் காட்டியுள்ளார்:

மரவுரியை உடையாக உடுத்தியவர்கள்; அழகான வலம்புரிச் சங்குபோலத் தூக்கி முடித்த வெண்மையான நரைத்த முடியையுடையவர்கள்; குற்றமற்றுக் காணப்படும் காட்சியினர்; மான்தோலைப் பூண்டவர்கள்; சதையற்ற மார்பிலே அக்கக்காக எலும்புகள் காணப்படும் ஆக்கையினர்; பன்னாட்கள் உண்ணாவிரதம் இருப்பவர்கள்; பகைமையும், சினமும், நீங்கிய சிந்தையினர்; அனைத்தும் கற்றவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த அறிஞர்கள்; கற்றவர்களுக்கு எல்லை யாகத் தாமே நின்று காட்சியளிப்பவர்கள்; ஆசையையும் கோபத்தையும் அடியோடு விட்டொழித்த அறிஞர்கள்; துன்பத்தை உணராத துறவிகள்; மாசற்ற மதியுடைய முனிவர்கள்.

சீரை தைஇய உடுக்கையர்; சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்;
மாசு அற இமைக்கும் உருவினர்; மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடும் மார்பின்
என்பெழுந் தியங்கும் யாக்கையர்; நன்பகல்
பலவுடன் கழிந்த உண்டியர்; இகழொடு

செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர்; யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர்; கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர்; காமமொடு
கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர்; இடும்பை
யாவதும் அறியா இயல்பினர்; மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர்

126—137

இவ்வடிகள் முனிவர்களை நம் முன்னே நிறுத்திக்
காட்டுகின்றன.

அந்தணரும் வேள்வியும்

கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பன்னூறாண்டுகளுக்கு
முன்னரே தமிழ் நாட்டில் அந்தணர்கள் பலர் வாழ்ந்து
வந்தனர். அவர்கள் வேதங்கற்றவர்கள்; வேள்விகளும்
செய்தனர். வடமொழி வேதக் கொள்கைகள் தமிழ்
நாட்டிலே பரவியிருந்தன. வடவர்—தமிழர் என்ற வேறு
பாடு காணப்படவில்லை. தமிழர் நாகரிகம்—வடவர்
நாகரிகம் என்ற வேற்றுமையின்றி இரண்டும் ஒன்றாகக்
கலந்து விட்டன.

“ஒரு முகம், மந்திரத்தையுடைய வேதத்தில் விளம்
பும் முறை தவறாதபடி அந்தணர்கள் செய்யும் வேள்வியை
நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்.

ஒருமுகம்
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே”

(94-96)

இதனால், தமிழ் நாட்டிலே அந்தணர்கள் வேத முறைப்படி
வேள்விகளைச் செய்து வந்தனர் என்பதைக் காணலாம்.

அந்தணர்க்குரிய அறுவகைத் தொழில்களையும் தவறாமல் செய்பவர்கள்; தாய் மரபும் சிறந்தது, தந்தை மரபும் சிறந்தது என்று புகழ்ந்து பேசக்கூடிய குடியிலே பிறந்தவர்கள்; பல்வேறு வகையான பழமையான குடியிலே பிறந்தவர்கள்; நாற்பத்தெட்டாண்டு பிரமச்சரிய விரதங்காத்தவர்கள்; எப்போதும் நல்லறங்களைப் பிறர்க் குரைத்துத் தாமும் அவ்வறங்களைப் பின்பற்றுகிறவர்கள்; முத்தீ வளர்த்துத் தமது நித்திய கடன்களைச் செய்பவர்கள்; இரு பிறப்பாளர் என்னும் அந்தணர்கள்; கடவுளை வழிபடுங்கால மறிந்து தோத்திரம் செய்பவர்கள்; ஒன்பது நூல்களைக் கொண்ட முப்புரி நூலணிந்தவர்கள்; ஈர ஆடையை உடுத்தியவர்கள்; உச்சியிலே வைத்துக் கூப்பிய கையை உடையவர்கள்; முருகனைப் புகழ்ந்து—ஆறெழுத்து மந்திரத்தை உச்சரித்து—நறுமலரால் அவனை வணங்குகின்றனர். இவர்களுடைய வழிபாட்டை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டு முருகன் ஏரகத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கின்றான்.

இரு மூன்று எய்திய இயல்பினின் வழாஅது,
 இருவர்ச் சுட்டிய, பல்வேறு தொல்குடி,
 அறுநான்கு இரட்டி, இளமை நல்லியாண்டு
 ஆறினில் கழிப்பிய, அறன் நவில் கொள்கை
 மூன்றுவகை குறித்த முத்தீச் செல்வத்து
 இரு பிறப்பாளர், பொழுதறிந்து நுவல,
 ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுண்ணூண்,
 புலராக் காழகம். புலர உடஇ,
 உச்சிக் கூப்பிய கையினர், தற்புகழ்ந்து
 ஆறெழுத்தடக்கிய அருமறைக் கேள்வி
 நாவியன் மருங்கின் நவில்ப் பாடி
 விரையுறு நறுமலர் ஏந்திப் பெரிது வந்து
 ஏரகத்துறை தலும் உரியன்

தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த அந்தணர்களைப் பற்றி இதனாற் காணலாம். அவர்கள் வேத மோதி வேள்வி செய்து, கடவுளை வழிபட்டனர் என்பதையும் இவ்வடிகள் விளக்குகின்றன.

தெய்வ நம்பிக்கை

பண்டைத் தமிழர்களிலே பெரும்பாலோர் தெய்வ நம்பிக்கையுள்ளவர்கள்; அறிவு நிரம்பிய புலவர்களும், பெரியோர்களும் தெய்வங்களை வணங்கி வந்தனர். பொது மக்களும் தெய்வங்களைப் போற்றி வழிபட்டு வந்தனர்.

தெய்வ வழிபாட்டால், எண்ணிய காரியங்களிலே எளிதில் வெற்றி பெறலாம் என்று நம்பினர். வேண்டுவார் வேண்டியவற்றை அளிக்கும் ஆற்றல் தெய்வத்திற்கு உண்டு என்று உறுதியாக எண்ணினர். துன்புற்றவர்களின் துயரங்களைப் போக்கும், அவர்களை இன்புற்று வாழச் செய்யும்; இத்தகைய ஆற்றலும் அருளும் உடையது தெய்வம் என்று நம்பினர். இந்நம்பிக்கை பண்டைத் தமிழ்ரிடம் இயற்கையாகவே குடிபுகுந்தது. இவ் வுண்மையைத் திருமுருகாற்றுப் படையிலே காணலாம்.

வானத்தை முட்டிய உயர்ந்த மலைகள் அமைந்த குறிஞ்சி நிலத்தின் தலைவனே!

பலரும் புகழ்வதற்குரிய சிறந்த மொழிகளைக் கூறும் புலவர்களின் தலைவனே!

மிகச் சிறந்த பெருமையும் உயர்ந்த பெயருமுடைய முருகனே!

விரும்புவோர்க்கு வேண்டியவற்றை யளிக்கும் புகழும் பெயரும் உடையவனே!

வருந்துவோர்க்கு வேண்டுவன கொடுக்கும் பொன்னா
பரணங்களைப் பூண்ட செந்நிற முடையவனே!

விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ!
பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவர் ஏறே!
அரும்பெறல் மரபின் பெரும் பெயர்முருக!
நசையுநர்க்கு ஆர்த்தும் இசைபேராள!
அலந்தோர்க்கு அளிக்கும் பொலம்பூண் சேஎய்!

இதனால் தமிழர்கள் கொண்டிருந்த தெய்வ நம்பிக்கையைக்
காணலாம்.

நூலின் சிறப்பு

சங்க காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே வணங்கப்பட்டு
வந்த தெய்வங்கள் இவை யிவை என்பதை இந்நூலால்
அறியலாம்.

தெய்வங்களைப் பற்றிய வரலாறுகளையும் அவ்
வரலாறு கூறும் நூல்களையும் தமிழ் மக்கள் அறிந்திருந்
தனர்.

தமிழ் நாட்டிலே அந்தணர் முதலிய பல வகுப்பினர்
இருந்தனர்.

தமிழர்கள் தெய்வங்களுக்குப் பலியிட்டு வணங்கினர்.

தமிழ் நாட்டில் வேதங்கள் ஓதப்பட்டன; வேள்விகள்
நடைபெற்றன.

தமிழ் மக்கள் தெய்வங்களுக்குத் திருவிழாக்கள் செய்து
கொண்டாடினர்.

தமிழ் நாட்டில் உருவ வணக்கமும் இருந்தது; அருவ
வணக்கமும் இருந்தது.

மக்கள் பல தெய்வங்களை வணங்கினாலும், அவர்கள் ஒருவரையொருவர் வெறுக்கவில்லை. தெய்வ வணக்கம் காரணமாக அவர்களிடையே பிரிவினைகள் ஏற்படவில்லை.

இவ் வு ண் ன ம க ளை த் திருமுருகாற்றுப்படையால் அறியலாம்.

இந்நூல் சிறந்ததொரு இலக்கியம். பழந் தமிழர் நாகரிகத்தின் ஒரு பகுதியை அறிவதற்கான கருவி. முருகனிடம் அன்புடையவர்கள் இந்நூலைப் பாராயணம் செய்து பரவசமடைகின்றனர்.

3. பொருநர் ஆற்றுப் படை

பத்துப் பாட்டுள் இரண்டாவது பாட்டு பொருநர் ஆற்றுப் படை; 248 வரிகளைக் கொண்ட ஒரே பாட்டு, ஆசிரியப் பாவால் அமைந்தது.

பொருநர் ஆற்றுப்படை என்றால் பொருநரை ஆற்றுப் படுத்துவது என்று பொருள். ஒரு பொருநன் மற்றொரு பொருநனுக்கு வழிசொல்லி அனுப்பி வைத்தல்.

புகழ்ந்து பாடுவோர்க்குப் பொருநர் என்று பெயர்; கூத்தருக்கும் பொருநர் என்ற பெயருண்டு. பொருநர்—அதாவது புகழ்ந்து பாடுவோர் மூவகைப்படுவர். அவர்கள் ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணி பாடுவோர் என்பவர்கள். இங்கே குறிக்கப்படும் பொருநர் போர்க்களம் பாடுவோர்.

ஆசிரியர்

இதன் ஆசிரியர் முடத்தாமக் கண்ணியார். இவர் இந் நூலைத் தவிர வேறு நூல்களோ பாடல்களோ, பாடியதாகத் தெரியவில்லை. இவர் வரலாற்றை அறிவதற்கும் வழியில்லை. இவர் கரிகாற் சோழனைப் பாராட்டிப்பாடுகிறார்; பொன்னியின் பெருமையைப் பற்றிப் புகழ்ந்திருக்கிறார்; சோழநாட்டின் இயற்கை வளத்தைப் பற்றி எடுத்துச்

சொல்லியிருக்கிறார். இவைகளால் இவர் சோழ நாட்டில் வாழ்ந்தவர்; கரிகாற்சோழன் ஆதரவு பெற்று வாழ்ந்தவர்; அரும் பெரும் தமிழ்ப் புலவர் என்று மட்டுந்தான் இவர் வரலாறு தெரிகின்றது.

பாட்டின் தலைவன்

இது சோழன் கரிகாலனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பாடிய பாட்டு; கரிகாலனுடைய கொடைத்தன்மை, வீரத்தன்மை, அரசியல் மேன்மை, பெருபுகழ், இவைகளை இந்நூலிலே காணலாம்.

ஏழைமக்களின் வாழ்க்கைநிலை, சோழநாட்டு மக்கள் செய்து வந்த தொழில்கள், சோணாட்டிலே இப்புலவர் காலத்தில் வளர்ந்திருந்த கலைகள், சோழநாடு சுரந்த இயற்கைச் செல்வங்கள், வான்பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரியின் பெருமை; இவைகளை இப் பொருநர் ஆற்றுப்படையிலே பார்க்கலாம்.

சோழன் கரிகால்வளவன், கரிகாற் பெருவளத்தான் கரிகாலன் என்பன கரிகாலனைப் பற்றி வழங்கும் பெயர்கள். இவனுடைய தலைநகரம் காவிரிப்பூம் பட்டினம். சோழநாடு இவனுடைய நாடு. தமிழ் இலக்கியங்களிலே இவனைப் பற்றி வழங்கும் வரலாறுகள் பல.

இவனுடைய கால் நெருப்பில் பட்டுக் கரிந்துபோய் விட்டது. ஆதலால் கரிகாலன் என்று பெயர்பெற்றான் என்பர்.

சோழமன்னன் சந்ததியற்றுப் போனான், உடனே மக்களும், அமைச்சரும் சேர்ந்து பார்த்திபனைத் தேடிக் கொண்டு வரப் பட்டத்து யானையை அலங்கரித்து அனுப்பினர். அந்த யானை அரசகுமாரனைப் போன்ற ஒரு சிறுவ

னைத் தன் முதுகிலே தூக்கிக்கொண்டு வந்தது. அவனையே கரிகாலன் என்று அழைத்தனர். அரியனையேற்றி அரசனாக் கினர். யானையின் வழியே வந்தவன் ஆதலால் கரிகாலன் என்ற பெயர் பெற்றான் என்று கூறுவர். கரி-யானை.

இவன் இமயம் வரையிலும் படையெடுத்துச் சென்றவன். இடை வழியிலே தன்னை எதிர்த்த எல்லா அரசர்களையும் வென்றவன். இமயத்திலே புலிமுத்திரை பொறித்துத் தன் புகழை நிலைநாட்டியவன்.

பாட்டின் அமைப்பு

பொருநன் ஒருவன். அவன் வறுமைப் பிணியால் வாடி உள்ளமும் உடலும் சோர்ந்தான். தன் மனைவியாகிய பாடினியுடன் வள்ளல்கள் வாழும் இடந்தேடிப் புறப்பட்டான்; வழி நடந்தான், வழி நடந்து வழி நடந்து அவனும் இளைத்தான்; அவன் மனைவியும் சோர்ந்தான். இருவரும் ஒரு மர நிழலிலே இளைப்பாறத் தங்கினர். வழி நடந்த களைப்புத் தீர்ப்பாடினி தன் யாழை வாசித்து இனிய கானம் பொழிந்தான்.

இச்சமயத்தில் கரிகாற்சோழனிடம் பரிசு பெற்று வந்த பொருநன் ஒருவன் அவர்களைக் கண்டான்; அவர்களை அணுகினான்; அவர்கள் வறுமை தீர்ந்து தன்னைப் போல் வாழ்வடைய வழி கூறினான்.

பொருநனே, நானும் உன்னைப்போல் வறுமையால் வாடினேன். கரிகாற் சோழனிடம் போனேன். அவனைப் புகழ்ந்து பாடினேன்; அவன் என்னை அன்புடன் வரவேற்றான்; புத்தாடையளித்தான்; வழி நடை வருத்தந் தீர இனிய பானந் தந்தான்; நன்றாய் உறங்குவதற்கும் ஓய்வு பெறுவதற்கும் இடம் கொடுத்தான். நல்ல கொழுப்பும் இனிமையுமுள்ள விருந்தளித்தான். இவ்வாறு என்னையும், என்னுடன்

சேர்ந்தவர்களையும் பல நாட்கள், எக்கவலைக்கும் இடமின்றி உபசரித்தான்.

இறுதியில் அவனிடம் விடைபெற்று வீடு திரும்பினோம். அப்பொழுது அவன் களிறுகளையும், பிடிகளையும் கன்றுகளுடன் பரிசளித்தான். வறுமை நோய் எங்களை இனிமேல் எக்காலத்திலும் எட்டிப்பிடிக்காதபடிப் ஏராளமான ஊர்திகளை உதவினான். ஆடைகள் அணிகலன்கள் அனைத்தும் அளித்தான்.

பொருநனே, நீயும் உன் சுற்றத்துடன் அந்தக் கரிகாலனிடம் போ. அவனைப் புகழ்ந்து பாடு. உன்குறை தீர உனக்குப் பரிசளிப்பான். நீயும் வறியோர்க்குப் பரிசு வழங்கும் அளவுக்கு, உனக்கு எண்ணற்ற செல்வங்களையும் நிலங்களையும் வழங்குவான்.

இவ்வாறு கரிகாலனிடம் பரிசு பெற்று வந்த பொருநன் கூறினான். பரிசு பெறாத பொருநனுக்கு வறுமை நீங்க வழி காட்டினான். காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்குப் போகும்படியான வழிகளைச் சொல்லி இவனை அனுப்பி வைத்தான்.

இந்த முறையிலேயே இப்பாடல் அமைந்திருக்கிறது. ஒரு பொருநன் மற்றொரு பொருநனுக்குக் கரிகாற் சோழனுடைய பெருமையை எடுத்துச் சொல்லுவதுபோல் இயற்றப் பட்டதே இப்பாடல். இதுவே பொருநர் ஆற்றுப்படையின் போக்கு.

பரிசிலர்

பண்டைக்காலத்தில் பொருநர்கள் பரிசுபெற வள்ளல்களைத் தேடிச் செல்லும்போது தாங்கள் மட்டும் தனித்துப் போவதில்லை. தங்கள் மனைவி மக்களையும் உடன் கூட்டிச் செல்வர். பொருநர்களின் மனைவிமார்களும் யாழ்வாசிப்

பதிலும், இன்னிசை பாடுவதிலும் வல்லவர்களாயிருந்தனர். இதனால்தான் அவர்களைப் “பாடினி” என்று அழைத்தனர்.

பெண் மயிலைப்போன்ற பாடினி; சாதிலிங்கத்தை உருக்கி வார்த்தாற்போன்ற செந்நிலத்தே நடந்து சிந்தை கலங்கினாள். சுக்காங்கற்கள் உறுத்தி அவள் கால்களிலே கொப்புளங்கள் தோன்றின; மரல் என்னும் பழத்தைப்போல் உள்ளே நீர் மொக்குளித்த அந்தக் கொப்புளங்கள் அவள் நடையைத் தடுத்தன; பாடுவோரின் பாட்டுக்கேற்ப நடை போடும் யானைகள் வாழும் அந்தக் காட்டிலே அவள் நடக்க முடியாமல் நின்று விட்டாள்; இலையுதிர்ந்த ஒரு மரத்தின் அடியிலே வலை விரித்தது போன்ற நிழலிலே உட்கார்ந்தாள்; காடுறை தெய்வத்தை வணங்கிய பிறகு அவள் பாடத் தொடங்கினாள். என்று கூறும் பகுதியால், பெண்களும் வள்ளல்களிடம் பரிசு பெறச் சென்ற செய்தியைக் காணலாம்.

வருந்து நாய் நாவின் பெருந்தகு சீறடி
அரக்கு உருக்கன்ன செந்நிலன் ஒதுங்கலின்,
பரற்பகையுமுந்த நோயொடு சிவணி,
மரல் பழுத்து அன்ன மருகுநீர் மொக்குள்
நண்பகல் அந்தி நடையிடை விலங்கலின்,
பெடைமயில் உருவின் பெருந்தகு பாடினி
பாடின பாணிக் கேற்ப நாடொறும்
களிறு வழங்கு அதர்க்கானத்து அல்கி,
இலையில் மராஅத்த எவ்வம் தாங்கி
வலை வலந்தன்ன மெல்நிழல் மருங்கில்,
காடுறை கடவுள் கடன் கழிப்பிய பின்றை

இவ்வடிகளால் மேலே கூறிய செய்தியைக் காணலாம். இவ்வடிகள், பொருநனுடன் போந்த அவன் மனைவி பாடினியைப்பற்றியவை.

இசையின் சிறப்பு

கரிகாற்சோழன் காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே இசைக் கலை மிகவும் உயர்ந்த நிலையிலிருந்தது. இசைக்கலைக் கேற்ற கருவிகளும் இருந்தன. அக்கருவிகளைச் செய்யும் திறமையும் பெற்றிருந்தனர்.

இசைக் கலையில் மயங்காதார் எவரும் இல்லை. பாடினியின் பாட்டிற்குத் தகுந்தவாறு, யானையும் நடை போடும் என்பதை மேலே கண்டோம். வழிப்பறி செய்யும் கள்வர்கள்கூடக் கானத்தைக் காதிலே கேட்பார்களாயின் தங்கள் செயலை மறப்பார்களாம். இசையிலே மனத்தைப் பறிகொடுத்து மகிழ்வார்களாம்.

மணமகளை அலங்கரித்தது போன்ற பாலை யாழ்; யாழுக்குரிய தெய்வம் தன்னிடத்திலே யிருக்கின்ற எல்லா இலக்கணங்களும் அமைந்த தோற்றத்தையுடைய பாலை யாழ். இத்தகைய பாலை யாழின் ஓசையைக் கேட்டவுடன் வழிப்பறி செய்யும் கள்வர்களும் தங்கள் ஆயுதத் தைக் கைவிடுவார்கள்; அவர்கள் இரக்கமற்ற உள்ளத்திலே இரக்கத்தையுண்டாக்கும்; அவர்கள் செய்கையிலே மாறுதலை யுண்டாக்கும் இத்தகைய குற்றமற்ற பாலை யாழ் என்று பாலை யாழைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மணங்கமழ் மாதரை மண்ணி அன்ன,
அணங்கு மெய்ந்நின்ற அமைவரு காட்சி,
ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின்
மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை

(19-22)

இவ்வடிகள் யாழின் பெருமையையும் அதில் பிறக்கும் இசையின் உயர்வையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இசை மக்கள் மனத்தை மாற்றவல்லது; அதனால் நன்மை பல உண்டு. இசை கெட்டவர்களை நல்லவர்களாக மாற்றும்; கன்னெஞ்சினரைக் கனியும் நெஞ்சினராக்கும்; இசையின் மூலம் மக்களுக்குப் பல நன்னெறிகளைப் போதிக்கலாம்; இவ்வாறு நம்பினர் பண்டைத் தமிழ் மக்கள். இவ்வுண்மையை நமக்குப் பொருநர் ஆற்றுப்படை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

நெசவுத் தொழில்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் நாட்டில் நெசவுத் தொழில் சிறந்திருந்தது. தமிழர்கள் பருத்தி நூல் நெசவிலும், பட்டு நூல் நெசவிலும் தலை சிறந்திருந்தனர். இவ்வுண்மையைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றாலும் காணலாம். இப்பொருநர் ஆற்றுப்படையும் நெசவுத் தொழிலின் சிறப்பை நமக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றது.

கண்ணால் காணமுடியாத அவ்வளவு மெல்லிய நூலால் நெய்யப்பட்டது; அழகான பூவேலைகள் செய்யப்பட்டது; பாம்பின் தோலைப்போல் அவ்வளவு மென்மையும், வழுவழப்பும், பளபளப்பும் அமைந்தது; இத்தகைய மெல்லிய துணி என்று அக்காலத்தில் நெய்யப்பட்ட துணியைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய, பூக்கனிந்து

அரவரியன்ன அறுவை

(82-83)

என்ற அடிகளால் இதனைக் காணலாம். துணிக்கு அறுவை என்று பெயர். அறுவை—அறுக்கப்படுவது, நீளமாக நெய்து துண்டாக்கப்படுவது. துணி—துணிக்கப்படுவது. அதாவது துண்டாக்கப்படுவது.

அக்காலத்துத் தமிழர்கள் அழகிய பட்டாடைகள் நெய்தனர். பணம் படைத்தவர்கள் பட்டாடைகள் அணிந்

தனர். பளிச்சென்று தெரியும் கரை போட்ட பட்டாடைகளைத் தரித்துக்கொள்வதிலே அவர்களுக்கு ஆவலுண்டு. ஆதலால் கண்கவரும் வனப்புடைய கரை போட்ட ஆடைகளை நெய்வதிலே தமிழர்கள் தேர்ந்திருந்தனர்.

கொட்டைக் கரைய பட்டுடை நல்கி

(155)

கொட்டைக் கரை போட்ட பட்டாடை கொடுத்து என்ற அடியினால் இதனை அறியலாம். மெல்லிய நூல் நூற்றலும், அழகிய கரைபோட்ட ஆடைகளை நெய்வதும் தமிழர்களின் சிறந்த கலைகளாயிருந்தன.

வறியோர்

பண்டைத் தமிழகத்திலே செல்வம் செழித்திருந்தது. இயற்கை வளங்கள் ஏராளமாக நிரம்பியிருந்தன; கலைகள் வளர்ச்சியடைத்தன; வள்ளல்கள் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர்; அவர்கள் கலைகளின் வளர்ச்சிக்கும், கல்விப் பெருக்கத்திற்கும் ஊன்று கோலாயிருந்தனர். சங்க இலக்கியங்களிலே இந்த உண்மைகளைக் காணுகின்றோம்.

ஆனால் வறியோர் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர்; கலைஞர்களும், கவிஞர்களுங்கூட வறுமைக்கனலால் வாடி வதங்கினர் என்றால் மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்? இவர்கள், நிலமும் செல்வமும் படைத்த வள்ளல்களின் ஆதரவு பெற்றுத்தான் வாழவேண்டிய நிலையிலிருந்தனர். உயர்ந்த ஆடைகள் நெய்த அக்காலத்தில் உடையில்லாமல் வருந்தினோர் பலர். உறைவதற்கு ஏற்ற இடமில்லாமல் ஊருராக இடந்தேடி அலைந்தோர் பலர்; உணவுக்காகச் செல்வம் படைத்தவர்களிடம் சென்று கையேந்தி நின்றவர்கள் பலர். இத்தகைய ஏழைத் தமிழ்ப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட பல பாடல்கள்தாம் இன்று நமக்கு இலக்கியச் செல்வங்களாக இருக்கின்றன.

ஏழையரின் கிழிந்த உடையைப் பற்றிப் பொருநர் ஆற்றுப்படையில் எழுதியிருக்கும் சித்திரமே இவ்வுண்மையை நன்றாக விளக்கிக் காட்டும். ஈரும் பேனும் கூடிக் குடியிருந்து அரசாட்சி செய்வது; வேர்வையால் நனைந்து நாற்றமடிப்பது; வேறு நூல்கள் நுழைந்திருக்கின்ற தையல் போட்ட கிழிந்த கந்தை என்று வறிஞர்களின் கந்தைத் துணியை வர்ணிக்கிறார்.

ஈரும் பேனும் இருந்து இறைகூடி,

வேரொடு நனைந்து, வேற்றிழை நுழைந்த

துன்னல் சிதார்

(80—82)

கந்தையுடையின் படத்தை அப்படியே இவ்வடிகளில் காணுகின்றோம். இவ்வுடைகளை யணிந்த வறிஞர்களையும் நம் கண்முன்னே அப்படியே காட்டுகிறார் முடத்தாமக் கண்ணியார்.

விருந்து புரத்தல்

மதுவிலக்கும் புலால் மறுத்தலும் பண்டைத் தமிழகத்தில் இல்லை. சங்க இலக்கியங்களில் இவை இரண்டும் மணம் வீசிக்கொண்டு கிடப்பதைக் காணலாம். பழந்தமிழர் மதுவையும் மாமிசத்தையும் சிறந்த உணவாகக் கொண்டனர். வசதிபடைத்தவர்கள், தம்மிடம் வந்த விருந்தினருக்கு முதலில் மதுபானம் கொடுத்து மகிழ்ச்சி செய்வர். மதுவுண்டு களைப் பாரிய பின்னரே நல்ல மாமிசங்களோடு கூடிய விருந்தளிப்பர். இது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழர் வழக்கம்.

நல்ல நகைகளை அணிந்த மகளிர், இனிமை தரும் புன்சிரிப்புடன் விளங்கும் மகளிர்; ஒளிகெடாத பொற்கிண்ணத்திலே பல தடவை மதுவை நிரம்ப ஊற்றித் தரு

வார்கள்; அவர்கள் கொடுக்கக் கொடுக்க நாங்கள் அதனை வாங்கி வழி நடந்துபோன வருத்தந்தீர உண்டோம், மது வருந்திய மயக்கத்துடன் நின்றோம் என்று மதுவின் இன்பத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

இழையணி வனப்பின், இன்னகை மகளிர்,
போக்கு இல் பொலங்கலம் நிறையப், பல்கால்
வாக்குபு தரத்தர, வருத்தம் வீட
ஆர உண்டு பேரூர் போக்கிச்,
செருக்கொடு நின்ற காலை

(85—89)

நகைகளணிந்த அழகுடைய மகளிர் பொற்கிண்ணத்திலே மதுவை ஊற்றிக் கொடுப்பர் என்றதனால் அக்காலத்துச் செல்வர்களின் வாழ்க்கை நிலைமையையும் அறியலாம்.

மாமிசத்தை வேகவைத்தும் தின்றனர்; சுட்டும் தின்றனர். வெந்தது வேவிறைச்சி; சுட்டது சூட்டிறைச்சி. செம்மறியாட்டுக் கறியைச் சிறந்ததாக எண்ணினர்; செம்மறியாட்டுக் கறியிலும் அதன் தொடைக் கறியைச் சிறந்த சத்தும் கொழுப்புமுடையதாகக் கருதினர். வந்த விருந்தினருக்குச் செம்மறியாட்டுக் கறி சமைத்துப் போடுவார்கள்.

அருகம் புல்லை மேய்ந்து கொழுக்கின்ற செம்மறியாட்டின் மாமிசத்தை வேகவைப்பர். அதன் தொடையின் மேற்பாகத்துக் கறியை எடுத்துக் கொடுத்து விழுங்கச் சொல்லி வற்புறுத்துவர்.

இரும்புச் சட்டத்திலே கோத்துத் தீயிலே சுட்டெடுத்த நல்ல கொழுத்த ஊன்; அதன் நல்ல துண்டை வாயிலே போட்டுக் கொள்வோம்; சூடு பொறுக்காமல் அந்தத் துண்டத்தை இந்தக் கடைவாய்க்கும் அந்தக் கடைவாய்க்கும் தள்ளித் தள்ளித் தின்போம்; ஊன் தின்றது போதும் என்று வெறுத்தால், வேறு வேறு வகையாகச் செய்யப்பட்ட பலகாரங்

களைக் கொடுப்பர்; எம்மை அங்கேயே தங்கும்படிச் செய்வர் என்று புலால் உணவின் சுவையைப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

துராஅய் துற்றிய துறவை அம்புமுக்கின்
பாராரை வேவைப் பருகு எனத் தண்டி;
காழின் சுட்ட கோழ்ஊன் கொழுங்குறை
ஊழின் ஊழின் வாய் வெய்து ஒற்றி;
அவை அவை முனிகுவம் எனினே, சுவைய
வேறுபல் உருவின் விரகுதந்து இரீஉ

((103—108)

இவ்வடிகளின் பொருளே மேலே கூறப்பட்டது. இதனால் மாமிச உணவை எவ்வளவு இன்சுவை உணவாகக் கொண்டிருந்தனர் தமிழர் என்பதைக் காணலாம்.

மாமிச உணவைத் தவிர நல்ல காய்கறிகளைச் சமைக்கவும் அறிந்திருந்தனர்; நல்ல தானியங்களைச் சமைக்கவும் கற்றிருந்தனர்.

கடினமற்ற அரிசி; முழு அரிசி; இத்தகைய அரிசியால் ஆக்கப்பட்ட சோறு; விரல்போல் நிமிர்ந்து தனித்தனியாகச் சேர்ந்திருக்கின்ற சோறு; அதைப் பால் விட்டுச் சமைத்த பொரிக்க கறிகளோடும் புளிக்கறிகளோடும் மிகுதியாகத் தின்போம்.

முரவை போகிய முரியா அரிசி,
விரல்என நிமிர்ந்த நிரல் அமைபுமுக்கல்,
பால்வறைக் கருணை, காடியின் மிதப்ப
அயின்ற காலை

(113-116)

இந்த அடிகளால் பழந்தமிழர் சைவ உணவு சமைத்த முறையைக் காணலாம்.

ஆகவே பண்டைத் தமிழர்கள் மதுவருந்தினர்; மாமிசம் உண்டனர்; மரக்கறிகளும் சாப்பிட்டனர். இவைகளை

விருந்தினர்க்கும் இட்டு மகிழ்ந்தனர். பண்டைத் தமிழர்களின் விருந்தோம்பும் பண்பாட்டையும் இவைகளின் மூலம் காணலாம்.

காக்கைக்குச் சோறு

உண்பதற்கு முன் காக்கைக்குச் சோறிடுவது தமிழரின் பண்டை வழக்கம். இன்றும் இவ்வழக்கத்தைப் பின்பற்றும் தமிழர் பலர் உண்டு. விரத நாட்களில் காக்கைக்குச் சோறிட்ட பிறகு தான் சாப்பிடுவது என்ற வழக்கத்தைப் பலர் பின்பற்றி வருகின்றனர். தமிழர்கள் இவ்வழக்கத்தைப் பின்பற்றியதற்கு நல்லதோர் காரணம் உண்டென்று கூறுவர். தாம் உண்ணப் போகும் உணவில் ஏதேனும் நஞ்சு கலந்திருக்கிறதா என்று ஆராய்வதற்காகவே இப்பழக்கம் கையாளப்பட்டதாகச் சொல்லுகின்றனர்.

உயரமற்ற தென்னை மரங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற குளிர்ந்த சோலை; அந்தத் தென்னந் தோப்பில் வாசலில் நெற்குதிர் நிற்கின்ற குடிசை; அந்தக் குடிசையிலே குடியிருப்போர் இரத்தங்கலந்த சோற்றைக் காக்கைக்குப் பலியாகக் கொடுத்தனர். அந்தப் பலியைக் கருங்காக்கைகள் உண்டன.

தாழ் தாழைத் தண்டலைக்,
கூடு கெழீஇய குடி வயினால்,
செஞ்சோற்ற பலி மாந்திய
கருங்காக்கை

(181—184)

இவ்வடிகள் தமிழரின் பழைய வழக்கம் ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பண்டமாற்று

ஒரு பண்டத்தைக் கொடுத்து, அதற்கு மாறாக மற்றொரு பண்டத்தை வாங்கிக் கொள்ளுவதுதான் பண்டைக்கால வாணிக முறை. தமிழ் நாட்டிலும் இந்த முறைதான் இருந்து வந்தது. இதனாலேயே வாணிகத்துக்கும் பண்டமாற்று என்ற பெயர் வைத்தனர். இம்முறையைப் பொருநர் ஆற்றுப்படை ஆசிரியர் அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

தேனையும், நெய்யையும், கிழங்கையும் கொடுத்தவர்கள் அவைகளுக்கு மாறாக மீன், நெய், மது இவைகளை வாங்கிக்கொண்டு போகின்றனர்.

தேன் நெய்யொடு கிழங்கு மாறியோர்,
மீன் நெய்யொடு நறவு மறுகவும் (214—215)

இனிய கரும்பு, அவல் ஆகியவைகளைக் கொடுத்தவர்கள் அவைகளுக்கு மாறாக, மான் இறைச்சியையும் கள்ளையும் வாங்கிக்கொண்டு போகின்றனர்.

தீம்கரும்போடு அவல் வகுத்தோர்
மான் குறையொடு மது மறுகவும் (216—217)

இவைகளால் பண்டமாற்று என்றால் இன்னதென்று அறிந்து கொள்ளலாம்.

கரிகாலன் பெருமை

கரிகாற்சோழன் உலகத்தை ஒரு குடையின் கீழ்வைத்து ஆண்டவன்; குடி மக்களின் பால் குறையாத அன்பு கொண்டவன்; அறங்கூறும் நூல்களை அறிந்து அம்முறையைப் பின்பற்றி ஆட்சி புரிந்தவன்; பகைவர்களை வெல்லும் வேற்படையையுடைய சிறந்த வீரன் இவ்வாறு அவனுடைய

ஆட்சியைப் பற்றியும் ஆண்மையைப் பற்றியும் இந் நூலா
சிரியர் பாராட்டுகிறார்.

ஒரு குடையான் ஒன்று கூறப்
பெரிதாண்ட பெருங் கேண்மை,
அறனொடு புணர்ந்த திறன்அறி செங்கோல்,
அன்னோன் வாழி, வெல்வேற் குரிசில் (228-231)

இதுவே அந்தப் பாராட்டுரை.

இவன் நடு நிலைமை தவறாமல் நீதி வழங்குவோன்
என்பதற்கு உதாரணமாக இவன் வரலாற்றுக் குறிப்
பொன்றை இந்நூல் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

முதியோர் இருவர்க்குள் முரண்பாடு ஏற்பட்டது.
அவர்கள் தங்கள் முரண்பாட்டைப் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள
முடியவில்லை. கரிகாலனிடம் வழக்குரைத்து நீதி பெறலாம்
என்று நினைத்து அவனிடம் அணுகினர். அவன் இளைஞனா
யிருப்பதைக் கண்டனர். அவனால் தங்கள் வழக்கை
ஆராய்ந்து உண்மை உரைக்க முடியுமோ என்று ஐயுற்றனர்.
அவர்கள் ஐயத்தைக் குறிப்பால் அறிந்தான் கரிகாலன்.
அவர்களுடைய வழக்கை மற்றொரு வயது முதிர்ந்த அற
நூல் அறிந்தவரிடம் மாற்றுவதாகக் கூறினான். பின்னர்
தானே முதியவனைப்போல நரை முடியும் தாடியு முடைய
வனாய் வந்து உட்கார்ந்து அவர்கள் வழக்கைக் கேட்டான்.
இருவரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி நீதி வழங்கினான். இந்த
நிகழ்ச்சியை,

முதியோர், அவை புகு பொழுதில் தம்
டகைமுரண் செலவும் (188)

என்ற அடியினால் குறிப்பிடுகிறது இந்நூல். இதனால்
பண்டைத் தமிழ் மன்னர்களின் நீதியையும், நேர்மையையும்
காணலாம்.

கரிகாலன் யானையால் கொண்டு வரப்பட்டுப் பட்டம் சூட்டப்பட்டவன் என்ற கதை இந்நூலால் மறுக்கப்படுகிறது. பொருநர் ஆற்றுப்படையிலே குறிக்கப்படும் கரிகாலன் அந்தக் கதைக்குரியவன் அல்லன். இவன் உருவப் பஃறேர் இளஞ் சேட்சென்னியின் மகன்; தாயின் வயிற்றிலிருந்து பிறக்கும்போதே அரசனாகும் உரிமையுடன் பிறந்தவன். முருகனைப் போன்ற ஆற்றலும் அழகும் உடையவன் என்று கூறுகிறது. இதனை,

உவருப் பஃறேர் இளையோன் சிறுவன்,
முருகன் சீற்றத்து உருகெழு குருசில்,
தாய் வயிற்றிருந்து தாயம் எய்தி

(130-132)

என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

இக் கரிகாற்சோழன், வெண்ணி என்ற இடத்திலே சேரனையும், பாண்டியனையும் போரிலே தோற்கடித்தான்; வெற்றி மாலை சூடினான். இச்செய்தியையும் இவனுடைய வீரத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளம்புகிறது இந்நூல்.

காவிரியின் சிறப்பு

சோழ நாட்டிற்குக் காவிரி நாடு, பொன்னி நாடு என்ற பெயர்கள் உண்டு. காவிரி நதி பாய்வதால் காவிரி நாடு. காவிரிக்குப் பொன்னி என்று மற்றொரு பெயர். ஆதலால் பொன்னி நதி பாய்வதால் பொன்னி நாடு. காவிரியாற்றுப் பாய்ச்சல்தான் "சோணாடு சோறுடைத்து" என்று சொல்லும்படி செய்வது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே சோழநாட்டில் ஒரு வேலி நிலத்தில் ஆயிரம் கலம் நெல் விளைந்ததாகக் கூறுகிறது இந்நூல். ஒரு வேலி என்பது ஆறு ஏக்கரும் மூன்றில் இரண்டு பாக ஏக்கரும் கொண்டது. ஒரு கலம்

என்பது 24 படி கொண்டது. இவ்வாறு வேலி ஆயிரம் விளைந்ததற்குக் காரணம் காவிரியாறுதான் என்று கூறுகிறார் இந்நூலாசிரியர்.

செந்நெல்லைக் கொண்டிருக்கின்ற நிலம்; வேலி ஒன்றுக்கு ஆயிரம் கலம் விளையும்படியுள்ள நிலம்; காவிரியால் காப்பாற்றப்படும் சோழ நாட்டில் உள்ள நிலம்.

சாவி நெல்லின் சிறைகொள், வேலி

ஆயிரம் விளையுட்டாகக்,

காவிரி புரக்கும் நாடு

(246-248)

என்பதனால் இவ்வுண்மையைக் காணலாம்.

வேலிக்கு ஆயிரம் கலம் விளைந்ததென்பது புனைந்துரையன்று; உண்மையுரையாகும். ஒரு ஏக்கருக்கு 150 கலம் விளைந்ததாகக் கூறுகிறது. இன்றும் சோழ நாட்டில் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 150 கலம் விளையக்கூடிய பகுதிகள் இருக்கின்றன. இதற்குக் குறைந்து விளையும் பகுதிகளிலும் நிலத்தைப் பண்படுத்தினால் இந்த அளவு விளைவிக்க முடியும்.

இன்னும் பல செய்திகள்

பண்டைத் தமிழர் நாகரிகம் பலவற்றை இந்தப் பொருநர் ஆற்றுப்படையிலே பார்க்கலாம்.

பண்டைத் தமிழர்கள் பொன்னால் அழகிய நகைகள் செய்து அணிந்தனர்.

செல்வர்கள் வீட்டிலே பொன்னாற் செய்த பாத்திரங்கள் இருந்தன.

இசை பாடுவோர் முதலில் தெய்வத்தை வாழ்த்திய பிறகுதான் பாடத் தொடங்குவார்கள்.

மறு பிறப்பிலே நம்பிக்கையுண்டு; இம்மையிலே செய்த தவம் மறுமையிலே பயன்தரும் என்று நம்பினர்.

விருந்தினர் விடைபெற்றுச் செல்லும்போது அவருடன் ஏழடி நடந்துசென்று அன்புரை புகன்று அனுப்பி வைப்பார்.

உழவுத் தொழில் மிகச் சிறந்த முறையில் நடை பெற்று வந்தது.

இவை போன்ற இன்னும் பல செய்திகளும் பொருநர் ஆற்றுப்படையிலே காணப்படுகின்றன. சிறப்பாகக் கரிகாற் சோழனுடைய பெருமையையும், அவன் ஆண்ட சோழ நாட்டின் சிறப்பையும் எடுத்துக் காட்டுவதே இந்நூலின் நோக்கம். பழந்தமிழ்க் கவியின் பண்பறிந்தோர்க்கு இந்நூலின் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் இன்பம் சுரக்கும்.

4. சிறு பாணாற்றுப்படை

இது பத்துப்பாட்டுள் மூன்றாவது பாட்டு; 269 அடிகளைக்கொண்டது; ஆசிரியப்பாவால் ஆகியது.

பாணரை ஆற்றுப்படுத்துவது பாண் ஆற்றுப்படை; பாணருக்கு வழி கூறி அவ் வழியிலே போகவிடுவது என்பதே இதன் பொருள். பாண்—யாழ். பாண் வாசிப்பவர் பாணர். பாண் வாசிக்கும் பெண் பாணினி. பாண்—இசை, பண்ணைப் பாடுவோர் பாணர் என்றும் கூறுவர்.

பழந்தமிழ் நாட்டிலே பாணர் என்று ஒரு வகுப்பினர் இருந்தனர். பாண் வாசிக்கும் தொழில் காரணமாக இவர்களைப் பாணர் என்று அழைத்தனர். பொருநர், பாணர், கூத்தர் என்பவர்கள் ஒரே வகுப்பினராக இருந்திருக்க வேண்டும். இவ் வகுப்பினரைச் சேர்ந்த பெண்களுக்குப் பாடினி, பாணினி, விறலி என்ற பெயர்கள் உண்டு.

பாணருள் மூவகையினர் உண்டு. அவர்கள் இசைப் பாணர், யாழ்ப்பாணர், மண்டைப்பாணர் என்பவர்கள். சங்கீதம் பாடுவோர் இசைப்பாணர். யாழ் வாசிப்போர் யாழ்ப்பாணர். பிச்சை ஏற்றுப் பிழைப்போர் மண்டைப் பாணர்.

பாணர், பொருநர், கூத்தர் முதலியவர்கள் தமக்குப் பரிசளிப்போரைப் புகழ்ந்து பாடுவார்கள்; சங்கீதம்

நடனம், பல்வகை வாத்தியங்களை வாசித்தல் போன்ற கலைகளிலே கைதேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் அரசர்கள், சிற்றரசர்கள், நிலத் தலைவர்களின் குடும்ப நண்பர்கள்; கணவனுக்கும், மனைவிக்கும் ஊடல் உண்டான சமயங்களில், அவர்களுக்கிடையிலே தூதர்களாய் நின்று சமாதானம் செய்து வைப்பார்கள்.

பண்டைத் தமிழகத்தில் விலைமாதர், கணிகையர், வரைவின்மகளிர் (மணம் செய்து கொள்ளாத பெண்கள்) என்று வழங்கும் வேசையர்கள் இருந்தனர். இவர்கள் விபசாரத்தையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் மேற்கூறிய கலைஞர்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த பெண்களாக இருக்கலாம் என்று எண்ண இடமுண்டு.

பாண் ஆற்றுப் படைகள்

பத்துப் பாட்டுள் இரண்டு பாணாற்றுப் படைகள் இருக்கின்றன; ஒன்று சிறுபாண் ஆற்றுப்படை; மற்றொன்று பெரும்பாண் ஆற்றுப்படை. ஒன்று அளவிலே சிறியது; குறைந்த அடிகளை உடையது; அதனால் சிறுபாண் ஆற்றுப் படை என்று பெயர் பெற்றது. மற்றொன்று அளவிலே பெரியது; நிறைந்த அடிகளை உடையது; ஆதலால் பெரும் பாணாற்றுப்படை என்று பெயர் பெற்றது.

சிறிய யாழை வாசிப்போர் சிறுபாணர்; பெரிய யாழை வாசிப்போர் பெரும்பாணர். சிறுபாணரை ஆற்றுப்படுத்தியது சிறுபாண் ஆற்றுப்படை; பெரிய பாணரை ஆற்றுப்படுத்தியது பெரும்பாண் ஆற்றுப்படை என்று கூறலாம். இதற்கும் ஆதரவு உண்டு.

ஆசிரியர்

இந்தச் சிறுபாண் ஆற்றுப்படையின் ஆசிரியர் நத்தத் தனார். இவர் நல்லூர் என்னும் ஊரிலே பிறந்தவர்.

அல்லது வாழ்ந்தவர். நல்லூர் என்பது இடை கழி நாட்டிலே உள்ள ஓர் ஊர். இடைகழி நாடு என்பது சென்னைக்குத் தென்மேற்கில் உள்ளது. உப்பங்கழிகளுக்கு இடையில் உள்ள நாடு இடைகழி நாடு. இது தொண்டை நாட்டின் ஒரு பகுதி. “இடைகழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்” என்று இப்புலவர் பெயர் நீளமாக வழங்கப்படுகின்றது. இப்பெயரைக் கொண்டே இவர் வரலாற்றை ஊகிக்க முடிகின்றது.

பாட்டின் தலைவன்

இந்நூல் ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடன் என்பவன்மேல் பாடப்பட்டது. இவன் கடையெழு வள்ளல்களுக்குப் பிறகாலத்தில் இருந்தவன். அவர்களைப் போன்ற சிறந்த கொடையாளி; ஓவியர் குடியிலே பிறந்தவன்.

ஓய்மான் நாடு திண்டிவனத்தை உள்ளிட்ட, தொண்டை நாட்டின் ஒரு பகுதியாக வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றனர். அவனுடைய ஆட்சிக்குள் மாவிலங்கை, எயிற் பட்டினம், வேலூர், ஆழூர் என்ற நகரங்கள் அடங்கியிருந்தன. மாவிலங்கை இவனது தலைநகரம். நல்லியக்கோடன், ஓய்மான் நல்லியக்கோடன் என்றும் இவன் பெயர் வழங்கும்.

சேர நாட்டின் செல்வம்; பாண்டிய நாட்டின் பெருமை; சோழ நாட்டின் செழிப்பு; கடையெழு வள்ளல்களின் வரலாறு: நல்லியக்கோடன் ஆண்மை; கொடை ஆகியவைகளை இந்நூலிலே பார்க்கலாம். தமிழ் நாட்டின் வளத்தையும், தமிழர்களின் சிறப்பையும், நாகரிகத்தையும் இந்நூலிலே நன்கு காணலாம்.

பாட்டின் அமைப்பு

நல்லியக் கோடனிடம் பரிசு பெற்ற பாணன் ஒருவன் பாலை நிலத்தின் வழியே வந்துகொண்டிருந்

தான். வரும் வழியிலே மற்றொரு பாணனைப் பார்த்தான். அவன் பரிசு தரும் வள்ளலைத் தேடி வழிநடந்து வந்தான். அவனுடன் அவன் மனைவி மக்களும் வந்தனர். அவர்கள் வழிநடை வருத்தந்தீர் ஒரு மர நிழலிலே தங்கியிருந்தனர். பரிசு பெற்றுவந்த பாணன் பரிசு தேடிவந்த பாணனை நெருங்கினான். அவனும் தன்னைப்போல் வறுமையின்றி வாழவேண்டும் என்று எண்ணினான். அவனுக்கு நல்லியக் கோடனுடைய நற்பண்புகளையெல்லாம் நவின்றான்.

நல்லியக் கோடனுடைய நாடு சேர நாட்டைக் காட்டிலும் செல்வம் நிறைந்தது; பாண்டி நாட்டைக் காட்டிலும் பல்வகை வளங்கள் கொழிப்பது; சோழநாட்டைக் காட்டிலும் செழிப்புடையது; அவன் ஆளுகைக்குட்பட்ட நகரங்களும் செல்வத்திலே சிறந்து நிற்பவை; அந்நகரங்களிலே வாழ்வோரும் விருந்தினரை விரும்பிப் போற்று வார்கள்; நல்லியக்கோடன் கடையெழு வள்ளல்களைப் போன்ற கொடையாளி; அவனிடம்போய் அவனைப் புகழ்ந்து பாடுவாயானால் உன் வறுமை தீரச் செல்வங்களை வாரி வாரி வழங்குவான். இவ்வாறு பரிசில் பெற்ற பாணன், பரிசில் பெறாத பாணனிடம் கூறினான்.

நல்லியக்கோடன் வீற்றிருக்கும் தலைநகரை அடைவதற்கான வழியையும் சொன்னான். இந்த முறையில் இப்பாடல் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

இந்நூலைப் பாடிய புலவர் நத்தத்தனார் தமிழ் நாட்டின் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் சுற்றித் திரிந்தவராக இருக்கவேண்டும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழகத்தை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் இவ்வாசிரியர். இந்நூலைப் படிப்போர் இவ்வண்மையை ஒப்புக் கொள்வார்கள்.

சேரநாட்டின் சிறப்பு

இந்நூல் தோன்றிய காலத்திலே சேரநாடு செல்வம் கொழிக்கும் சிறந்த நாடாக இருந்தது. அந்த நாட்டின் இயற்கை வளத்தை எடுத்துக் காட்டுவதன் மூலம் இவ்வுண்மையை விளக்குகிறார் இவ்வாசிரியர்.

பெரிய வாயையுடைய எருமை, கொழுத்த மீன்கள் காலடியிலேபட்டு நசுங்கும்படி வயலிலே இறங்கி நடந்தது; செழித்த இதழ்களையுடைய செங்கழுநீர் மலர்களை மேய்ந்தது; பின்னர் அசை போட்டுக் கொண்டு கரையேறிற்று.

பசுமையான மிளகுக் கொடிகள் படர்ந்திருக்கின்ற ஒரு பலாமரத்தின் நிழலை அடைந்தது; அங்கே முளைத்திருக்கின்ற மஞ்சளின் மெல்லிய இலைகள் மயிர் நிறைந்த அந்த எருமையின் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தன.

அந்த எருமையும் முதிர்ச்சியடையாத புதிய தேன் மணம் கமழும் அந்தச் செங்கழுநீர் மலர்களை மென்று கொண்டே, அசைந்து, காட்டு மல்லிகைகள் நிறைந்த படுக்கையிலே படுத்துக்கொண்டது.

இவ்வாறு ஒரு எருமையின் செயலை எடுத்துக் காட்டுவதன் வாயிலாகச் சேர நாட்டின் நீர் வளத்தையும், நில வளத்தையும் விளக்கிக் காட்டுகின்றார். எருமை போன்ற விலங்குகளே இவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் வாழும்போது அந்நாட்டிலே நிலைத்து வாழும் மக்களின் மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதே இல்லை.

கொழுமீன் குறைய ஒதுங்கி, வளஇதழ்க்
கழுநீர் மேய்ந்த கயவாய் எருமை,
பைங்கறி நிவந்த பலவின் நீழல்,
மஞ்சள் மெல் இலை மயிர்ப்புறம் தைவர,

வினையா இளங்கள் நாற மெல்குபு பெயராக்
குளவிப் பள்ளிப் பாயல் கொள்ளும்

(41-46)

என்ற அடிகள் இவ்வுண்மையைக் காட்டுகின்றன.

இந்தச் சேர நாட்டைப் பற்றிச் சொல்லும் போது சேரன் செங்குட்டுவன் என்ற வீரனைப் பற்றியும் விளம்பியிருக்கின்றார்.

வடதிசையிலே உள்ள இமயமலையிலே வளைவான தனது வில் முத்திரையைப் பொறித்தவன் உலக்கை போன்ற திரண்ட வலிமையான தோள்களை உடையவன்; தேர்ப்படைகளையுடைய செங்குட்டுவன் என்று சொல்லுகிறார்.

வடபுல இமயத்து வாங்குவில் பொறித்த
எழு உறழ் திணிதோள் இயல்தேர்க் குட்டுவன்

(48-49)

என்ற அடிகளால் இதனைக் காணலாம்.

சிலப்பதிகாரச் செங்குட்டுவனும் இவனும் ஒருவரே என்று கூறுதற்கான சான்று இதில் இல்லை. சிலப்பதிகாரச் செங்குட்டுவன் கண்ணகியின் உருவச் சிலைக்கான கல் கொண்டு வரவே வடநாடு நோக்கிச் சென்றான்; தன்னை யிகழ்ந்த வடவர்களுடன் போர் புரிந்தான். இவ்வாறு சிலப்பதிகாரம் சொல்லுகிறது. இப்பாட்டில் சேரன் செங்குட்டுவனைப் பற்றிக் கூறும் இடத்திலும் மதுரைக் காஞ்சியில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பற்றிப் பேசுமிடத்திலும் சிலப்பதிகார மணம் சிறிதும் வீசவேயில்லை.

இது குறிப்பிடத் தக்கது.

பாண்டிய நாட்டின் பெருமை

இதற்கு அடுத்தாற் போல் பாண்டிய நாட்டின் பெருமையைப் பற்றிப் பாடுகிறார். அக்காலத்திலே கொற்கை நகரம் பாண்டிய நாட்டின் துறைமுகப் பட்டினம், மதுரை

நகரம் பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரம். இவ்விரண்டு நகரங்களின் சிறப்பையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார் இவ்வாசிரியர்.

கொற்கையின் செல்வம் முத்தும் உப்புமாகும். பாண்டிய நாட்டின் பழஞ்செல்வம் முத்து என்பதைப் பல இலக்கியங்களிலும் காணலாம்; பாண்டிய நாட்டின் முத்து பிற நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதியாகி யிருக்கின்றது.

கொற்கையிலே உப்பு வாணிகர்கள், வண்டியிலே உப்பை ஏற்றிக்கொண்டு வியாபாரத்துக்குப் புறப்படுகின்றனர். அவர்கள் தங்கள் மனைவி மக்களுடன் செல்கின்றனர். வெளியூருக்கு வியாபாரத்திற்குப் போகும் போது குடும்பத்துடன் புறப்படுவது அக்கால வழக்கம்.

வலிமையான எருமைக் கடாவைப் பூட்டிய வண்டியிலே உப்பை ஏற்றிக் கொண்டு போகின்றனர் உப்பு வாணிகர். அவர்கள் வண்டியின் சக்கரச் சுவட்டின் வழியே குழந்தைகளைப் போன்ற குரங்குகளும் தொடர்ந்து வந்தன. அந்த உப்பு வாணிகரின் பெண்கள் தங்கள் பற்களைப் போல் ஒளி வீசும் முத்துக்களை, கிளிஞ்சல்கள் முத்துக்களை மூடியிருப்பது போல், தங்கள் மடிகளிலே மறைத்து வைத்திருக்கின்றனர். அவர்கள் தங்கும் இடங்களிலே நீண்ட கூந்தலையும், சிறிய இடையையும் உடைய பெண்களின் புதல்வர்களுடன் அந்தக் குரங்குகள் கிலுகிலி என்னும் விளையாட்டை விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் கொற்கையின் செல்வம் முத்தும் உப்பும் என்பதைக் காட்டுகிறார்.

நோன் பகட்டு உமணர் ஒழுகை யொடு வந்த
மகாஅர் அன்னமந்தி, மடவோர்
நகாஅர் அன்ன நளிநீர், முத்தம்,

வாள்வாய் எருந்தின், வயிற்றகத் தடக்கித்,
தோள்புறம் மறைக்கும் நல்கூர் நுசுப்பின்
உளரியல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற
கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலுகிலியாடும்

(55-61)

இவ்வடிகள் மேலே சொல்லிய செய்தியை விளக்குவன.

மதுரையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “செந்தமிழ் மொழி நிலைத்து நின்று வளர்வது; மிகுந்த பழம்பெருமை வாய்ந்தது; மகிழ்ச்சி மிகுந்திருக்கின்ற மக்கள் வாழும் தெருக்களை யுடையது; இத்தகைய சிறப்புடையது மதுரையம்பதி என்று பாடியுள்ளார். இதனை,

தமிழ் நிலை பெற்ற, தாங்கரு மரபின்,
மகிழ் நனை மறுகின் மதுரை

(66-67)

என்பதனால் காணலாம்.

தமிழ்ச் சங்கம் நிலைபெற்று நின்று தமிழ் வளர்த்தது மதுரையம்பதி என்ற கருத்தும் இவ்வடிகளிலே காணக்கிடக்கின்றது. மதுரையின் பெருமைக்குத் தமிழ் நிலை பெற்றிருப்பதைச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சோழ நாட்டின் செழிப்பு

அடுத்தபடியாக சோழ நாட்டின் சிறப்பைக்கூறும் போது “அது நீர் வளங்குன்றாத நாடு” என்று குறிப்பிடுகின்றார். “சோழ நாட்டிலே வயல்களிலே தாமரைகள் பூத்திருக்கின்றன; அத்தாமரைகளிலே வண்டுகள் தங்கள் பெடைகளைத் தழுவிக்கொண்டு சீகாமரம் என்னும் பண்ணைப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றன” என்று கூறுகின்றார்.

அழகிய முகம்போல் மலர்ந்திருக்கின்றன தெய்வத் தாமரைகள். உள்ளங்கையிலே சாதிலிங்கம் படிந்தாற்போல்

சிவந்த இதழ்கள் அமைந்த செம்பொன் ஆசனமாக அத்தாமரைகள் விளங்குகின்றன. அந்த ஆசனங்களிலே அழகிய தும்பிகள் தாங்கள் விரும்பும், அழகிய பெடைவண்டுகளைத் தழுவிச் சிறகுகளை அடித்துக்கொண்டு சீகாமரம் என்னும் பண்ணைப் பாடிக் கொண்டிருக்கும். இத்தகைய குளிர்ந்த-குறையாத செல்வமுடைய—கிழக்குத்திசையில் உள்ள சோழனாடு என்று சோழ நாட்டைக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

திருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை
ஆசில் அங்கை அரக்குத் தோய்ந்தன்ன
சேயிதழ் பொதிந்த செம்பொன் கொட்டை.
ஏம இன் துணை தழீஇ இறகுளர்ந்து
காமர் தும்பி காமரம் செப்பும்,
தண்பணை தழீஇய தளரா இருக்கைக்
குணபுலம்

(73-79)

என்ற அடிகளிலே காணலாம்.

இந்நூல் தோன்றிய காலத்திலே உறையூர் சோழ நாட்டின் தலைநகராக இருந்தது. உறையூரைப் பற்றி இவர் குறிப்பிடும்போது, ஓடாப்பூட்கை உறந்தை” (83) என்று தீட்டியிருக்கிறார். “பகைவர்களுக்குத் தோற்று ஓடாத வலிமை வாய்ந்த உறையூர்” என்பது இதன் பொருள். இதனால் சோழர் தலைநகரின் சிறப்பையும், சோழ மன்னரின் வீரத்தையும் காணலாம்.

நல்லியக்கோடனுடைய நாட்டிலே எண்ணற்ற செல்வங்கள் இருந்தன; வளமிகுந்த சேர பாண்டிய சோழ நாட்டைக் காட்டிலும் வற்றாத செல்வங்கள் குவிந்திருந்தன; ஓய்மானாடே உயர்ந்த செல்வமுடைய நாடு என்பதைக் குறிக்கவே முடியுடை வேந்தர்கள் மூவர் நாட்டையும் புகழ்ந்து பாடினார் இவ்வாசிரியர்.

கடையெழு வள்ளல்கள்

இதன் பிறகு கடையெழு வள்ளல்களின் வரலாற்றுக் குறிப்பை நத்தத்தனார் எடுத்துக் கூறியிருக்கும் இயல்பு பாராட்டத் தக்கது. ஒவ்வொரு வள்ளல்களும் செய்த தன்னலங் கருதாச் செயலைச் சுட்டிக் காட்டி அவர்களை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார். இதனை 84-வது அடி முதல் 111-வது அடி வரையில் உள்ள 28 வரிகளிலே காணலாம். கடையெழு வள்ளல்களின் வரலாற்றைக் காண்பதற்கு நல்லூர் நத்தத்தனார் கொடுத்திருக்கும் குறிப்பே பெரிதும் துணை செய்வதாகும். அக்குறிப்புகள் கீழே வருவன :—

வள்ளல் பேசன்

மழை வளமுடைய மலையின் பக்கத்திலே கான மயிலொன்று கலாபத்தை விரித்து ஆடிக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்டவுடன் குளிர் தாங்காமல் நடுங்குகின்றது என்று எண்ணினான். உடனே தனது போர்வையை அதன் மீது போர்த்தினான். இவன் நல்ல வலிமை வாய்ந்தவன். ஆவியர் குடியிலே பிறந்தவன் பேசன் என்னும் பெயருடையவன்.

வானம் வாய்த்த வள மலைக் கவாஅன்
கான மஞ்சைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன் பேசனும்

வள்ளல் பாரி

வண்டுகள் உண்ணும்படி நல்ல மலர்களின் மூலம் தேனைச் சிந்திக்கொண்டிருக்கும் சுரபுன்னை மரங்கள் நிறைந்த நெடுவழியிலே—சிறிய மலர்களையுடைய முல்லைக் கொடி யொன்று பற்றிப் படரக் கொழு கொம்பின்றித் தனித்துக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்டவுடன், தான் ஏறி

வந்த பெரிய தேரினை அம்முல்லைக்கொடி படரும்படி அதன் அருகிலே நிறுத்தி வைத்தான். இவன் விளங்குகின்ற வெண்மையான அருவிகளையுடைய பறம்பு மலையின் தலைவன்; பாரியென்னும் பெயருடையவன்.

சுரும்புண

நறுவீ உறைக்கும் நாக நெடுவழிச்
சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய,
பிறங்கு வெள்ளருவி வீழும் சாரல்,
பறம்பின் கோமான் பாரியும்

வள்ளல் காரி

உலகம் வியக்கும்படி—ஒலிக்கின்ற மணிகளையும், வெண்மையான பிடரி மயிரினையும் உடைய குதிரைகளையும், ஏனைய செல்வங்களையும் இனிய மொழிகளுடன் இரவலர்களுக்கு இல்லையென்னாமல் ஈந்தவன். நெருப்பைப்போல் சுடர் விடுகின்ற—பகைவர்களுக்குப்பயங்கரமாகக் காணப்படுகின்ற—நீண்ட வேற்படையை உடையவன். வீரக் கழலையும், தோள் வளையத்தையும் அணிந்தவன்; நீண்ட கையை உடையவன், காரி என்பவன்.

கறங்குமணி

வால் உளைப் புரவியொடு வையகம் மருள,
ஈர நன்மொழி இரவலர்க்கு ஈந்த,
அழல் திகழ்ந்து இமைக்கும் அஞ்சுவரு நெடுவேல்,
கழல் தொடித் தடக்கைக் காரியும்

வள்ளல் ஆய்

ஒளி பொருந்திய நீலநிறமுள்ள நச்சரவம் ஒன்று—
தனக்குக் கொடுத்த ஓர் அரிய ஆடையைக் கல்லாலின்

கீழமர்ந்த சிவபெருமானுக்கு அளித்தான்; பக்தியுடன் கொடுத்தான். இவன் வில்லைச் சமந்தவன்; வலிமையான தோள்களை யுடையவன். அத் தோள்களிலே சந்தனத்தை அணிந்திருப்பவன். இரவலர்கள் பால் எப்பொழுதும் அன்புடன் நன்மொழிகளையே நனில்பவன். ஆய் என்னும் பெயருடையவன்.

நிழல் திகழ்

நீலநாகம் நல்கிய கலிங்கம்,

ஆலமர் செல்வர்க்கு அமர்ந்தனன் கொடுத்த,

சாவந்தாங்கிய, சாந்துபுலர் திணிதோள்,

ஆர்வ நன்மொழி ஆயும்

அதிகமான்

பூமணம் கமழ்கின்ற பெரியமலைச்சாரலிலே—பொருந்தியிருந்த நெல்லி மரத்திலே கிடைத்தது அமுதத்தைப் போலே சாவாமையைத் தரும் இனிய நெல்லிக்கனி; அதனைத் தான் உண்ணாமல் தமிழ் மூதாட்டியாகிய ஓளவைக்களித்தான்; இவன் பகைவர்களிடம் வலிமையைக் காட்டுவான்; சினத்தைச் செலுத்துவான்; ஒளி விடுகின்ற நீண்ட வேற்படையை உடையவன்; ஓசையிடும் கடல்போன்ற பெரிய சேனையை வைத்திருப்பவன்; அதிகமான் என்னும் பெயருடையவன்.

மால் வரைக்

கமழ்பூஞ் சாரல் கவினிய நெல்லி,

அமிழ்துவிளை தீம்கனி ஓளவைக்கு ஈந்த,

உரவுச்சினம் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல்

அரவக் கடல் தாளை அதிகனும்

வள்ளல் நள்ளி

தன்னிடம் உள்ள பொருளை ஒளிக்க மாட்டான்; தன்பால் அன்பு காட்டுவோர் அனைவரும் மகிழும்படி செய்

வான்; வறியோர்களுக்கு அவர்கள் இல்வாழ்வை இனிது நடத்துவதற்கான எல்லாச் செல்வங்களையும் கொடுப்பான்; இவன் போர் முனையிலே வெற்றி பெறும் ஆற்றலுள்ளவன்; நீண்ட கைகளை யுடையவன்; இடைவிடாத மழைத்துளி— எப்பொழுதும் வீசிக் கொண்டிருக்கும் காற்று—உயர்ந்த சிகரங்கள்—இவைகள் அமைந்த குளிர்ந்த மலை நாட்டின் தலைவன், நள்ளியென்னும் பெயர் பெற்றவன்.

கரவாது

நட்டோர் உவப்ப, நடைப்பரிகாரம்

முட்டாது கொடுத்த, முனை விளங்கு தடக்கைத்

துளிமழை பொழியும், வளிதுஞ்ச நெடுங்கோட்டு,

நளிமலை நாடன் நள்ளியும்

வள்ளல் ஓரி

நெருங்கிய கிளைகள்—பூத்துக் குலுங்கியிருக்கின்ற நல்ல மலர்கள் இளமையும் முதிர்ச்சியும் உடையவை— இத்தகைய சுரபுன்னை மரங்களும், சிறிய மலைகளும் அமைந்த நல்ல நாடு; இந்நாட்டைக் கூத்தாடுவோர்க்குப் பரிசிலாகக் கொடுத்தவன்; காரி யென்னும் குதிரையையுடைய மலையமான் திருமுடிக்காரியுடன் போர் செய்தவன்; ஓரி யென்னும் குதிரையை உடையவன்; ஓரி என்னும் பெயரைக் கொண்டவன்.

நளிசினை

நறும்போது கருவிய நாகுமுதிர் நாகத்துக்

குறும் பொறை நன்னாடு கோடியர்க் கீந்த,

காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த,

ஓரிக்குதிரை ஓரியும்

இவை கடையெழு வள்ளல்களின் வரலாற்றுக் குறிப்பு. இவ் வள்ளல்கள் எழுவரும் சமமானவர்கள்; ஏற்றத்தாழ்வில்லாத

வர்கள்; இதனை ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் நந்நான்கு வரிகளால் பாடியிருப்பதைக் கொண்டே தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்த ஏழு வள்ளல்களின் ஈகைத் தன்மையை இவர்களுக்குப் பின் நல்லியக்கோடன் ஒருவனே தாங்கி நடத்தி வந்தான். இதைக் குறிப்பிடுவதற்கே கடை ஏழு வள்ளல்களின் வரலாற்றுக் குறிப்பை வரிசைப் படுத்திக் கூறினார் இந்நூலாசிரியர்

இந்த வள்ளல்கள் அனைவரும் பெரு நிலத் தலைவர்கள். குறுநில மன்னர்கள் அல்லது சிற்றரசர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டோர் அனைவரும் பெருநிலத் தலைவர்கள். அவர்கள்தாம் வளமுடையோராகவும், வள்ளல்களாகவும் வாழ்ந்து வந்தனர்.

வறுமை

தமிழ்நாட்டிலே வள்ளல்களும், நல்லியக் கோடன் போன்ற கொடையாளிகளும் வாழ்ந்த காலத்திலும் தமிழ் மக்கள் பலர் வறுமையால் வாடினர். உண்ணற்கு உணவின்றிப் பட்டினியால் பரிதவித்தனர். தழைகளையும், கீரைகளையும் வேகவைத்து உண்டு பசி வேதனையைத் தணித்துக்கொண்டனர். இந்த நிலையை அப்படியே சித்திரித்துக் காட்டுகிறார் இந்நூலாசிரியர்.

பசியினால் வருந்தி வாடுகின்றவள்; மெல்லிய இடையை உடையவள்; வளையலை அணிந்தவள்; கிணை வாசிப்போன் மனைவி; அவள் வீட்டிலே உணவை ஆக்குவதற்கு ஒரு பண்டமும் இல்லை; குப்பையிலே பயிரான வேளைக் கீரையைக் கூர்மையான நகத்தினால் கிள்ளி எடுத்தாள்; உப்பில்லாமல் வேகவைத்தாள்; அறியாதவர்கள் அதைப் பார்த்தால் பரிசுசிப்பார்களே என்று நாணமடைந்தாள்; ஆதலால் வாயிற்கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டுக் கொண்டாள்; உள்ளே நிறைந்த

சுற்றமுடன் உட்கார்ந்து அதனை உண்டாள். இவ்வாறு ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தின் நிலைமையை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்.

ஒல்கு பசியுழந்த ஒடுங்கு நுண்மருங்குல்
வளைக்கைக் கிணைமகள், வள்ளுகிர்க்குறைத்த
குப்பை வேளை உப்பிலிவெந்ததை,
மடவோர் காட்சி நாணிக், கடையடைத்து,
இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குடன் மிசையும் (135-139)

இந்த அடிகள் அந்தக் குடும்பத்தின் நிலையைக் காட்டுகின்றன. ஒரு குடும்பப் பெண்ணின் உயர்ந்த பண்பையும் இவ்வடிகள் காட்டுகின்றன.

உணவு வகை

அக்காலத்தில் பெரும்பாலான தமிழ்மக்கள் எத்தகைய உணவுகளை உண்டு உயிர் வாழ்ந்தனர் என்பதை இந் நூலிலே காணலாம்.

நெய்தல் நிலத்திலே வாழ்வோர் மீன் உணவையே மிகுதியாக உட்கொள்வார்கள். “காய்ந்த குழல்மீனைச் சுட்ட உணவை ஒவ்வோரிடத்திலும் பெறுவீர்கள்.

வறல் குழல் சூட்டின் வயின்வயின் பெறுகுவீர் 163

“வறல் குழல்” என்பது குழல்மீன் கருவாடு. காய்ந்த மீனுக்குக் கருவாடு என்று பெயர்.

வேடர்குலப் பெண்கள் புளிக்கறி செய்வார்கள்; சோறும் சமைப்பார்கள்; வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்த ஆமான் முதலியவறறையும் சமைப்பார்கள் இவற்றையே விருந்தினர்க்கும் இட்டு உபசரிப்பார்கள்,

எயிற்றியரால் சமைக்கப்பட்ட இனிய புளிக்கறியையும், விரும்பத்தக்க சோற்றையும், ஆமானுடைய சூட்டிறைச்சியையும், மாந்தளிர் போன்ற மேனியை உடைய—வளையலையணிந்த—உமது பெண்களும் நீங்களும் பெறுவீர்கள்.

எயிற்றியர் சுட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு;
தேமா மேனிச் சில்வளை ஆயமொடு,
ஆமான் துட்டின் அமைவரப் பெறுகுவிர் (175-177)

உழவர்குலப் பெண்கள் கைக்குத்தல் அரிசியால் சோறாக்குவார்கள்; வயல்களிலே பிடித்த நண்டையும், கொல்லையிலே காய்த்த பீர்க்கங்காயையும் சேர்த்துச் சமைப்பார்கள். தாமும் உண்பர்; விருந்தினர்க்கும் இடுவர்.

வைரம் பாய்ந்த உலக்கையின் இரும்புப் பூணால் குற்றியெடுத்த சிறந்த வெண்மையான சோறு; கிளைத்த கால்களையுடைய நண்டோடு பீர்க்கங்காயையும் சேர்த்துச் சமைத்தகறி; இவைகளைப் பெற்று உண்பீர்கள்.

இரும்பாழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த
அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண்சோறு,
கவைத்தாள் அலவன் கலவையொடு, பெறுகுவிர்

இவைகளால் வலைஞர், வேடர், உழவர், ஆகியோர் உண்ணும் உணவுவகைகளைக் காணலாம். (193-195)

நல்லியக்கோடன் பெருமை

இவன் தன்னைப் புகழ்ந்து பாடும் பொருநர்க்கும் புலவர்க்கும், அருமறை பயின்ற அந்தணர்களுக்கும் எப்பொழுதும் காட்சி தருவான். அவர்கள் வேண்டுவனவற்றை விருப்புடன் கொடுப்பான். இமயம் போன்ற அவனுடைய உயர்ந்த மாளிகையின் கதவு இவர்களுக்காக எப்பொழுதும் திறந்தேயிருக்கும். இதனை,

சிறு பாணாற்றுப் படை

பொருநர்க்காயினும் புலவர்க்காயினும்
அருமறை நாவின் அந்தணர்க்காயினும்
கடவுள் மால்வரை கண் விடுத்தன்ன
அடையா வாயிலவன்

என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

(203-206)

இவன் அறிஞர்களைக் கண்டபோது அன்புடன் கை
குவித்து வணங்குவான். இதனை

முதுவோர்க்கு முகிழ்த்த கையினை (231)

அறிஞர்க்குக் குவித்த கையினையுடையவனாய்க் காட்சி
தருவாய் என்பதனால் காணலாம்.

இவன் உழவர்க்கு ஒரு துன்பமும் உண்டாகாமல் காத்து
வந்தான். அவர்கள் வறுமையால் வாடாமல் மனமகிழ்ச்சி
யுடன் வாழ்ந்தால்தான் உணவுப் பொருள் உற்பத்தி
குறையாது என்ற உண்மையை உணர்ந்திருந்தான். இதை,

ஏரோர்க்கு நிழன்ற கோலினை (233)

உழவர்க்கு நன்மையைச் செய்யும் செங்கோலையுடையவன்
நீ என்றதனால் அறியலாம்.

இன்னும் பல

இந்தச் சிறுபாணாற்றுப் படையின் மூலம் இன்னும் பல
உண்மைகள் நமக்குத் தெரிகின்றன.

இந்நூலாசிரியர் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் சிவன்
கோயில்கள் இருந்தன.

சிவபெருமான் கல்லால மரத்தின் கீழே அமர்ந்து
சனகாதி நால்வர்க்கு ஞானோபதேசம் செய்தார். இச்செய்தி
தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்தது. ஆய் என்னும் வள்ளலின்

வரலாற்றுக் குறிப்பைக் கொண்டும், “ஆலமர் செல்வன் என்ற தொடரைக் கொண்டும் இவ்வுண்மையைக் காணலாம். தமிழ் நாட்டிலே நான்மறை பயின்ற அந்தணர்கள் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் நிலப்பிரபுக்களின் ஆதரவிலே வாழ்ந்து வந்தனர். அரசர்களுடைய ஆதரவிலும் வாழ்ந்தனர். அருமறை நாவின் அந்தணர் என்ற தொடரால் இதைக் காணலாம். “அந்தணர் அருகா அரும் கடி வியனகர்” (187) என்ற தொடரும் இதை விளக்கும்.

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நால் வகைப் பிரிவுகள் இந்நூலாசிரியர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் இருந்தன; இன்னும் பல வகுப்புப் பிரிவுகளும் இருந்தன.

இமயமலையைச் சிவபெருமான் வாழும் கைலாய மலை என்று தமிழர்கள் நம்பியிருந்தனர். “கடவுண் மால் வரை” என்று இமயமலையைக் குறித்திருப்பதன் மூலம் இதை அறியலாம்.

தமிழ் நாட்டிலே பல சிறந்த தொழில்களும், கலைகளும் வளர்ந்திருந்தன. இவை போன்ற இன்னும் பல உண்மைகள் இந்நூலிலே உண்டு.

5. பெரும் பாணாற்றுப்படை

இது பத்துப்பாட்டுள் நான்காவது பாட்டு. 500 அடிகளைக் கொண்டது. ஆசிரியப்பாவால் ஆகியது. சிறு பாண் ஆற்றுப்படையைக் காட்டிலும் இது பெரியது. பாணரை ஆற்றுப்படுத்தியது என்பது பொருள். பெரும்பாணரை—அதாவது பெரிய யாழ் வாசிக்கும் பாணரை அதாவது பெரிய யாழ் வாசிக்கும் பாணரை ஆற்றுப்படுத்தியது என்று கூறினும் பொருந்தும்.

ஆசிரியர்

இதன் ஆசிரியர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் என்பவர். கண்ணனார் என்பது இவருடைய இயற்கைப் பெயர். இவர் தந்தையின் பெயர் உருத்திரன்; அல்லது உருத்திரனார். இவர் கடியலூரில் பிறந்தவராகவோ அல்லது வாழ்ந்தவராகவோ இருக்கவேண்டும். ஆதலால் இவருடைய தந்தை பெயரையும், ஊர்ப் பெயரையும் சேர்த்து இவரைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் என்று அழைத்தனர்.

பத்துப்பாட்டுள் இரண்டு பாட்டுக்கள் இவரால் பாடப்பட்டவை. இந்நூல் ஒன்று; ஒன்பதாம் பாட்டாகிய பட்டினப் பாலை ஒன்று.

இவர் பொதுமக்களுடன் நன்றாகக் கலந்து பழகியவர்; அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலையைத் தேர்ந்து தெளிந்தவர்,

பாலைநில மக்கள், குறிஞ்சிநில மக்கள், முல்லைநில மக்கள், மருதநில மக்கள், நெய்தல்நில மக்கள் இவர்களுடைய தொழில்களைப்பற்றியும், உணவு வகைகளைப்பற்றியும் படம் பிடித்ததுபோல் பாடியுள்ளார். இவர் பாடியிருக்கும் செய்திகள் எல்லாம் அனுபவித்தறிந்த உண்மைகள்.

பாட்டின் தலைவன்

இது தொண்டைமான் இளந்திரையன் மீது பாடப்பட்டது. இவன் தொண்டை நாட்டை ஆண்டவன். இவனது தலைநகரம் காஞ்சீபுரம். இவன் பெயரை இளந்திரையன் என்றும், திரையன் என்றும் வழங்குவர். திரை என்பது கடலுக்கு ஒரு பெயர். திரை-அலை. திரையை உடையது திரை.

திரையன் என்பது காரணப் பெயர். திரை வழியாக வந்தவன், அல்லது திரைகடல் ஓடுவதிலே தேர்ச்சி பெற்றவன்.

இந்த இளந்திரையன் புலவர்களைப் புரக்கும் வள்ளலாக வாழ்ந்தான்; சிறந்த செந்தமிழ்ப் புலவனாகவும் விளங்கினான்; நற்றிணையில் இவனால் பாடப்பட்ட மூன்று பாடல்கள் உண்டு; புறநானூற்றிலும் ஒரு பாடல் உண்டு. இளந்திரையன் என்ற நூல் ஒன்றையும் இவன் இயற்றியதாகத் தெரிகின்றது.

நூலின் அமைப்பு

வறுமையால் வாடிய பாணன் ஒருவன் காஞ்சிக்குச் சென்றான். இளந்திரையனைப் புகழ்ந்து பாடினான். அவனிடம் பரிசில் பெற்றான்; வறுமை நீங்கினான். அவன் தனது ஊருக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கும் வழியிலே, வறுமையால் வருந்தி வள்ளல்களைத் தேடிச் செல்லும்

மற்றொரு பாணனைப் பார்த்தான்; அவனுடைய ஏழ்மை நிலைக்கு இரங்கினான். உடனே அவனிடம் அணுகி, அவனுடைய வறுமை யொழிந்து வாழ்வு பெற வழி கூறினான்.

இரவலனே, நான் இளந்திரையனிடம் சென்று பரிசு பெற்று வறுமை தீர்ந்தேன். நீயும் காஞ்சியிலே வாழும் அந்தக் காவலனிடம் போ. வழியிலே உனக்கு எந்த ஆபத்தும் உண்டாகாது. அச்சமின்றி வழிநடந்து போகலாம். போகும் இடமெல்லாம் உனக்குத் தாராளமாக உணவு கிடைக்கும். தொண்டை நாட்டில் உள்ள எயினர்களும், ஆயர்களும், உழவர்களும், வலைஞர்களும், பார்ப்பார்களும், நெய்தல் நிலத்து மக்களும் உன்னை வரவேற்று விருந்தளிப்பார்கள். வழி நடை வருத்தந் தோன்றாமல் காஞ்சி நகரத்தை யடையலாம்.

இளந்திரையனைக் கண்டு அவனுடைய வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடுக. பாடினால் உனது வறுமை நீங்கச் செல்வங்களை வாரி வாரி வழங்குவான்; புத்தாடைகள் தருவான்; இன்சுவை உணவளிப்பான்; உன் பெண்டிர்களுக்குப் பொன்னாபரணங்களைப் பூணக்கொடுப்பான்; தேர்களையும், குதிரைகளையும் பரிசளிப்பான்.

இவ்வாறு பரிசு பெற்று வந்த பாணன், பரிசு தேடிச் செல்லும் பாணனுக்குச் சொல்லி, அவனுக்கு வழிகாட்டி அனுப்பி வைத்தான். இதுவே இந்நூலின் அமைப்பு. இந்த முறையிலே இது பாடப்பட்டுள்ளது.

எயிற்றியர் உணவு

வெண்மையான பற்களையுடைய வேடர்குலப் பெண்கள், எறும்புகள் சேர்த்து வைத்திருக்கின்ற மென்மையான புல்லரிசியைத் தேடிச் சேர்ப்பார்கள். மான்களைக் கட்டி

யிருக்கின்ற விளாமரத்தின் அடியிலே—அகழ்ந்திருக்கின்ற உரலிலே—அந்த நெல்லைச் சொரிவார்கள். சிறிய வயிரம் பாய்ந்த உலக்கையால் அதைக் குற்றித் கொழித்தெடுப்பார்கள். ஆழமான கிணற்றிலே கொஞ்சமாக ஊறியிருக்கின்ற உவர் நீரை முகந்து,—பழைய வெறும் பாணையிலே ஊற்றி—அடுப்பிலே உலை வைப்பார்கள். குற்றியெடுத்த புல்லரிசியை உலையிலிட்டு—அடுப்பு அணையாதபடி எரித்துச் சமைத்துச் சோறாக்குவார்கள். அச்சோற்றை உப்புக் கண்டத்தின் துணைகொண்டு உண்பார்கள். வந்த விருந்தினர்க்கும் இவ்வுணவைக் கொடுத்து உபசரிப்பார்கள்.

நுண்புல் அடக்கிய வெண்பல் எயிற்றியர்,
 பார்வையாத்த பறைதாள் விளவின்,
 நீழல் முன்றில், நிலவுரல் பெய்து,
 குறுங்காழ் உலக்கை ஓச்சி, நெடும் கிணற்று
 வல்லூற்று உவரி தோண்டித், தொல்லை
 முரவுவாய்க் குழிசி அடுப்பேற்றி
 ஆறாது அட்ட வாடூண் புழுக்கல்

(94-100)

இவ்வடிகளால் தனித்திருக்கும் வேடப் செண்களின் உணவைக் காணலாம். புல்லரிசியும், உப்புக் கண்டமுமே அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் கிடைக்கும் உணவு என்று அறியலாம்.

எயினர் உணவு

விற்பிடித்து வேட்டையாடி வாழும் வேடர்களின் உணவு, ஏழை எயிற்றியர்களின் உணவைக் காட்டிலும் ஏற்ற முள்ளது.

அவர்கள் உண்ணும் சோறு மேட்டு நிலத்திலே விளைந்த செந்நெற் சோறு. அது, களர் நிலத்திலே வளர்ந்திருக்கும் ஈச்சமரத்தின் விதையைப் போலக் கொழுத்துக்

காணப்படும். அச்சோற்றை நாய்களால் பிடித்துக்கொண்டு வந்த உடும்புப் பொறியலுடன் ஒன்று சேர்த்து உண்பர். இவ்வுணவையே விருந்தினர்க்கும் வேண்டுமளவு கொடுப்பர்.

கொடுவில் எயினர் குறும்பில் சேப்பின்,
களர் வளர் ஈந்தின் காழ் கண்டன்ன
சுவல் விளை நெல்லின் செவ்வழிச் சொன்றி,
ருமலி தந்த மனவுச்சூல் உடும்பின்
வறைகால் யாத்து, வயின்தொறும் பெறுகுவீர் (129-133)

உழவர் உணவு

தொண்டை மண்டலத்திலே நெல் விளைவு குறைவு. புன்செய்ப் பயிர்கள் தாம் மிகுதி. அங்குள்ள உழவர்கள் பெரும்பாலும் புன்செய்ப் பயிர் செய்பவர்கள். அவர்களுடைய உணவும் பெரும்பாலும் புன்செய்த் தானியங்களாகவே இருக்கும்.

வரகரிசிச் சோற்றை, புழுக்கிய அவரைப் பருப்புடன் கலந்து, பெருகிய சோற்றை அவ்வுழவர்கள் உண்டு வந்தனர். இதனையே விருந்தினர்க்கும் கொடுத்து மகிழ்ந்தனர்.

நெடுங்குரல் பூளைப் பூவின் அன்ன
குறுந்தாள் வரகின் குறளவழிச் சொன்றி,
புகர் இணர் வேங்கை வீ கண்டன்ன
அவரை வான் புழுக்கட்டிப் பயில்வுற்று,
இன்சுவை முரல் பெறுகுவீர் (192-196)

ஏழை உழவர்களின் இயற்கையான உணவு இதுதான் என்பதை இவ் வரிகள் காட்டுகின்றன. வரகும் அவரையும் புன்செய்த் தானியங்கள். இந்த உழவர்கள் தாழ்ந்த வகுப்பினர்; வேளாளர்கள் அல்லர்.

ஆயர் உணவு

முல்லை நில மக்களாகிய இடையர்கள் ஆடு மாடுகளாகிய செல்வம் படைத்தவர்கள். ஆயினும் அவர்களுடைய உணவும் புன்செய்த் தானியங்கள்தாம். நண்டுக்குஞ்சுகளைப் போலக் காணப்படும் தினைச் சோறும், பாலும் அவர்கள் உட்கொள்ளும் உணவாகும். இவ்வுணவையே விருந்தினர்க்கும் இடுவார்கள். இதனை

மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயின் சேப்பின்,
இருங்கிளை ரெண்டின் சிறுபார்ப் பன்ன
பசுந்தினை மூரல், பாலொடும் பெறுகுவீர்

(166-168)

என்பதனால் அறியலாம்.

செல்வர் உணவு

மற்ற நிலத்து மக்களைக் காட்டிலும் நீர் வளம் நில வளம் பொருந்திய மருத நிலத்து மக்கள் செல்வமுள்ளவர்கள். வறுமையறியாதவர்கள். பசியால் வாடாதவர்கள். மருத நிலப் பகுதியிலே பெரிய பெரிய ஊர்களும் உண்டு. இக்காலத்தில் கிராமப் பகுதிகளில் வாழும் மக்களைவிட நகரப் பகுதிகளில் வாழ்கின்ற மக்கள் உயர்தரமான வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். இதுபோலவேதான் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் இருந்தது.

பசியையும் வறுமையையும் அறியாத—பெருங்குடி மக்கள் வாழ்கின்ற—செல்வம் நிறைந்த—பெரிய ஊரிலே தங்கினால் சிறந்த உணவைப் பெறுவீர்கள். ஊக்கமுடன் உழைக்கும், உழைப்பாளர்களால் ஈட்டப்பட்ட வெண்மையான நெற் சோறு கிடைக்கும். அதனுடன் வீட்டிலே வளர்ந்த பெட்டைக்கோழியின் பொரியலும் கிடைக்கும். இதனை,

தொல்பசி அறியாத் துளங்கா இருக்கை
மல்லல் பேரூர் மடியின், மடியா
வினைரூர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி,
மனைவாழ் அளகின் வாட்டொடும் பெருகுவிர்

(253-256)

என்பதனால் அறியலாம்.

பார்ப்பார் உணவு

பார்ப்பார் வீட்டிற்குச்சென்றால் கிடைக்கும் உணவு இன்னது என்று இவ்வாசிரியர் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இக்காலத்தைப் போலவே அக்காலத்திலும் அவர்கள் இனிமையான அறுசுவை உணவை ஆக்கியுண்டனர்; புலால் பூசிக்கமாட்டார்கள். காய்கறி உணவுகளையே உண்டனர். இங்கே கூறப்படும் பார்ப்பார் தமிழ் நாட்டிலேயே பிறந்தவர்கள்; தமிழர் குடியிலே தோன்றியவர்கள்; தமிழர்களிலே கல்வியும், அறிவும், தனக்கென வாழாத்தன்மையையும், மக்களுக்கு நல்வழி காட்டும் மாண்பும் பெற்றவர்களே அந்தணர்கள் என்றும் பார்ப்பார்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இதைத் தொல்காப்பியத்தால் அறியலாம். இத்தகைய பார்ப்பாரே இந்நூலாசிரியரால் குறிக்கப்பட்டவர்கள் என்று கொள்ளலாம்.

பார்ப்பார் வாழ்கின்ற இடத்திற்குப் போனால் அருந்ததியைப் போன்ற கற்புடைய பார்ப்பனப் பெண்களால் சமைக்கப்பட்ட பாற்சோறு, பருப்புச்சோறு முதலிய வற்றைப் பெறுவீர்கள். இராஜான்னம் என்று பெயர் பெற்ற உயர்ந்த நெற்சோறு கிடைக்கும். மாதுளம் பிஞ்சைப் பிளந்து, மிளகுப்பொடியும் கறிாவப்பிலையும் கலந்து, பசும் வெண்ணெயிலே வேக வைத்து எடுத்த பொரியல் கிடைக்கும். நல்ல வடுமாங்காய் கிடைக்கும். இன்னும் தயிர்ச்சாதம். மாங்காய்ச்சாதம் புளியஞ்சாதம் போன்ற பலவகையான சித்திரான்னங்

களும் கிடைக்கும் என்று கூறியுள்ளார் இவ்வாசிரியர்.
இதனை

மறை காப்பாளர் உறைபதிச் சேப்பின்
பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்கும்
சிறு மீன்புரையும் கற்பின் நறுநுதல்
வளைக்கை மகடுஉ வயினறிந்து அட்ட,
சுடர்க்கடைப் பறவைப் பெயர்ப்படு
சேதா நறுமோர் வெண்ணெயின் மாதுளத்து
உருப்புறு பசங்காய்ப் போழொடு கறிகலந்து
கஞ்சக நறுமுறி அளைஇ, பைந்துணர்
நெடுமரக் கொக்கின் நறுவடி விதீர்த்த
தகைமாண் காடியின், வகைபடப் பெறுகுவீர்

(301-310)

இவ்வடிகளால் பார்ப்பார் உணவைக் காணலாம். அக்
காலத்துப் பார்ப்பார் எல்லோருடனும் இனிதுகூடிப் பழகினர்.
வகுப்பு வேற்றுமை பாராட்டவில்லை. தமது இல்லத்துக்கு
யார் வந்தாலும் அவர்களை வரவேற்று உணவிடும் உத்தமர்
களாயிருந்தனர்.

வேளாளர் உணவு

சொந்த நிலமுள்ள உழவர்களான வேளாளர்கள்
வீட்டுக்குச் சென்றால் எப்படிப்பட்ட உணவு கிடைக்கும்
என்பதை இவ்வாசிரியர் அழகுபடக் கூறியிருக்கின்றார்.

இனிப்பான சுளைகள் நிறைந்த பெரிய பலாப்பழம்
கிடைக்கும். நல்ல இன்சுவை இளநீர் கிடைக்கும். யானைக்
கொம்புகளைப் போன்ற தோற்றமுடன் வளைந்து குலையிலே
பழுத்திருக்கும் வாழைக்கனிகள் கிடைக்கும். நல்ல பனை
நுங்கு கிடைக்கும். இன்னும் பல இனிய பண்டங்களும்
கிடைக்கும். சேப்பம் இலையுடன், முற்றிய நல்ல கிழங்கு

களும் கிடைக்கும் இவைகள் எல்லாம் உழவர்கள்—அதாவது சொந்த நிலமுள்ள வேளாளர்கள் வீட்டிலே கிடைக்கும் உணவுப் பண்டங்கள்.

தண்டலை உழவர் தனிமனைச் சேப்பின்,
தாழ்கோட் பலவின் சூழ்சளைப் பெரும்பழம்,
வீழ் இல் தாழைக் குழவித் தீம் நீர்க்
கவைமுலை இருமபிடிக் கவுணமருப் பேய்க்கும்
குலைமுதிர் வாழைக் கூனி வெண்பழம்,
திரள் அறைப்பெண்ணை நுங்கொடு, பிறவும்
தீம்பல் தாரம் முனையிற் சேம்பின்
முளைப்புறம் முதிர் கிழங்கு ஆர்குவிர்

(355-362)

இதனால் வேளாளர்களின் வாழ்க்கை நிலையையும் அவர்கள் சைவர்களாக வாழ்ந்தனர் என்பதையும் காணலாம்; இவர்கள் உழுவித்துண்ணும் வேளாளர்கள்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் நிலமற்ற உழவர்கள் இருந்தனர். நிலமுள்ள உழவர்கள் இருந்தனர். நிலமற்ற உழவர்கள் தாழ்ந்த வகுப்பினராகக்கருதப்பட்டனர். நிலமுள்ள உழவர்கள் வேளாளர் என்னும் உயர்ந்த வகுப்பினராகக் கருதப்பட்டனர். இவ்விரு வகுப்பினரும் ஒழுக்கத்திலும், நாகரிகத்திலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் மாறுபட்டிருந்தனர். உழவரைப் பற்றியும் வேளாளரைப்பற்றியும் இந்நூலாசிரியர் தனித்தனியே கூறியிருப்பதைக் கொண்டு இவ்வுண்மையை உணரலாம்.

மாளிகைகளும் இல்லங்களும்

இக்காலத்தைப் போலவே அக்காலத்திலும் நகரங்களிலே உயர்ந்த மாளிகைகள் இருந்தன. அவைகளிலே செல்வமுள்ளவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். ஏழைகள் சிற்றூர்

களிலே சிறு வீடுகளிலே இருந்தனர்; அவர்களுடைய வீடுகள் சிறு குடிசைகளாகவேயிருந்தன. நடுத்தரமான மக்கள் பெரிய வீடுகளாயில்லாவிட்டாலும் நல்ல வசதியான வீடுகளிலே குடியிருந்தனர். இத்தகைய காட்சிகளை நம் கண்ணெதிரிலே தோன்றும்படி எழுதிக் காட்டுகிறார் இந்நூலாசிரியர்.

மாடம் ஓங்கிய மணல்மலி மறுகின்

(322)

மாடிகள் வாளை முட்டி ஓங்கியிருக்கின்ற மணல் நிறைந்த வீதி.

விண்பொர நிவந்த வேயா மாடத்து

348

வானத்தோடு போர் செய்வதுபோல் உயர்ந்திருக்கின்ற—கூரையற்ற மேல் வீடு உள்ள—மாளிகைகள்.

இவைகளால் அக்காலத்தில் உயர்ந்த மாடி வீடுகள் இருந்தன வென்பதை அறியலாம்.

அழியாமல் பல காலம் நிலைத்திருக்கின்ற நெற்கூடு உயர்ந்திருக்கும் நல்ல வீடு. தச்சனால் செய்யப்பட்ட சிறு தேரை உருட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள், விளையாட்டால் சோர்வடைந்தனர். அவர்கள் தங்கள் சோர்வு தீரச் செவிலித் தாயரைத் தழுவிக்கொண்டு பாலருந்தினர்; பாலருந்தினபடியே படுக்கையிலே தூங்குகின்றனர். இத்தகைய நல்ல வீடு. இவ்வாறு செல்வமுடையவர்களின் வீட்டைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறார். இதனை,

குமரி மூத்த கூடோங்கு நல்லில்,

தச்சச் சிறார் நச்சப் புனைந்த

ஊரா நற்றேர் உருட்டிய புதல்வர்,

தளர்நடை வருத்தம் வீட, அலர்முலைச்

செவிலியம் பெண்டிர் தழீஇப் பாலார்ந்து,

அமளித் துஞ்சம் அழகுடை நல்லில்

நடுத்தரமான வாழ்க்கை நடத்தும் செல்வர்களின் இல்லம் இவ்வாறு இருந்தது. பார்ப்பார் இல்லத்தைப் பற்றியும் இந்நூலாசிரியர் குறித்திருக்கின்றார்.

பந்தல்களிலே பசுங்கன்றுகள் கட்டப்பட்டிருக்கும் நல்ல வீடுகள். அவைகள் பசுஞ் சாணியால் மெழுகப்பட்டுக் கோயில்களைப் போலக் காட்சியளிக்கும். வீட்டிலே வாழும் கோழிகளும் நாய்களும் அங்கேயில்லை. கிளிகளைப் போல வேதங்களை உரத்துப் படித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். வேதத்தைக் காக்கும் அந்தணர்கள் வாழும் இடம் இவ்வாறு காணப்படும்.

செழுங்கன்று யாத்த சிறுதாட் பந்தர்ப்,
பைஞ் சேறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்,
மணையுறை கோழியொடு குமலி துன்னாது,
வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவிளி பயிற்றும்,
மறைகாப்பாளர் உறைபதி

(297-301)

இவ்வாறு பார்ப்பார் வாழியிடத்தைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இவர்களும் நடுத்தர மக்களைப் போலவே வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர்.

குடிசைகள்

சிறிய ஊர். அதிலே பல சின்னஞ்சிறு குடிசைகள். அந்தக் குடிசைகளின் கூரைகள் வைக்கோலால் வேயப்பட்டவை. அந்த வைக்கோல் மழையில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்து கருமை நிறமாகிவிட்டது. இதனால் எந்தக் குடிசையைப் பார்த்தாலும் கருமை நிறமாகவே காட்சி தருகின்றது. இக்காட்சி மழைக் காலத்திலே வானத்திலே உலாவும் கருமேகங்களைப் போலக் காணப்படுகின்றது.

பருவ வானத்துப் பாமழை கடுப்பக்
கருவை வேய்ந்த கவின்குடிச் சீறூர்

(190-191)

இவ்வாறு காணப்படுவன உழவர்களின் சிறு குடிசைகள்.

முங்கிலைப் பரப்பி, அதன்மேல் வெண்மையான கிளை
களை வைத்து, தாழை நாறால் கட்டப்பட்டு, மேலே
தருப்பைப் புல்லால் வேயப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள்
தாழ்மையான சிறு குடிசைகள். அக்குடிசைகளின் முற்றங்
களிலே மீன் பிடிக்கும் பறிகள் இருக்கின்றன.

வேழம் நிரைத்து. வெண்கோடு விரைஇத்
தாழை முடித்துத், தருப்பை வேய்ந்த
குறியிறைக் குரம்பை; பறியுடை முன்றில்

(266-265)

இவ்வாறு வலைஞர்களின் குடிசையைக் காட்டுகிறார்.

இவைகளால் அக்காலத்துத் தமிழகத்து மக்களின்
நிலையை அறியலாம். தமிழ் மக்கள், செல்வர், வறியர்,
நடுத்தரமானவர்கள் என்று மூன்று பிரிவினராக இருந்தனர்.
இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் மக்கள் சமுதாயத்தில் இந்த மூப்பிரிவுகள் தோன்றிவிட்டன.

வெஃகாவும் காஞ்சியும்

காஞ்சிமாநகர் மிகப் பழமையான நகரம். பல மதங்கள்
வாழ்ந்த இடம்; பல அறிஞர்கள் சேர்ந்திருந்து பல அரும்
பொருள் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த இடம். மதத் தலைவர்கள்
பலர் வாழ்ந்த இடம். சைவம், வைணவம், புத்தம், சமணம்
போன்ற மதங்களின் உறைவிடம். இம் மதக் கோயில்
களும், மடங்களும், அந்நகரிலே இருந்தன. ஒரு காலத்திலே
காஞ்சிமாநகரம் தென்னாட்டின்—தமிழ் நாட்டின்—பல்கலைக்
கழகமாகத் திகழ்ந்தது.

இக்காஞ்சியின் சிறப்பை இந் நூலாசிரியர் விளக்கியிருக்கின்றார். இந்நூலாசிரியர் காலத்திலேயே அது பெரிய நகரமாக இருந்தது; செல்வங்கொழிக்கும் சிறந்த நகரமாக இருந்தது.

காஞ்சி நகரத்தைச் சேர்ந்த திருவெஃகா வென்பது திருமால் திருப்பதி. இந்நூலாசிரியர் காலத்திலேயே அது சிறந்த திருமால் திருப்பதியாக இருந்தது.

திருவெஃகாவிலே திருமால் பள்ளிகொண்ட கோலத்திலே யிருக்கின்றார். காந்தள் மலர்கள் பூத்திருக்கின்ற மலையின் பக்கத்திலே ஆண் யானை யொன்று படுத்திருப்பது போல் பாம்பைப் படுக்கையாகக் கொண்ட திருமால் அவ் விடத்திலே பள்ளி கொண்டிருக்கிறார்.

காந்தள் அம் சிலம்பில் களிறு படிந்தாங்குப்
பாம்பு அணைப்பள்ளி அமர்ந்தோன் ஆங்கண் (342-343)

என்று திருமால் அங்கு அமர்ந்திருக்கும் நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

மேலும் அத்திருவெஃகாவின் இயற்கைச் சிறப்பையும், அங்குள்ள இறைவனைப் பணியவேண்டும் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது இந்நூல்.

சுவர்க்கம் எளிதின் அடையக்கூடியது அன்று; தவம் புரிந்தோர்தான் அதைப் பெறமுடியும். அந்தத் துறக்கத்தைப் போன்ற இன்பந்தரும் நீர்த்துறை அங்குண்டு. அத்துறையில் என்றும் வற்றாமல் புதுநீர் வந்து கொண்டேயிருக்கும். அந்த நீரிலும், துறையிலும் மணமும் நிறமும் பொருந்திய மலர்கள் மிகுதியாகக் காணப்படும். இளவேளிற் காலத்தின் இன்பத்தை நுகர்வதற்காக அங்கே பலர் கூடியிருப்பார்கள். நீங்களும் அவர்களோடு அமர்ந்து இளைப்பாறுங்கள். பின்னர் அங்குள்ள சிறந்த வல்லமையுள்ள கடவுளாகிய

திருமாலை வாழ்த்தி வணங்குங்கள். சிறிது உங்களுடைய கரிய தண்டமைந்த இனிய இசையைத் தரும் யாழை வாசித்துவிட்டுச் செல்லுங்கள்.

பெறற்கரும் தொல்சீர்த் துறக்கம் ஏய்க்கும்
பொய்யா மரபின பூமலி பெருந்துறைச்
செவ்வி கொள்பவரோடு அசைஇ, அவ்வயின்
அரும்திறல் கடவுள் வாழ்த்திச், சிறிதுநும்
கருங்கோட்டு இண்இயம் இயக்கினிர் கழிமின்

(388-392)

இவ்வாறு திருவெஃகாவின் சிறப்பைக் குறிப்பிட்டது.

பழமையான காஞ்சிநகரத்தைப்பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாராட்டிக் கூறுகின்றது. தொண்டை நாட்டுத் தலைநகரத்தின் சிறப்பை இதனால் காணலாம்.

காஞ்சி நகரத்திலே பல சோலைகள் இருக்கின்றன. அச் சோலைகளிலே குரங்குகள் பலவுண்டு. யானைப் பாகர்கள், யானைகளுக்கு நெய் கலந்த சோற்றுக் கவளத்தை வைக்கின்றனர். யானைகள் அவைகளைத் தங்கள் காலிலே போட்டு மிதிக்கின்றன. பாகர்கள் ஏமாந்திருக்கும் சமயம் பார்த்துக் குரங்குகள் அக்கவளங்களைக் கவர்ந்துகொண்டு சோலைக்குள் ஓடிவிடுகின்றன.

காஞ்சி நகரத்தின் தெருக்களிலே எப்பொழுதும் தேர்கள் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. அதனால் தெருக்கள் பள்ளமும் படுகுழியுமாகக் காணப்படுகின்றன.

போரிலே தோல்வியறியாத வலிமையுள்ளவர்கள்; பெரும் புகழையே தங்களுடைய குடும்பத்தின் அடிப்படையாகக் கொண்டவர்கள்; இத்தகைய வீரக் குடியினர் பலர் அந் நகரிலே வாழ்கின்றனர்.

இல்லோர்க்கு வழங்குவதும், சிறந்த கொள்கையும் உடையவர்கள் எப்பொழுதும் அறம் புரிந்து கொண்டேயிருக்

கின்றனர். இவர்கள் செய்கைக்குத் தடையில்லாதிருக்கும் பொருட்டு அந்த நகரத்தின் கோட்டை வாயில் என்றும் அடைக்கப்படுவதேயில்லை.

அந்த நகரம் திருமாலின் கொப்பூழிலே தோன்றி நான்முகனைப் பெற்றெடுத்த தாமரை மலரைப் போலப் பழமையானது; அழகு பொருந்தியது.

செங்கற்களால் சுற்றிலும் உயர்ந்த மதிற்சுவர் எழுப்பப் பட்டிருக்கும் பெரிய நகரம் அது.

ஈக்கள் பலாப்பழத்தின் இனிமைக்காக அதைச் சூழ்த்து மொய்ப்பதுபோல, மக்கள் பலரும் அந்நகரத்தின் சிறப்பைக் காண அங்கே குழுமியிருப்பர்.

இவ்வுலகில் உள்ள பலரும் வணங்கும்படியான பெருமையுள்ள நகரம். அந்நகரத்திலே பல திருவிழாக்கள் நடந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. அது மிகவும் பழமையான புகழ் பெற்ற நகரம்.

இந்த நகரத்திலே திரையன் அரசு வீற்றிருக்கிறான். அவன் நூற்றுவரை வென்ற பாண்டவர்களைப் போலப் பகைவர்களை யெல்லாம், வென்றான். தன்னை அண்டின வர்களையெல்லாம், ஆதரிக்கின்ற வள்ளலாக வாழ்கின்றான்.

இவ்வாறு காஞ்சி நகரத்தின் பெருமையைக் கூறுகின்றது இந்நூல். இதனை 393 முதல் 420 வரையில் உள்ள அடிகளிலே காணலாம்.

இளந்திரையன் பெருமை

இப்பாட்டின் தலைவனாகிய தொண்டைமான் இளந்திரையனுடைய சிறப்பையும், அவனுடைய அரசாட்சியின் மேன்மையையும் ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனார் அழகாகப் பாடியிருக்கின்றார்;

அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோல்
பல்வேல் திரையன்

(36-37)

அதர்மத்தை ஒழித்து தர்மத்தைச் செய்வதற்குத் துணை
புரிகின்றவன்; கூர்மையான வேற்படையை உடைய
இளந்திரையன்.

முறை வேண்டுநார்க்கும் குறை வேண்டுநார்க்கும்
வேண்டுப வேண்டுப வேண்டினர்க் கருளி
இடைதெரிந்து உணரும் இருள்தீர் காட்சிக்
கொடைக் கடன் இறுத்த கூம்பா உள்ளத்து
உரும்புஇல் சுற்றமொடு இருந்தோன்

(443-447)

நீதிமுறையை வேண்டி வந்தோர்க்கும். தங்கள் குறை
தீர்த்தலை வேண்டி வந்தோர்க்கும் அவர்கள் வேண்டுகின்ற
வைகளை, வேண்டுகின்றபடியே கொடுப்பவன். நடு நிலையி
லிருந்து உண்மையை உணரும் உயர்ந்த அறிவுடையவன்.
இல்லோர்க்கும், புலவர்க்கும் எப்பொழுதும் கொடையளி
செய்பவன். சோர்வற்ற உள்ளமுடையவன். கொடுமை
செய்யாத நல்ல அமைச்சர்கள்—அறிஞர்கள்—நண்பர்கள்—
உறவினர்கள்—ஆகிய சுற்றத்தார்களை உடையவன்.
இத்தகைய பண்புள்ளவன் இளந்திரையன்.

அத்தம் செல்வோர் அலறத் தாக்கிக்
கைப்பொருள் வெளவும் களவேர் வாழ்க்கைக்
கொடியோர் இன்று அவன் கடியுடை வியன்புலம்;
உருமும் உரறாது, அரவும் தப்பாது,
காட்டு மாவும் உறுகண் செய்யா

(39-43)

அந்த இளந்திரையனுடைய ஆட்சிக்குள்ளிருக்கும் அகன்ற
நாட்டிலே எவருக்கும் எத்தகைய அச்சமும் இல்லை. எவரும்
எந்நேரத்திலும் எவ்வழியிலும் நடந்து செல்லலாம். வழிநடப்
போரை மறித்து, அவர்கள் அலறும்படி அடித்து, அவர்

களுடைய செல்வத்தைக் கொள்ளை கொள்வதையே உழவுத் தொழில் போலக் கொண்டிருக்கும் கொடியவர்கள் அவனுடைய நாட்டில் இல்லை. இடியும் இடித்து வீழ்ந்து கொடுமை செய்யாது. நச்சுப்பாம்பும் பிறரைக் கடிக்காது. காட்டு விலங்கும் துன்பம் செய்யாது. இவ்வாறு அவனது அரசின் மேன்மையைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். நல்லாட்சி நிலவும் நாட்டின் இயல்பை இதனால் அறியலாம்.

இன்னும் பல

அக்காலத்தில் உப்புப்பொதிகள் ஏற்றிய வண்டியை உமணப்பெண்களே ஓட்டிக்கொண்டு போவார்கள்.

வணிகர்கள் தம்மைத்தாம் காத்துக்கொள்ளும் வீரர்களாயிருந்தனர். அவர்கள் முத்து, மாணிக்கம் முதலியவற்றை விற்பனை செய்ய போகும்போது, வாள் முதலிய படைக் கலங்களையும் பாதுகாப்புக்காக எடுத்துக்கொண்டு போவார்கள்.

மிளகு மூட்டைகளைக் கழுதைகளின் மேல் ஏற்றிச்சென்று விற்பனை செய்வார்கள்.

இடையர்குலப் பெண்கள் நெய்யைக் கொண்டு போய் விற்பனை செய்வார்கள். அந்த நெய்யின் விலைக்குப் பதிலாகப் பால் தரும் எருமையை வாங்கிக்கொண்டு வருவார்கள்.

கப்பல்கள் திசைமாறாமல் கரையைக் கண்டு பிடிப்பதற்காகக் கலங்கரை விளக்கங்கள் இருந்தன.

தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகங்களில் மேல்நாட்டுக் குதிரைகளும் வடநாட்டுப் பண்டங்களும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. மேல்நாட்டுக் குதிரைகள் என்பன கிரேக்க தேசத்துக் குதிரைகள்.

அரசர்கள் பாலாவி போன்ற மெல்லிய ஆடைகளை அணிந்தனர். பரிசிலர்க்கும் அத்தகைய ஆடைகளை அளித்தனர்.

முருகனைப் பற்றிய வரலாறு—கந்தபுராணம்—தமிழ் நாட்டிலே பரவி இருந்தது.

இமயத்தைப் பற்றியும், கங்கை நதியைப் பற்றியும் தமிழர்கள் பெருமையாக மதித்து வந்தனர்.

தமிழகத்திலே தச்சுத்தொழில், இருப்புத்தொழில், உழவுத்தொழில், நாடகம், இசை போன்ற கலைகள் வளர்ந்திருந்தன.

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், உழவர், வலையர், வேடர், பாணர் போன்ற பல பிரிவுகள் தமிழ் மக்களுக்குள்ளே இருந்தன. இருப்பினும் அவர்கள் பிறப்பிலே உயர்வு தாழ்வுகள் பாராட்டிக் கொள்ளவேயில்லை.

உள்ளவர்கள், இல்லாதவர்கள் என்ற வேற்றுமை பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்தது.

இன்னும் இவை போன்ற பல அரிய செய்திகளை இந்தப் பெரும்பாணாற்றுப்படையிலே காணலாம். தமிழர் நாகரிகத்தையும், வரலாற்றையும் காண இப்பாட்டுப் பெருந்துணை செய்யும். பத்துப்பாட்டுள் இது ஒரு சிறந்த பாட்டு.

6. முல்லைப் பாட்டு

பத்துப் பாட்டுள் இது ஐந்தாவது பாட்டு. மிகவும் சுருக்கமானது இந்த முல்லைப்பாட்டுத்தான். இதன் அடிகள் 103. ஆசிரியப்பாவால் ஆகியது.

முல்லை நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவது முல்லைப் பாட்டு. பிரிந்து சென்ற தலைவன் வரும் வரையிலும் தலைவி பொறுத்துக் கொண்டிருத்தல் முல்லை யொழுக்கம். இந்த முல்லைத்திணையே கற்பொழுக்கம் என்று சொல்லுவர்.

தலைமகளிடம், “மாரிக் காலத்தில் வருவேன்” என்று சொல்லிப் பிரிந்து சென்றான் தலைமகன். மாரிக்காலமும் வந்து விட்டது. தலைமகனைக் காணவில்லை. தலைவி வருந்துகிறாள். வருந்துகின்ற தலைவிக்கு அவளுடைய தோழி, செவிலித்தாய் முதலியவர்கள் ஆறுதல் கூறுகின்றனர். தலைவியும் தன் காதலன் சொன்ன சொல்லைத் தவறமாட்டான் என்று எண்ணி அவன் வரும் வரையிலும் பொறுத்திருக்கிறாள்.

பிரிந்து சென்ற தலைமகன் மாரிக்காலம் வந்ததைக் கண்டு தலைமகளுக்குத் தந்த வாக்குறுதியை எண்ணுகின்றான். தலைவியைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று துடிக்கின்றான். தலைவியைச் சந்தித்து அவளுடன் கலந்து மகிழ்ந்து இல்லறம் நடத்த விரைந்து வருகின்றான். இத்

தகைய நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுவதே முல்லைத்திணையாம்.

ஆசிரியர்

இந்த முல்லைப் பாட்டின் ஆசிரியர் நப்பூதனார். இவர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே பிறந்தவரோ அல்லது வாழ்ந்தவரோ தெரியவில்லை. இவர் தந்தையார் பொன் வாணிகம் செய்தவர். அவர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். பொன் வணிகனார் என்பதே இவர் தந்தையாரின் பெயர். காரணப் பெயர். இயற்பெயர் தெரியவில்லை. காவிரிப் பூம்பட்டினத்துப் பொன் வணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் என்பது இந் நூலாசிரியருடைய முழுப் பெயர். இப்பெயர்தான், மேற்சொல்லியவாறு எண்ண இடந்தருகின்றது. இவர் இயற்றிய நூல் இது ஒன்றே. இவர் பெயரால் வேறு நூல்களோ பாடல்களோ கிடைக்கவில்லை.

இந்த நூல் யாரைக் குறித்தும் பாடப்பட்டதன்று. இந்தப் பாடலிலே அகத்திணையும் அடக்கம்; புறத்திணையும் அடக்கம். தலைவி, தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருப்பதைப் பற்றிக் கூறுவது அகத்திணை; இது முல்லைத்திணையைச் சேர்ந்தது.

போர்க்களத்தைப் பற்றியும், தலைவன் பாசறையிலே இருப்பதைப் பற்றியும் கூறுவது புறத்திணை. அகவொழுக்கம், புறவொழுக்கம் ஆகிய இந்த இரண்டு ஒழுக்கங்களைப் பற்றியும் இப்பாடலில் கூறப்பட்டிருந்தாலும் முதலில் அகவொழுக்கமாகிய முல்லைத் திணையைப் பற்றியே சொல்லப் படுகின்றது. ஆதலால் இதற்கு முல்லைப் பாட்டென்ற பெயர் வைக்கப்பட்டது என்று கருதலாம்.

பாட்டின் அமைப்பு

ஒரு வேந்தன், பகைவருடன் போர் செய்யும் பொருட்டுத் தன் காதலியை விட்டுப் பிரிந்து போகின்றான். போகும் போது “மாரிக்காலத்தில் மறக்காமல் வந்து விடுவேன்” என்று உறுதி மொழி யுரைத்துச் செல்கின்றான்.

கார் காலம் வந்து விட்டது. ஆனால் காதலன் திரும்ப வில்லை. தலைவி காதலனை எண்ணிக் கலங்குகின்றாள். அவளுடைய அவதியைக் கண்ட அன்னைமார்கள் திருமால் கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கி வரம் கேட்டனர். அச்சமயம் வருந்துகின்ற கன்றுகளைப் பார்த்துத் “தாய்ப் பசுக்கள் விரைவில் வந்து விடும்” என்று ஒரு ஆயர் குலப்பெண் ஆறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்தாள். அச்சொல், வணங்கி வரங் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அன்னையர் காதிலே விழுந்தது. அவர்கள் அதை நல்ல சகுனமாகக் கருதினர். உடனே தலைவியிடம் வந்து “காதலன் வந்து விடுவான், கலங்காதே” என்று ஆறுதல் மொழிகள் கூறினர். தலைவியும் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டு கணவன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

போரின் மேற் சென்ற அரசன் பகைவர்களை வென்று பாடி வீடு அமைத்தான். அந்தப் பாடி வீட்டிலே கூடாரங்கள் பல இருந்தன. அவைகளின் நடுவிலே அரசனுக்கொரு தனிக் கூடாரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

அரசன் தனது கூடாரத்தில் படுக்கையிலே படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். பெண்கள், மெய்க்காப்பாளர், யவனர், ஊழைமயர்களான மிலேச்சர், மன்னன் கூடாரத்தைக் காத்து நிற்கின்றனர். அரசனோ நடந்த போரைப்பற்றி எண்ணிக் கொண்டும், நடக்கவேண்டிய போருக்குத் திட்டமிட்டுக் கொண்டும் படுத்திருக்கின்றான்.

தலைமகளோ தன் பக்கத்திலே தலைமகன் இல்லாமையால் ஏங்கிக் கிடக்கின்றாள். ஆயினும் கணவன் சொல்லை நம்பித் தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு உயிர் வாழ்கின்றாள். அவளுடைய உடல் இளைத்து விட்டது; அணிந்த வளையல்கள் கழன்று விடுகின்றன; ஆடை குலைகின்றது; அவள் பக்கத்திலே விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கின்றது; தலைவன் வந்து விடுவான் என்ற நம்பிக்கை மட்டும் தளரவில்லை.

இச்சமயத்தில் போருக்குச் சென்ற தலைவன் வெற்றி முழக்கத்துடன் திரும்பி வருகின்றான். அவன் வருகின்ற தேரின் ஆரவாரம், சோர்ந்து கிடந்த தலைவிக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டுகின்றது.

இதுவே இந்தப் பாட்டின் அமைப்பாகும். இந்தப் பாடலின் மூலம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழ் நாட்டில்—தமிழ்மக்களிடையில்—குடிகொண்டிருந்த பல பழக்க வழக்கங்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அவற்றை ஆராய்வோம்.

முல்லை நிலத் தெய்வம்

ஒவ்வொரு நிலத்து மக்களுக்கும் ஒவ்வொரு தெய்வம் உண்டு. முல்லைக்குத் திருமால் தெய்வம். குறிஞ்சிக்கு முருகன் தெய்வம். மருதத்திற்கு வேந்தன் தெய்வம், நெய்தலுக்கு வருணன் தெய்வம். பாலைக்குத் தனித் தெய்வம் இல்லை. பாலை தனி நிலமன்று. நான்கு நிலங்களிலும் மழை வளங்குறைந்தால்—நிலவளம் பாழ்பட்டால்—ஒன்றும் விளையாத வறண்ட நிலமாக மாறினால்—அது பாலை நிலமாகும். எந்த நிலத்தில் பாலை நிலம் தோன்றுகிறதோ அந்த நிலத்தின் தெய்வமே அந்தப் பாலைக்கும் தெய்வம். இதுவே தொல்காப்பியம் கூறுவது. பிற்காலத்தார் பாலை

யைத் தனி நிலமாக்கி அதற்குக் காளியைத் தெய்வமாகக் கற்பனை செய்தனர்.

இந்நூலாசிரியர் முதலிலே மழை பெய்யும் மாலைக் காலத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். கடலிலிருந்து புறப்பட்டு—மலையிலே போய்த் தங்கி—வானத்திலே தோன்றி—மழை பெய்யும் மேகத்தைத் திருமாலுக்கு ஒப்பிட்டு உரைக்கின்றார். அந்த மேகத்தை, “மாபலிச்சக்கரவர்த்தி தாரைவார்த்த தண்ணீர் கையிலே பட்டவுடன் உயர்ந்து வளர்ந்த திருமாலைப் போன்ற மேகம்” என்ற உவமானத்துடன் உரைக்கின்றார்.

தண்ணீர் கையில் பட்டவுடன் உயர்ந்து வளர்ந்த திருமாலைப் போல மேகங்கள் காட்சி தருகின்றன. அவைகள் ஓசையமைந்த குளிர்ந்த கடல் நீரைப்பருகின. வெற்றியுடன் புறப்பட்டன. மலைகளை உறைவிடமாகக் கொண்டு தங்கின. பின்பு அந்த மேகங்கள் விரைவாக வானத்தின் வழியே சென்றன. பெரிய மழையைப் பொழிந்தன. இத்தகைய நிலையற்ற மாலைக்காலம். இதனை,

நீர்செல நிமிர்ந்த மா அல் போலப்
பாடு இமிழ் பனிக்கடல் பருகி, வலன் ஏர்பு
கோடு கொண்டு, எழுந்த கொடுஞ்செலவு எழிலி,
பெரும் பெயல் பொழிந்த சிறுபுன் மாலை

(3-6)

என்ற அடிகளால் அறியலாம். முல்லை நிலத்தின் தெய்வமாகிய திருமாலை முதலில் இவ்வாறு உவமைப் பொருளில் வைத்துக் கூறியது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரார்த்தனையும் சகுனமும்

தங்களுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தவிர்க்கும்படி வழிபடு தெய்வத்தை வணங்கி வேண்டிக் கொள்ளும் வழக்கம் சங்க

காலத் தமிழர்களிடம் இருந்தது. நெல்லையும் மலரையும் தெய்வத்தின் முன்னே சொரிந்து நின்று வணங்கி வரம் கேட்பார்கள்.

இப்பொழுது நாம் ஒரு காரியத்தைப் பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது மணியோசை கேட்டால்—நாய் சிலுப்பினால்—பல்லி சொன்னால்—கழுதை கத்தினால் நல்ல சூனம் என்று நம்புகின்றோம். தெருவோடு எவரேனும் “வெற்றி” என்று சொல்லிக் கொண்டு போனால் அதைத் தெய்வ வாக்காகக் கருதுகின்றோம். நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்—அல்லது நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் காரியத்தில் வெற்றி கிடைக்கும் என்று நம்புகின்றோம். இது போன்ற வணக்கத்திலும் சகுனத்திலும் பழந்தமிழர்களுக்கு நம்பிக்கை யிருந்தது. இதை முல்லைப் பாட்டிலே சொல்லியிருக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கொண்டு அறியலாம்.

மாரிக் காலம் வந்து விட்டது. தலைவனைக் காணவில்லை. மனம் வெதும்பி யிருக்கின்றாள் தலைவி. அதைக் கண்ட அவளுடைய செவிலித் தாய், கைத்தாய் முதலியவர்கள் ஊருக்குப் புறத்தேயுள்ள திருமாலின் கோயிலுக்குப் போனார்கள்; நாழியிலே கொண்டு போன நெல்லையும் புதிய முல்லை மலர்களையும் கலந்து தூவி மாயோனிடம் நல்வாக்குக் கேட்டு நின்றனர்.

இச்சமயத்திலே சிறிய தாம்பிற் பிணித்திருக்கும் இளங்கன்றுகள் தங்கள் தாய்ப் பசுக்களைக் காணாமல் வருந்துகின்றன. அக்கன்றுகளின் துயரைக்கண்ட ஆயர் மகள் பிடரியிலே கைகளை வைத்துக் கொண்டு அக்கன்றுகளுக்கு ஆறுதல் கூறினாள். கோல்பிடித்த கோவலர்கள் பின்னே வர இப்பொழுது உங்கள் தாய்மார்கள் வந்து விடுவார்கள் என்று கூறினாள். இச்சொற்களைத் திருமாலை வணங்கி நின்ற

தாயர்கள் கேட்டனர். உடனே மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பி வந்து “நாங்கள் நன்மொழி கேட்டு வந்தோம். போருக்குப் போன உன் காதலன் வெற்றியுடன் விரைந்து வருவான்; பகைவர்களிடம் திறை பெற்றுத் திரும்பி வருவான். நீ வருந்தாமலிரு” என்று கூறினர்.

அருங்கடி மூதூர் மருங்கிற் போகி,
 யாழிசை இன வண்டார்ப்ப நெல்லொடு
 நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை
 அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்க் கைதொழுது,
 பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பச்,
 சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றின்
 உறுதுயர் அலமரல் நோக்கி, ஆய்மகள்,
 நடுங்குசுவல் அமைத்த கையார், கைய
 கொடுங்கோல் கோவலர் பின்னின்று உய்த்தர
 இன்னே வருகுவர் தாயர் என்போள்
 நன்னர் நன்மொழி கேட்டனம்; அதனால்
 நல்ல நல்லோர் வாய்ப்புள், தெவ்வர்
 முனை கவர்ந்துகொண்ட திறையர், வினைமுடித்து
 வருதல் தலைவர் வாய்வது, நீ நின்
 பருவரல் எவ்வம் களை மாயோய்!

(7-21)

இவ்வடிகளால் மேலே காட்டிய நிகழ்ச்சியைக் காணலாம். இவ்வாறு நற்சொற் கேட்டலை “விரிச்சி” என்று கூறும் தொல்காப்பியம்.

யானைப்பாகர்கள்

யானைப்பாகர்கள் யானையை அடக்கப் பயன்படுத்தும் பரிபாஷைகள் வடமொழிச் சொற்கள். அந்த வடமொழிச் சொற்களை அவர்கள் படித்துத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் அல்லர்; செவியாறாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டவை.

இன்றும் யானைப்பாகர்களின் நிலைமை இதுதான். இவ்வுண்மையை, ஒரு யானையின் செயலைப் பற்றியும் பாகர்கள் அந்த யானையை அடக்குவதைப் பற்றியும் கூறுவதன் மூலம் எடுத்துக் காட்டுகிறார் இந்நூலாசிரியர்.

காவல் காத்து நின்ற—கன்னத்தின் வழியே மதநீர் ஒழுகுகின்ற—சிறு கண்களையுடைய யானை ஒன்று. அது நீண்ட கரும்பையும், நெற்கதிரையும், வயல்லே விளைந்த அதிமதுரத் தழையையும் உணவாகப் போட்டும் அவைகளை உண்ணவில்லை. அவைகளைக் கையால் எடுத்துத் தன் நெற்றியைத் துடைத்துக் கொண்டு கையிலே வைத்திருந்த படியே நின்றது. அதைக்கண்ட யானைப்பாகர்களாகிய இளைஞர்கள் அங்குசத்தைக் கொண்டு செவியாறாகக் கேட்ட வடமொழிகளைக் கூறி—அதட்டி அந்த யானையை உண்ணும்படிச் செய்தனர்.

காவல் நின்ற

தேம்படு கவுள சிறுகண் யானை,

ஒங்குநிலைக் கரும்பொடு கதிர் மிடைந்து யாத்த

வயல் விளை யின்குளகு உண்ணாது, நுதல் துடைத்து

அயில் நுனை மருப்பின் தன் கையிடைக் கொண்டெனக்,

கவைமுட் கருவியின் வடமொழி பயிற்றிக்

கல்லா இளைஞர் கவளம் கைப்ப

(30-36)

இவ்வடிகளால் மேலே கூறிய நிகழ்ச்சியைக் காணலாம்.

பாசறையில் பெண்கள்

பெண்கள் பாசறைக்குச் செல்லும் வழக்கம் பண்டைக் காலத்திலிருந்தது. அரசன் போருக்குப் போகும் போது அவர்களையும் அழைத்துச் செல்வான். அப்பெண்கள் இராக்காலத்திலே அரசனுடைய படுக்கையறையைப்பாதுகாக்கும் காவலர்களுக்குத் துணை செய்வார்கள். விளக்கு அணையாமல்

பார்த்துக் கொள்ளுவார்கள். அவர்கள் தற்பாதுகாப்புக்காக வாளாயுதம் வைத்திருப்பார்கள். இவ்வாறு பெண்கள் போர்க்களத்திலே ஆண்களுக்கு உதவி செய்து வந்தார்கள்.

சிறிய வளையல்களை முன்கையிலே அணிந்திருக்கின்றனர். அவர்களுடைய தலைமயிர் அவிழ்ந்து முதுகிலே கிடக்கின்றது. இரவைப் பகலாக்கக்கூடிய அவ்வளவு ஒளி பொருந்திய வாளை இடுப்பிலே தொங்க விட்டிருக்கின்றனர். இத்தகைய வீரப் பெண்கள் எண்ணெய் சிந்துகின்ற குழாய் வடிவமான நீண்ட பந்தத்தைக் கொளுத்திக் கொண்டு திரிகின்றனர். பாவையின் கையிலே எரிகின்ற விளக்கு அணையும் போதெல்லாம் அவைகளை மீண்டும் கொளுத்து கின்றனர்.

குறுந்தொடி முன்கைக், கூந்தல் அம் சிறுபுறத்து,
இரவு பகல் செய்யும் திண்பிடி ஒள்வாள்
விரவு வரிக் கச்சின் பூண்ட மங்கையர்,
நெய்யுமிழ் சுரையர், நெடுந்திரிக் கொளீஇக்,
கையமை விளக்கம் நந்துதொறும் மாட்ட

(45-49)

இதனால் பண்டைக் காலத்தில் பெண்களும் போர்க்களம் புகுந்தனர்; வாள் யுத்தம் செய்யும் வல்லமையும் பெற்றிருந்தனர் என்று அறியலாம்.

அந்நிய நாட்டினர்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நமது நாட்டில் அந்நிய நாட்டினர் பலர் குடி புகுந்திருந்தனர். அவர்கள் வணிகர்களாகவும் வாழ்ந்தனர்: அரசர்களிடம் பணியாட்களாகவும் வேலை புரிந்து வந்தனர். கிரேக்க நாட்டு மக்களுக்கும் இந்நாட்டு மக்களுக்கும் தொடர்பிருந்தது. இச்செய்திகளைச் சங்க இலக்கியங்களிலே காண்கின்றோம்.

கிரேக்க நாட்டினரைத் தமிழர்கள் “யவனர்” என்ற பெயரால் அழைத்தனர். பாசறையிலே அரசனுக்குக் காவலாயிருந்த யவனரைப்பற்றி முல்லைப் பாட்டாசிரியர் அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

சட்டையணிந்தவர்கள்; கண்டோர் நெஞ்சிலே கலக்கத்தை உண்டாக்கும் தோற்றமுடையவர்கள்; ஆற்றல் அமைந்த ஆக்கையினர்; ஆருக்கும் அஞ்சாத ஆண்மையுடைய கன்னெஞ்சர்.

மெய்ப்பை புக்க, வெருவருந் தோற்றத்து,
வலிபுணர் யாக்கை, வன்கண் யவனர்

(60-61)

இது யவனரைப் பற்றிய குறிப்பு.

அக்காலத்தில் அரசர்கள் தமது அந்தப்புரத்தில் அந்நிய நாட்டு ஊமையர்களையே காவலாக வைத்திருப்பார்கள். அந்தப்புர இரகசியங்கள் வெளிப்படாமலிருப்பதற்காகவே இப்படிச் செய்வர். இத்தகைய அந்நிய நாட்டினரை “மிலேச்சர்” என்னும் பெயரால் அழைத்தனர்.

உடம்பில் உள்ள கண், கை, கால் முதலிய உறுப்புக்களின் மூலமாகவே தம் உள்ளக் கருத்தை உரைப்பவர்கள்; வாயாற் பேசும் வல்லமையற்றவர்கள்; சட்டை போட்டவர்கள்; அந்நிய நாட்டினர்; பக்கத்திலே காவலாக நிற்கின்றனர்.

உடம்பின் உரைக்கும், உரையா நாவின்
படம்புகும் மிலேச்சர் உழையராக

(65-66)

இவ்வடிகள் மேலே கூறிய செய்தியை விளக்குவன. யவனர், மிலேச்சர் ஆகியோர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழகத்தில் வந்து வாழ்ந்தனர் என்பதை இவ்வாறு கூறுகிறது முல்லைப் பாட்டு.

மாரிக்காலத்து மலர்கள்

மாரிக்காலத்திலே, கானகத்திலே கண்ணைக் கவரும்
படி பூத்திருக்கும் மலர்கள் பல. அவைகளைக் காண்போம்.

செறியிலைக் காயா அஞ்சனம் மலர

நிறைந்த இலைகளையுடைய காயாஞ் செடிகள் மையைப்
போல மலர்ந்திருக்கின்றன.

முறியினர்க் கொன்றை நன்பொன் கால

தளிரையும் பூங்கொத்துக்களையுமுடைய கொன்றை
நல்ல பொன்னைச் சொரிந்தன (கொன்றை மலரின் நிறமும்
பொன்னிறமும் ஒன்று)

கோடல் குவிமுகை அங்கை அவிழ

வெண்காந்தளின் குவிந்த மொட்டுக்கள், உள்ளங்கையைப்
போல மலர்ந்தன.

தோடார் தோன்றி குருதி பூப்ப

நிறைந்திருக்கின்ற தோன்றிச் செடிகள் இரத்தம் போலப்
பூத்திருக்கின்றன.

இவ்வாறு மாரிக்காலத்திலே பூத்திருக்கும் மலர்களைப்
பற்றிக் கூறுகிறது முல்லைப் பாட்டு.

இன்னும் சில

தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்
படையென்னும் நால்வகைப் படைகள் அக்காலத்தில்
இருந்தன.

பாவை விளக்குகள் இருந்தன. பாவை விளக்கு என்பது ஒரு பெண் இருகையும் இணைத்துக் குவித்து ஏந்திக்கொண்டு நிற்பதுபோல் செய்யப்பட்ட பதுமை. அந்த ஏந்திய கையிலே எண்ணெய் ஊற்றித் திரியிட்டுக் கொளுத்தி வைப்பார்கள். இதை இக்காலத்தில் இலக்குமி விளக்கென்று கூறுவர்.

பல அடுக்குகளையுடைய மாளிகைகள் அக்காலத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தன.

இத்தகைய அரிய பல செய்திகளை இந்தச் சின்னஞ்சிறு நூலிலே காணலாம்.

7. மதுரைக் காஞ்சி

இது பத்துப்பாட்டுள் ஆறாவது பாட்டு. எல்லாப் பாட்டுக்களையும்விட இதுவே பெரியது. 782 அடிகளைக் கொண்டது. ஆசிரியப்பாவால் ஆகியது.

மதுரையை ஆண்ட மன்னனுக்குக் காஞ்சித் திணையைப் பற்றிக் கூறியது மதுரைக் காஞ்சி. காஞ்சியென்பது புறத் திணையுள் ஒருதிணை. புறத்திணை—புறவொழுக்கம். உலக இன்பம், செல்வம், இளமை, யாக்கை எல்லாம் நிலையில்லாதவை; ஆதலால் உயிருள்ள போது உயர்ந்த நன்னெறியில் நடந்து இன்புற்று வாழ்வதே மக்கள் கடமை என்ற உண்மையை எடுத்துக் காட்டுவதே காஞ்சித்திணை. பொதுவாக உலகமும், உலக இன்பமும் அழிந்துவிடக் கூடியவை என்பதை அறிவிப்பதே காஞ்சித்திணை.

ஆசிரியர்

இந் நூலாசிரியர் மாங்குடி மருதனார்; இவர் மிகச் சிறந்த புலவர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடைய அவைக்களத்துப் புலவர்கள் அனைவருக்கும் தலைவராய் விளங்கியவர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனால் பாராட்டப் பட்டவர்.

மாங்குடி மருதன் தலைவனாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிள்
புலவா

மாங்குடி மருதன் என்னும் மாபெரும் புலவரைத் தலை வராகக்கொண்ட புலவர்கள்; பலரும் பாராட்டும்படி உலகமுள்ளவும் நிலைத்திருக்கின்ற புகழ்பெற்ற புலவர்கள் என்ற புறநானூற்றுப் பாடலால் இவர் பெருமையை அறியலாம்.

இவர் செய்த நூல் மதுரைக்காஞ்சி ஒன்றுதான். அக நானூற்றிலே ஒருபாட்டு, குறுந்தொகையில் மூன்று பாடல்கள், நற்றிணையில் இரண்டுபாடல்கள், புறநானூற்றிலே ஆறுபாடல்கள் இவர் பாடியவை. திருவள்ளுவ மாலைமீலும் இவர் பெயரால் ஒருபாட்டு உண்டு.

மதுரைக்காஞ்சி ஒன்றே இவருடைய புலமைத் திறத்தை விளக்கப் போதுமானதாகும். பாண்டியர் ஆண்ட பண்டைத் தமிழ் மதுரையை—ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த மதுரையை—அப்படியே படமாக எழுதிக் காட்டுவதைப்போல இந்நூலிலே எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார்.

பாட்டின் தலைவன்

இந்நூல் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்மேல் பாடப்பட்டது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்; பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்; நெடுஞ்செழியன்; பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்ற பெயர்களால் இவன் குறிக்கப்படுகிறான்.

இப்பாண்டியன், யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை என்ற சேரமன்னனுடன் தலையாலங்கானம் என்ற இடத்திலே போர்செய்தான்; அவனை வென்று சிறைப்படுத்தினான். இவனை எதிர்த்த மற்றும் பல மன்னர்களையும் வென்றான்; இதனால் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என்ற பெயர் பெற்றான்,

சிலப்பதிகாரத்திற் குறிக்கப்படும் பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனும் இவனும் ஒருவனே என்று சிலர் நினைக்கின்றனர். ஆனால் இந்த மதுரைக்காஞ்சியில் சிலப்பதிகாரத்தைப்பற்றிய பேச்சு ஓரிடத்திலேனும் காணப்படவேயில்லை. இது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த நெடுஞ்செழியன் தமிழ்ப் புலவன். புறநானூற்றில் உள்ள 72 ஆவது பாடல் இவன் பெயரில் உள்ளது. இப் பாண்டியனைப்பற்றி மாங்குடி மருதனார், குடபுலவியனார், கல்லாடனார், மாங்குடி கிழார், இடைக்குன்றூர்கிழார் ஆகிய புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

பாண்டியன் ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் என்ற ஒருவன் குறிக்கப்படுகிறான். அவனும் இவனும் ஒருவன் தானா என்பது ஆராயத்தக்கது.

பாட்டின் அமைப்பு

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தமிழ்நாடு முழுவதையும் தனித்தாண்டவன், இணையற்ற வீரன், போர் செய்வதையே பொழுதுபோக்காகக் கொண்டிருந்தவன். நால்வகைப் படைகளையும் நல்லமுறையிலே பெருக்கி வைத்திருந்தான். செல்வச் செருக்கால், உலகப் பொருள்களும், உலக இன்பமும் அழிந்துவிடக் கூடியவை என்பதை மறந்திருந்தான்.

இவனுடைய உற்றநண்பர் மாங்குடி மருதனார்; உலக நிலைமையை இவனுக்கு உணர்த்த எண்ணினார். அவனைப் பார்த்து முதலில் அவன் முன்னோர்களின் அரசியல் நேர்மையை எடுத்துக் காட்டினார். அதன்பின் முன்னோர் முறையிலே தவறாமல் அவன் புரிந்துவரும் அரசியல் சிறப்பையும் பாராட்டினார். அவனுடைய அஞ்சாமை, வீரம், அருஞ்செயல்கள் ஆகியவற்றைப் போற்றினார். இறுதியில்

அவனுடைய சிறந்த குணங்களை அவன் சிந்தை மகிழும்படி எடுத்துச் சொன்னார்.

இவ்வளவையும் எடுத்துக் காட்டியபிறகு, 'பாண்டியனே! உன்னைப்போலவே இவ்வலகிலே எண்ணற்ற மன்னர்கள் வீரர்களாக—செல்வமுடையவர்களாக— கொடையாளிகளாகச் சிறந்து வாழ்ந்தனர். அவர்களுடைய எண்ணிக்கை கடல் துறையிலே அலைகள் கொண்டு வந்து குவிக்கும் மணலைக்காட்டினும் பல. அவர்களெல்லாம் புகழுடன் வாழ்ந்தனர்; முடிவிலே மாநிலத்தை விட்டு மறைந்து போயினர்' என்று நிலையாமையை எடுத்துக் காட்டினார்.

இதன்பின் பாண்டிய நாட்டின் இயற்கை வளத்தைப் பாராட்டினார். அந்நாட்டிலே அமைந்துள்ள மருதம், முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, நெய்தல் ஆகிய ஐந்திணைகளின் ஆக்கங்களையும் அழகாகப் பாடினார்.

அதன்பின் வைகையாற்றின் வளத்தைப் புகழ்ந்தார். வைகையின் தென்பால் அமைந்துள்ள மதுரை நகரத்தின் மாண்பைப் பாராட்டினார். அந்த நகரத்தில் நடைபெறும் பல வகையான நிகழ்ச்சிகள்—வாணிகம்—தொழில்கள் எல்லா வற்றையும் எடுத்துக் காட்டிப் புகழ்ந்தார்.

நெடுஞ்செழியனுடைய நேர்மையான ஆட்சி முறையை விளக்க நினைத்தார்; அதற்கு ஆதரவாக மதுரையில் இருந்த நீதி மன்றத்தின் சிறப்பைக் கூறினார்; வணிகர்களின் நடு நிலையைப் பற்றி நாவாரப் புகழ்ந்தார். மதுரை நகரில் வாழும் மக்களுடைய சிறந்த வாழ்க்கையைப் பற்றியும் சொன்னார். இறுதியில் "உன் காதல் மகளிருடன் கலந்து உண்டு மகிழ்ந்து வாழ்க" என்று நெடுஞ்செழியனை வாழ்த்தினார்.

இந்த முறையிலே இந்நூலை அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார் ஆசிரியர் மாங்குடி மருதனார். இந்நூலைப் பொரு

ளறிந்து படிப்போர் இதன் சொற்சுவை, பொருட்சுவைகளை நுகர்ந்து இன்புறுவார்கள். பழந்தமிழ் மதுரையில் சுற்றித் திரிவது போலவே கனவு காண்பார்கள்.

தமிழ் மன்னர்கள்

தனியதிகாரம் படைத்தவர்களே பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள். ஆயினும் அவர்கள் குடிகளின் குறையற்ற வாழ்வே தங்களுடைய நல்வாழ்வென நம்பினர். நாட்டிலே செல்வம் செழிக்க—உணவுப் பொருள்கள் ஏராளமாக உற்பத்தியாக—குடிமக்களுடன் ஒத்துழைப்பதே தங்கள் முதற்கடமையெனக் கொண்டிருந்தனர். பாண்டியர்களின் ஆட்சிப் பெருமையைக் கூறும்போது இந்நூலாசிரியர் இக்கருத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

வற்றாமல் வானமழை பொழிந்தது; உழவுத் தொழில் ஒங்கி வளர்ந்தது; எல்லாத் திசைகளும் செழித்திருந்தன; விதைத்த ஒரே விதையிலே ஆயிரக்கணக்கான தானியங்கள் விளைந்தன; விளை நிலங்களும் மரங்களும் ஏராளமான பயனைத் தந்து சிறந்தன; மக்கள் பசியும் நோயும் இல்லாமல் அழகுடன் மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு பாண்டிய மன்னர்களின் அரசியல் சிறப்பால் பாண்டிய நாடு சிறந்திருப்பதைப் பற்றி எடுத்த எடுப்பிலேயே கூறப்படுகின்றது. இதனை,

மழை தொழில் உதவ, மாதிரம் கொழுக்கத்,
தொடுப்பின் ஆயிரம் வித்தியது விளைய,
நிலனும் மரனும் பயன் எதிர்பு நந்த,
நோயிகந்து நோக்கு விளங்க

என்ற அடிகளால் காணலாம்.

தமிழ் மன்னர்கள் தங்கள் எதிரிகளுடன்தான் போர் செய்வார்கள். அவர்கள் அகந்தையை அழிப்பார்கள், செல்வத்தைக் கொள்ளை கொள்வார்கள், எதிரிகளுக்குத் துணையாக

இருக்கும் எல்லாவற்றையும் கல்லி எறிவார்கள். தங்கள் எதிரிகள் நாட்டுக் குடிமக்களுக்கு எவ்வித இன்னலும் இழைக்க மாட்டார்கள். தங்கள் ஆட்சிக்குள்ளான எதிரிகள் நாட்டையும் தங்களுடைய நாட்டைப் போலவே சீர்திருத்திப் பாதுகாப்பார்கள்.

பகைவர்களின் உள் நாடுகளிலே புகுந்து அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக உள்ளவைகளை யெல்லாம் பிடித்துக் கொள்ளுவாய். நீ பிடித்துக் கொண்ட அந்தப் பகைவர்களுடைய நாடுகளிலே பல்லாண்டுகள் தங்கியிருப்பாய். அந்நாடுகள் மேன்மையடைய வேண்டிய சீர்திருத்தங்களைச் செய்வாய். இத்தகைய சிறப்பும் போர்த் திறமும் பொருந்திய பெருமையுடையவனே.

அகநாடு புக்கு அவர் அருப்பம் வெளவி,
யாண்டுபல கழிய வேண்டுபுலத்து இறுத்து,
மேம்பட மரீஇய வெல்போர்க் குரிசில்

(149-151)

இப்பகுதி மேலே கூறிய செய்தியை விளக்கும். தமிழ் மன்னர்கள் அழிப்பு வேலை மட்டும் செய்பவர்கள் அல்லர்; ஆக்கவேலை செய்வதிலும் அறிவைச் செலுத்தினர்.

ஏற்றுமதி இறக்குமதி வாணிகம்

இந்நூல் தோன்றுவதற்கு முன்னிருந்தே பாண்டிய நாட்டுப் பொருள்கள், பல்வேறு நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. சிறப்பாக முத்து, சங்கு வளையல்கள், பல வகையான தானியங்கள், இனிய புளி, வெண்மையான உப்பு, காய்ந்த மீன்கள் ஆகியவை கப்பல்களின் மூலம் அனுப்பப்பட்டன. இந்நாட்டிலே அந்நிய நாட்டுக் குதிரைகள் வந்து இறங்கின.

முழங்கு கடல் தந்த விளங்கு கதிர் முத்தம்,
 அரம்போழ்ந்து அறுத்த கண்ணேர் இலங்குவளைப்
 பரதர் தந்த பல்வேறு கூலம்,
 இரும்கழிச் செறுவில் தீம்புளி, வெள்ளுப்புப்
 பரந்தோங்கு வரைப்பின் வன்கைத் திமிலர்
 கொழுமீன் குறைஇய துடிக்கண் துணியல்,
 விழுமிய நாவாய் பெருநீர் ஓச்சுநர்
 நனந்தலைத் தோத்து நன்கலன் உய்ம்மார்
 புணர்ந்துடன் கொணர்ந்த புரவியோடு அனைத்தும்
 வைகல் தோறும் வழி வழிச் சிறப்ப

(315-324)

நெய்தல் நிலத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது இவ்வாறு
 பாடி இருக்கின்றார். இதனால் பாண்டிய நாட்டில் இரண்
 டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே நடந்த கடற்கரை
 வியாபாரத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

வையை நதி

அக்காலத்து வையை நதி இக்காலத்து வையையைப்
 போல் வருநீரின்றி வறண்டு கிடக்கவில்லை. வற்றாத
 நீர்ப் பெருக்குடன் காட்சியளித்தது. அதன் கரைகளில்
 உள்ள கோங்கு முதலிய மரங்களின் மலர்கள் வையை
 வெள்ளத்திலே உதிர்ந்து மாலைபோல மிதந்து செல்லு
 கின்றன. வையைத் துறைகளிலே பல பூந்தோட்டங்கள்
 உண்டு. அவைகளிலே பாணர்கள் குடியிருந்து வருகின்றனர்.
 இவ்வாறு வையையைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. இதனை,

தாதுதழ் கோங்கின் பூமலர்த் தாஅய்க்
 கோதையின் ஒழுகும் விரிநீர் நல்வரல்,
 அவிர் அறல் வையைத் துறைதுறை தோறும்,
 பல்வேறு பூத்திரள் தண்டலை சுற்றி,
 அழுந்துபட்டிருந்த பெரும்பாண் இருக்கையும

(338-342)

இவ்வடிகள் வையையின் நீர்வளத்தைக் காட்டுகின்றன.

மதுரை மாநகர்

மதுரை நகரைச் சுற்றிலும் ஆழமான அகழியிருந்தது. அது கீழே மண்ணுள்ள வரையிலும் தோண்டப்பட்டிருந்தது, நீர் நிரம்பியிருந்தது. வானத்தைத் தொடும்படி உயர்ந்த மதில் மதுரையைச் சுற்றியிருந்தது. அந்த மதிலின்மேல் நகரப் பாதுகாவலுக்காகப் படைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தக் கோட்டை மதிலின் வாயில் பழமையானது; யாராலும் அசைக்க முடியாத வலிமையுடையது. அந்த வாயிலின் நிலையிலே—அதாவது வாசற்காலிலே காவல் தெய்வம் குடி கொண்டிருந்தது. அதன் கதவுகள் வலிமையானவை. இடுக்கில்லாமல் இணைத்துச் செய்யப்பட்டவை. கதவைச் சரளமாகத் திறப்பதற்கும் மூடுவதற்கும் அடிக்கடி எண்ணெய் பூசுவர். அதனால் அக்கதவுகள் கருமை நிறமுடன் காட்சியளித்தன. கோட்டை வாசலுக்கு மேலே உயர்ந்த மாடி இருந்தது. வானத்திற் செல்லும் மேகங்கள் வந்து படியும் படியான அவ்வளவு உயரமான மாடி அது.

வையை ஆற்றிலே எப்பொழுதும் நீர் ஓடிக்கொண்டே இருப்பது போல அக்கோட்டை வாயிலின் வழியே மக்கள் போய்க்கொண்டும் வந்துகொண்டும் இருந்தனர். மற்றும் பல ஊர்திகளும் விலங்குகளும் போய் வந்து கொண்டிருந்தன. மதுரையின் வெளிப்புறத் தோற்றம் இவ்வாறு இருந்தது.

நகருக்குள்ளே பல பெரிய வீடுகள் இருந்தன. ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் கூடம், தாழ்வாரம், சமையற்கட்டு, விருந்தினர் அறை, படுக்கையறை போன்ற பல பகுதிகள் இருந்தன. அந்த வீடுகள் ஆகாயத்தை அளவியிருந்தன. நல்ல காற்று வீசும்படியான பல சாளரங்களும் அந்த வீடுகளிலே அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

அந்நகரின் வீதிகள் அகலமானவை, நீளமானவை. அவைகளின் தோற்றம், உயர்ந்த இரு கரைகளுக்கும் இடை

யிலே வெள்ளம் பெருகியோடும் ஆறுகளைப் போல் காணப் படுகின்றது.

இவ்வாறு மதுரை நகரத்தின் வெளிப்புறத் தோற்றத்தையும், உட்புறத் தோற்றத்தையும் இவ்வாசிரியர் எழுதிக் காட்டுகின்றார்.

மண்ணுற ஆழ்ந்த மணிநீர்க் கிடங்கின்,
விண்ணுற ஓங்கிய பல்படைப் புரிசை,
தொல்வலி நிலைஇய அணங்குடை நெடுநிலை,
நெய்படக் கரிந்த திண்போர்க் கதவின்
மழையாடு மலையின் நிவந்த மாடமொடு,
வையை யன்ன வழக்குடை வாயில்

(351-356)

இவ்வடிகள் மதுரையின் புறநகர்த் தோற்றத்தைக் காட்டுவன.

வகைபெற எழுந்து வானம் மூழ்கிச்,
சில்காற்று இசைக்கும் பல்புழை நல்இல்,
யாறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந்தெரு

(357-359)

இவ்வடிகள் மதுரையின் அகநகர்த் தோற்றத்தை அப்படியே காட்டுகின்றன.

கொடிகள்

பண்டைக் காலத்தில் கொடிகளையே விளம்பரக் கருவி களாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனை இந்நூலினாலும், பட்டினப் பாலையாலும் காணலாம். இந் நூலிலே விழாக் கொடி, வெற்றிக் கொடி, வியாபார விளம்பரக் கொடி எனப் பலவகையான கொடிகள் மதுரை நகரிலே பறந்து கொண்டிருந்தன என்று கூறப்படுகின்றது.

கோயில்களிலே திருவிழாக்கள் நடத்தியபோது கட்டிய பல வகையான கொடிகள் பறக்கின்றன.

அரசனுடைய தளபதிகள் அவன் ஆணை பெற்றுச் சென்று அடங்காதவர்களுடன் போர் செய்கின்றனர்; அவர்களுடைய கோட்டைகளைப் பிடிக்கின்றனர்; அவ்வாறு பிடிக்குந்தோறும் அவ்வெற்றிகளைக் காட்டுவதற்காகப் பல கொடிகள் பறக்கவிடப்படுகின்றன.

அரசன் கடல் போன்ற தனது சேனையுடன் சென்று— எதிரிகளின் யானைப் படைகளை ஓட்டி—வெற்றி பெற்ற தற்கு அடையாளமாகக் கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

உயர்ந்த மதுபானம் கிடைக்கும் இடத்தை அறிவிக்கும் கொடி பறந்து கொண்டிருக்கின்றது.

இவை போன்ற இன்னும் பல கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. இக்கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கும் தோற்றம் பெரிய மலையிலிருந்து வீழும் அருவி நீரைப் போலக் காணப்படுகின்றது.

சாறு அயர்ந்து எடுத்த உருவப் பல்கொடி;
வேறுபல் பெயர் ஆர எயில் கொளக்கொள
நாள் தோறெடுத்த நலம்பெறு புனைகொடி;
நீர் ஒலித்தன்ன நிலவுவேல் தானையொடு
புலவுப்படக் கொண்டு மிடைதோல் ஓட்டிப்
புகழ் செய்து எடுத்த விறல்சால் நன்கொடி;
கள்ளின் களிநவில் கொடியொடு,
பல்வேறு குழுஉக்கொடிப் பதாகை நிலைஇப்
பெருவரை மருங்கின் அருவியின் நுடங்க

(366-374)

இவ்வாறு கூறி மதுரையிலே பறக்கின்ற கொடிகளை நம் கண் முன்னே காட்டுகிறார்.

கோவில்கள்

மதுரை நகரிலே இப்பொழுதும் சிறப்பாக விளங்குவது சொக்கநாதர் கோவில். இப்பொழுதிருப்பது போலவே இந் நூலாசிரியர் காலத்திலும் சிவன் கோவில் சிறந்து விளங்கிற்று. மற்றும் பல தெய்வங்களுக்கும் கோவில்கள் இருந்தன.

பஞ்ச பூதங்களால் இவ்வுலகைப் படைத்த-மழுப் படைையுடைய பரமசிவனைத் தலைவனாகக் கொண்டவர்கள்; குற்றமற்ற ஒளியையுடையவர்கள்; வாடாத மலர் மாலையையும், இமையாத கண்களையும் உடையவர்கள்; மணம் வீசும் மது மாமிசங்களைப் பலியாகக் கொள்ளும் அஞ்சத்தக்க பெரிய தெய்வங்கள்; அவர்களுக்குத் தவறாமல் உயிர்ப்பலி கொடுப்பதற்காக அந்திக்கால விழாவுக்குரிய வாத்தியங்கள் முழங்கின.

நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்
ஆக விசும்போடு ஐந்துடன் இயற்றிய
மழுவாள் நெடியோன் தலைவனாக,
மாசற விளங்கிய சூழ் சுடர்
வாடாப் பூவின், இமையா நாட்டத்து,
நாற்ற உணவின், உருகெழு பெரியோர்க்கு
மாற்றரு மரபின் உயிர்ப்பலி கொடுமார்,
அந்தி விழவில் தூரியம் கறங்க

(453-460)

இந்த அடிகளால் மதுரையிலே பல தெய்வங்களுக்குக் கோவில்கள் இருந்ததையும், அவைகளுக்கு மாலைக் காலத்திலே தவறாமல் பூசைகள் நடைபெற்று வந்தன என்பதையும் காணலாம்.

பள்ளிகள்

பள்ளி என்ற சொல் இக்காலத்தில் பள்ளிக்கூடத்தைக் குறித்து வழங்குகின்றது. பண்டைக் காலத்தில் இச்சொல்

சமண முனிவர்கள், புத்த சந்நியாசிகள் வாழும் இடங்களையே குறித்தது. அவர்கள் தாங்கள் வாழும் இடங்களிலிருந்து கொண்டு, தங்களைக் காண வருவோருக்கு அறவுரைகளைப் போதித்து வந்தனர். இவ்வாறு போதனை நடைபெற்ற இடத்தைப் பள்ளிகள் என்று வழங்கியதனால், பிற்காலத்தில் கல்வி போதிக்கும் பாடசாலைகளையும் பள்ளிகள், பள்ளிக் கூடங்கள் என்ற பெயரால் வழங்கினர்.

மதுரையில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே புவுத்தர் பள்ளிகள் இருந்தன. சமணர் பள்ளிகள் இருந்தன. அவைகளிலே புவுத்தத் துறவிகளும், சமணத் துறவிகளும் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் தங்கள் மத தர்மங்களைப் போதித்து வந்தனர்.

அக்காலத்திலே மதுரையிலே புவுத்த—சமணப் பள்ளிகளைப் போல அந்தணர் பள்ளி இருந்ததாகவும் இவ்வாசிரியர் கூறுகிறார். இது ஒரு புதிய செய்தி. சமணத் துறவிகளைப் போல, புவுத்தத் துறவிகளைப்போல, தமிழ் நாட்டு அந்தணர்களிலும் துறவிகள் இருந்தார்கள்; அவர்கள் வேத வேதாந்தங்களைப் போதித்து வந்தார்கள் என்ற உண்மையை இதன் மூலம் காணலாம்.

சிறந்த வேதங்களைப் பொருள் விளங்கும்படிப் பாடுவார்கள். மற்றவர்கள் பின்பற்றும்படி சிறந்த ஒழுக்கத்துடன் வாழ்வார்கள். அறிவிலும், ஒழுக்கத்திலும் அவர்களுக்கு இணையாக இவ்வுலகில் வேறு யாரையும் சொல்ல முடியாது. அவர்களுக்கு இணை அவர்களேதாம். உயர்ந்த உலகத்தை இங்கிருந்தபடியே, பெறக்கூடிய சிறந்த அறநெறியைத் தவறாமல் மேற்கொண்டவர்கள். எல்லோர்பாலும் இரக்கங்காட்டும் இளகிய நெஞ்சம் படைத்தவர்கள். மலையை மாளிகையாகச் செய்தது போன்ற பள்ளியிலே இவர்கள் வாழ்கின்றனர். இதுவே அந்தணர் பள்ளி.

சிறந்த வேதம் விளங்கப் பாடி,
விழுச்சீர் எய்திய ஒழுக்க மொடு புணர்ந்து,
நிலம் அமர் வையத்து ஒரு தாம் ஆகி,
உயர் நிலை உலகம் இவணின்று எய்தும்
அறநெறி பிழையா அன்புடை நெஞ்சின்,
பெரியோர் மேஎய் இனிதின் உறையும்
குன்று குயின்றன்ன அந்தணர் பள்ளியும்

(468-474)

இவ்வடிகள் அந்தணர் பள்ளியைப்பற்றியும் அதிலே வாழ்ந்த அந்தணர்களின் உயர்வைப்பற்றியும் அறிவிக்கின்றன. சமணர்களும், பவுத்தர்களும் துறவு பூண்டு பொதுப்பணி புரிந்தது போலவே தமிழ்நாட்டு அந்தணர்களும் துறவுபூண்டு பொதுப்பணி புரிந்துவந்தனர் என்பதை இவ்வடிகள் விளக்குகின்றன.

சைவர், வைணவர், சமணர், பவுத்தர் போன்ற பல மதத்தினர் அக்காலத்தில் மதுரையில் வாழ்ந்தனர். ஆயினும் அவர்கள் சண்டை சச்சரவின்றி ஒன்றுபட்டிருந்தனர். மத வெறுப்பும், மத வெறியும், மதச் சண்டையும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன்னே தமிழ் நாட்டில் தலைகாட்டியதில்லை. இவ்வுண்மையை இந்நூலின் மூலம் உணரலாம்.

அறங்கூறு அவையம்

நீதி மன்றத்திற்கு அறங்கூறு அவையம் என்பது பழந்தமிழ்ப் பெயர். பண்டைத் தமிழர் நீதியிலே நேர்மை காட்டினர். பண்டைக் காலத்தில் நீதி வழங்கிய முறைக்கும், இக்காலத்தில் நீதி வழங்கும் முறைக்கும் வேற்றுமையுண்டு. அக்காலத்தில் உண்மையைக் கண்டறிந்து தீர்ப்புக் கூறினர். இக்காலத்தில் சட்டவரம்பு கடவாமல் தீர்ப்புக் கூறுகின்றனர்.

உண்மையில் ஒருவன் கொலைகாரனாக இருக்கலாம், அவன் கொலை செய்தான் என்பதற்கான சாட்சியங்கள்

இன்றேல் அவனைத் தண்டிக்க முடியாது. உண்மையில் ஒருவன் குற்றமற்றவனாயிருக்கலாம். அவன் கொலை செய்ததை நேரே பார்த்ததாகக் கூறும் சாட்சிகள் இருந்தால் அவனைத் தூக்கிலே போட்டு விடலாம். இக்காலத்தில் சட்டமே நீதி; அக்காலத்தில் உண்மையே நீதி. நீதிபதிகளைப் பற்றி இவ்வாசிரியர் கூறியிருப்பதைக் கொண்டு இதனை அறியலாம்.

பயத்தையும், துன்பத்தையும், ஆசையையும் விட்டவர்கள்; ஒரு பக்கத்தாரிடம் கோபமும் மற்றொரு பக்கத்தாரிடம் மகிழ்ச்சியும் காட்டாமல், தம் உள்ளத்தை நடுநிலையிலே நிறுத்திக் கொண்டவர்கள்; துலாக் கோலைப் போல் நடுநிலையிலே நிற்பவர்கள்; சிறந்த ஒழுக்கமுடையவர்கள். இத்தகையவர்கள் நீதிபதிகளாக வீற்றிருந்து நீதி வழங்குகின்ற அறங்கூறு அவையம்.

அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கிச்,
செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து,
ஞெமன்கோல் அன்ன செம்மைத் தாகிச்
சிறந்த கொள்கை அறங்கூறு அவையமும் (489-492)

இவ்வாறு கூறி நீதிபதிகளின் நேர்மையைக் காட்டியிருக்கிறார். அறங்கூறு அவையம்—அறத்தின் வழி நின்று நீதி கூறுகின்ற சபை. இது நீதி மன்றம்.

வணிகர்கள்

அக்காலத்து வணிகர்கள் அறநெறி தவறாதவர்கள். நன்னெறியிலே நடப்பவர்கள். வாங்குவதை அதிகமாக வாங்கிக்கொண்டு, கொடுப்பதைக் குறைத்துக் கொடுக்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய பரந்த—உயர்ந்த—சிறந்த இல்லத்திலே சிறு சிறு குன்றுகளைப்போலே பல

வகையான பண்டங்கள் குவிந்துகிடக்கும். உணவுப் பண்டங்கள் நிறைந்திருக்கும். மலைகளிலிருந்தும், நிலத்திலிருந்தும், நீரிலிருந்தும் பிற இடங்களிலிருந்தும், பலவகையான இரத்தினங்களையும் முத்துக்களையும், பொன்னையும் பெற்றுக் கொள்ளுவார்கள். அவைகளுக்கு ஈடாகப் பல நாடுகளிலிருந்தும் கொண்டு வந்து குவித்திருக்கின்ற சிறந்த பண்டங்களைக் கொடுப்பார்கள். இத்தகைய சிறந்த வணிகர் பலர் மதுரை நகரிலே வாழ்ந்தனர்.

அறவழி பிழையாது ஆற்றின் ஒழுகிக்,
குறும்பல் குழுவின் குன்று கண்டன்ன
பருந்திருந்து உவக்கும் பன்மாண் இல்லில்,
பல்வேறு பண்டமோடு ஊண்மலிந்து கவினி,
மலையவும் நிலத்தவும் நீரவும் பிறவும்,
பல்வேறு திருமணி முத்தமோடு பொன்கொண்டு,
சிறந்த தேளத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும்.

(500-506)

இவ்வடிகள் வணிகர்களின் நேர்மையையும் வளத்தையும் காட்டுகின்றன.

தொழிலாளர்கள்

மதுரை நகரிலே பலவகைத் தொழிலாளர்கள் வாழ்ந்தனர். அத்தொழிலாளர்கள் யார் யார் என்பதை அறிந்தால், அக்காலத்தில் தமிழர்கள் எத்தகைய நாகரிகம் படைத்திருந்தனர், மதுரை நகரம் எவ்வளவு சிறப்புடன் விளங்கிற்று என்பதைக் காணலாம்.

அறுத்த சங்கை வளையல் முதலிய அணிகலன்களாகக் கடைபவர்கள் இருந்தனர்.

இரத்தினங்களிலே துளையிட்டு அவைகளை மாலை யாகக் கோத்துக் கொடுப்போர் இருந்தனர்.

புடம் போட்டெடுத்த பொன்னால் நல்ல ஆபரணங்களைச் செய்யும் தட்டார்கள் இருந்தனர்.

புடவைகளை விலை கூறி விற்கும் வியாபாரிகள் இருந்தனர்.

செம்பை நிறுத்து விலைக்கு வாங்கும் செம்பு வியாபாரிகள் இருந்தனர்.

புதிய உடைகளிலே பூவேலை செய்து கொடுப்போர் இருந்தனர்.

மலர்களையும், புகைக்கக்கூடிய அகில் சந்தனம் முதலிய தூள்களையும் ஆராய்ந்தெடுத்து விற்பனை செய்வோர் வாழ்ந்தனர்.

எதையும் பார்த்தது பார்த்தபடியே எழுதக்கூடிய —நுண்ணிய அறிவு படைத்த—சித்திரக்காரர்கள் இருந்தனர்.

கோடுபாழ் கடைநரும், திருமணி குயினரும்,
 துடுறு நன்பொன் சுடர்இழை புனைநரும்,
 பொன்உரை காண்மரும், கலிங்கம் பகர்நரும்,
 செம்புநிறை கொண்மரும், வம்புநிறை முடிநரும்,
 பூவும் புகையும் ஆயும் மாக்களும்,
 எவ்வகைச் செய்தியும் உவமங் காட்டி,
 நுண்ணிதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கின்
 கண்ணுள் வினைஞரும்

(511-519)

இவ்வடிகள் மதுரையிலிருந்த பலவகைத் தொழிலாளர்களைக் காட்டுகின்றன.

விலைமகளிர்

மதுரை நகரத்தில் விலைமகளிர் பலர் இருந்தனர். பழந்தமிழ் நாட்டில் விபசாரமும் நிலைத்திருந்தது. செல்வக் குடி

யினரே விபசாரம் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணமாயிருந்தனர். பழங்காலத்தில் பெண்ணுரிமையில்லை. பெண்கள் அடிமைகளாகவே நடத்தப் பட்டனர். ஆண்கள் பல மனைவியரை மணந்து கொள்ளலாம். விலைமாதர்கள் வீட்டுக்கும் போய் வரலாம். இது தவறாக எண்ணப்படவில்லை. இதனாலேயே விலைமாதர், அல்லது கணிகையர், பரத்தையர் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு வகுப்பினர் இருந்தனர்.

ஆயினும் அறிஞர்கள் விபசாரத்தைக் கண்டித்து வந்தனர். இந்நூலாசிரியரும் மதுரையில் விலைமாதர்கள் வாழ்ந்தனர் என்று சொல்லுவதோடு விட்டுவிடவில்லை. அவர்களின் இயல்பை எடுத்துக் காட்டிப் பொது மக்களுக்கு அறிவுரை சொல்லுகின்றார்.

விலைமாதர்கள் மழைக்காலத்திலே மலர்ந்திருக்கும் புதரைப் போலத் தலை நிறையப் பூச்சூடி யிருப்பார்கள். வந்தவரை மார்பிலே வடுப்படும் படி அழுந்தத் தழுவிக்கொள்ளுவார்கள். வஞ்சகமான பல பொய் மொழிகளைப் பேசி, வந்தவர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுவார்கள். தம் உண்மை உள்ளத்தைக் காட்டமாட்டார்கள்; ஒளிப்பார்கள்.

வெளியூர்க்காராயினும் சரி உள்ளூர்க்காரராயினும் சரி, தம்முடைய அழகை விரும்பி வந்த வாலிபர்கள் பலரின் செல்வங்கள் முழுவதையும் பறித்துக் கொள்ளுவார்கள். பின்னர், வண்டுகள் ஒரு மலரில் உள்ள தேனை உண்ட பின், அந்த மலரை விட்டுவிட்டுத் தேனுள்ள வேறு மலரை நாடிச் செல்லுவது போல, தம்மைப் புணர்ந்தவர்களின் நெஞ்சம் வருந்தும்படி தூக்கத்திலேயே அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து விடுவார்கள்.

இதுவே விலைமாதர்களின் இயல்பு என்று காட்டுகிறார், இதனை,

கொண்டல் மலர்ப்புதன் மானப் பூவேய்ந்து,
 நுண்பூண் ஆகம் வடுக்கொள முயங்கி,
 மாயப்பொய் பல கூட்டிக், கவவுக் கரந்து,
 சேயரும் நணியரும் நலன்நயந்து வந்த
 இளம்பல் செல்வர் வளம்தப வாங்கி,
 நுண்தாது உண்டு வறும்பூத் துறக்கும்
 மென்சிறை வண்டினம் மானப், புணர்ந்தோர்
 நெஞ்சு ஏமாப்ப இன்துயில் துறந்து

என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

விலைமாதர்கள் இசை, நடனம் முதலிய கலைகளில் தேர்ந்திருந்தனர். தம்மைக் கண்ட இளைஞர்கள் மயங்கும்படி அலங்கரித்துக் கொள்ளும் திறமையுடையவர்களாயிருந்தனர். தெய்வ லோகத்துப் பெண்களைப்போலக் காட்சியளித்தனர். இத்தகைய பரத்தையர்களை, வெற்றிகொண்ட வேந்தன் பகைவர் நாட்டிலிருந்து சிறை பிடித்து வருவதும் உண்டு. இப்படிச் சிறை பிடிக்கப்பட்டு வந்த மகளிர்க்குக் “கொண்டி மகளிர்” என்ற பெயர் வழங்குவதும் உண்டு. இக் கொண்டி மகளிரைப் பற்றியும் மாங்குடி மருதனார் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

நல்ல விளக்கு வெளிச்சத்திலே பலபெண்களுடன் நெருங்கி நிற்பார்கள். நீல நிறமுள்ள வானத்திலே நின்று விளையாடும் தெய்வ மகளிரைப் போலக் காணப்படுவார்கள். தம்மைக் காணும் இளைஞர்களின் நெஞ்சத்தைக் கலக்கி விடுவார்கள். இத்தகைய கொண்டி மகளிர் யாமோடு இசைந்து நின்ற மத்தளத்திற்கு ஏற்ப மகிழ்ந்து நடனமாடுவார்கள். ஆழமான நீர்த்துறையில் உள்ள மணல்திட்டிக்குப் போவார்கள். அங்கேயுள்ள மரக்கொம்புகளின் தளிர்களைக் கொய்வார்கள். நீர் நிறைந்த மலர்களுடன் நீண்டதாகத் தொடுத்த குவளை மலர் மாலையைப் பாதம் வரையிலும் தொங்கும்படி அணிந்து

கொள்ளுவார்கள். நறுமணம் வீசும் வீடுகள் தோறும் சென்று
இளைஞர்களுடன் விளையாடுவார்கள்.

ஒண்சுடர் விளக்கத்துப் பலருடன் துவன்றி,
நீனிற விசும்பில் அமர்ந்தனர் ஆடும்
வானவர் மகளிர் மானக், கண்டோர்
நெஞ்சு நடுக்குறாஉம் கொண்டி மகளிர்
யாம நல்யாழ் நாப்பண் நின்ற
முழவின் மகிழ்ந்தனர் ஆடிக், குண்டு நீர்ப்
பனித்துறைக் குவவு மணல் முனைஇ, மென்தளிர்க்
கொழுங் கொம்பு கொழுதி, நீர்நனை மேவர
நெடுந்தொடர்க் குவளை வடிம்புற அடைச்சி,
மணங்கமழ் மனைதொறும் பொய்தல் அயர

(580-588)

இவ்வடிகளிலே விலைமாதர்களின் திறமையையும்,
அவர்கள் செயலையும் விளக்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

கள்வரும் காப்பாரும்

இந்நூலாசிரியர் காலத்திலே பாண்டிய நாடு செல்வங்
கொழிக்கும் சிறந்த நாடாகத்தான் இருந்தது. மதுரையும்
எல்லாச் செல்வங்களும் நிறைந்த எழில் நகராகத்தான்
திகழ்ந்தது. ஆனால் அந் நகரத்திலே வறுமை காரண
மாகத் திருடிப் பிழைக்கும் கள்வர்களும் இருந்தனர். அத்
திருடர்களைப் பிடிக்கும் காவலர்களும் இருந்தனர்.

திருடர்கள் களவுத் தொழிலை ஒரு கலையாகக் கற்றிருந்
தனர். காவலர்களும் கள்வர்களின் சூழ்ச்சிகளை அறிவிக்கும்
களவு நூலைக் கற்றிருந்தனர்.

அக்காலக் கள்வர்கள் இருட்டிலே தம்மை யாரும் காணா
மல் இருப்பதற்காக யானைத் தோலைப் போன்ற நிறமுடைய
கருஞ்சட்டை யணிந்திருப்பர்.

கல்லானாலும் மரமானாலும் அவற்றைத் துண்டு செய்கின்ற கூர்மையான வாளை வைத்திருப்பார்கள்; காலிலே செருப்பணிந்திருப்பார்கள்; சிறிய பிடியுள்ள கூர்மையான கத்தியைத் துடையில் மறைத்திருப்பார்கள்; பூ வேலைகள் செய்யப்பட்ட நீலநிறக் கச்சையை இடையிலே அணிந்திருப்பார்கள்.

மெல்லிய நூலேணியைப் பல சுற்றுகளாக இடையிலே சுற்றியிருப்பார்கள்; நிலத்தைத் தோண்டிக் கவ்விப் பிடித்துக் கொள்ளும்படியான வளைவு உளியை அந்த நூலேணியுடன் பிணைத்திருப்பார்கள்.

செல்வர்கள் வீட்டிலே புகுந்து உயர்ந்த ஆபரணங்களைத் திருட விரும்பி நகரிலே திரிந்துகொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் யார் கண்ணிலும் படாமலும் தப்பித்துக் கொள்ளும் திறமையுள்ளவர்கள்.

இவ்வாறு அக்காலக் கள்வரின் உருவத்தை அப்படியே சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்.

இரும்பிடி மேளந்தோல் அன்ன இருள் சேர்பு,
கல்லும் மரனும் துணிக்கும் கூர்மைத்
தொடலை வாளர், தொடுதோல் அடியர்,
குறங்கிடைப் பதித்த கூர்முனைக் குறும்பிடிச்,
சிறந்த கருமை நுண்வினை நுணங்கறல்
நிறம் கவர்பு புனைந்த நீலக் கச்சினர்;
மென்னூல் ஏணிப் பன்மாண் சுற்றினர்.
நிலன் அகழ் உளியர்; கலன் நசைஇக் கொட்கும்
கண்மாறு ஆடவர்

இவ்வடிகள் கள்வர்களின் தோற்றத்தை நம்முன் காட்டுகின்றன,

இதற்கு அடுத்தாற்போல் ஊரைக் காக்கும் காவலரைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்:

மதுரை நகரைக் காக்கும் காவலர்கள், கள்வர்கள் பதுங்கியிருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக இரவு முழுதும் விழித்துக்கொண்டே திரிகின்றனர். களிற்றைப் பிடிக்க மறைந்து திரியும் புலியைப்போல் அவர்கள் தூங்காமல் இருப்பார்கள்.

அவர்கள் அச்சமற்றவர்கள்; களவு நூல் அறிந்தோர் கனால் புகழப்பட்ட அறிவும் வல்லமையும் அமைந்தவர்கள். ஊர் காக்கும் நூலைக் கற்று, அந்த முறையைத் தவறாமல் பின்பற்றி நடக்கும் தேர்ந்த அறிவுடைய ஊர் காப்பாளர்கள். இவ்வாறு காவலர் திறமையை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

ஒடுக்கம் ஒற்றி

வயக்களிறு பார்க்கும் வயப்புலி போலத்
துஞ்சாக் கண்ணர், அஞ்சாக் கொள்கையர்,
அறிந்தோர் புகழ்ந்த ஆண்மையர், செறிந்த
நூல்வழிப் பிழையா நுணங்கு நுண்தேர்ச்சி
ஊர்காப்பாளர்.

(642-647)

இவ்வடிகள் கள்வரைப் பிடிக்க அலையும் காவலரைக் காட்டுகின்றன.

அன்ன சாலைகள்

மதுரையிலே ஏழைகளுக்கு உணவளிக்கும் அன்னசாலைகள் இருந்தன. அந்த அன்னசாலைகளுக்குத் தேன், மணம் கமழும் பலாச் சளைகள், பல வகைப்பட்ட மாம்பழங்கள், பல வகையான காய்கறிகள், வாழைப்பழம், மழையினால் கொடி களிலே அழகாக முளைத்திருக்கின்ற இளங்கீரை, அமுதம் போன்ற இனிமையான பலவகைப் பட்டைச் சாதம், சுவை

யுடையது என்று கொண்டாடும்படி செய்யப்பட்ட புலவுச் சோறு, பூமியிலே விளைந்து முற்றிய கிழங்கு ஆகியவை களைக் கொண்டு வருவார்கள். அங்கே காத்திருக்கும் வறிஞர்களுக்கு அளிப்பார்கள்.

சேறு நாற்றமும் பலவின் சுளையும்,
வேறுபடக் கவினிய தேமாங்களியும்,
பல்வேறு உருவிற் காயும் பழனும்,
கொண்டல் வளர்ப்பக் கொடிவிடுபு கவினி
மென்பிணி அவிழ்ந்த குறுமுறி அடகும்
அமிர்து இயன்றன்ன தீஞ்சோற்றுக் கடியையும்,
புகழ்படப் பண்ணிய பேர் ஊன்சோறும்,
கீழ்செல வீழ்ந்த கிழங்கொடு பிறவும்,
இன்சோறு தருநர் பல்வயின் நுகர்

(527-535)

இவ்வடிகளால் மதுரை நகரிலே பிறரிடம் பிச்சை யேற்றுண்ணும் வறியர்களும் வாழ்ந்தனர்; அவர்களுக்கு அன்ன மளிக்கும் செல்வர்களும் வாழ்ந்தனர் என்பதைக் காணலாம்.

வாழ்க்கையின்பம்

மறுவுலக வாழ்க்கையைப் பற்றி நேரே கண்டறிந்தவர்கள் யாரும் இல்லை. மத நூல்களும், புராணங்களுந்தான் மாண்ட பின்னும் நன்மை தீமைகளைத் தரும் உலகம் உண்டென்று கூறுகின்றன. அவற்றை நம்புவோர் பலர்; நம்பாதோர் சிலர்.

எவரும் இவ்வுலக இன்பத்தை வெறுப்பதில்லை. எல்லாமக்களும் இவ்வுலகில் இனிது வாழவே விரும்புகின்றனர். இவ்வாறு வாழ விரும்பும் உரிமை எவர்க்கும் உண்டு. பண்டைத் தமிழர்கள் இவ்வுலகில் துன்பமின்றி இன்புற்று வாழ்வதை வெறுக்கவில்லை. எல்லோரும் இன்புற்று இனிது வாழவேண்டும் என்பதே அவர்கள் நோக்கம். இக்கொள்

கையை இந்நூலின் இறுதியிலே பாண்டியனுக்கு வாழ்த்துக் கூறும் வழியாக வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார் இவ்வாசிரியர். இது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும்.

அளவோடு நீ அடைந்திருக்கும் வாழ்நாளை இனி வீணாக்காதே! நகைகளை அணிந்த நல்லமகளிர் பொன் கலத்திலே மணம்வீசும் நல்ல மதுவை ஊற்றித்தர அதனை அருந்தி மகிழ்ந்து அவர்களுடன் எந்நாளும் இனிது வாழ்க என்று வாழ்த்தியிருக்கிறார். இதனை,

இலங்கிழை மகளிர் பொலங்கலத்து ஏந்திய
மணம்மழ் தேறல் மடுப்ப, நாளும்
மகிழ்ந்து இனிது உறைமதி பெரும
வரைந்து நீ பெற்ற நல்ஊழியையே

(779-782)

என்ற அடிகளால் காணலாம். இவ்வடிகள் இப்பாட்டின் இறுதியில் உள்ளவை.

இன்னும் பல செய்திகள்

மதுரைக் காஞ்சியின் தலைவனாகிய நெடுஞ்செழியன் இமயமுதல் குமரிவரையில் உள்ள பரதகண்ட முழுவதையும் ஆண்டான் என்று இந்நூல் கூறுகிறது.

தெற்கே தென் குமரியும், வடக்கே இமயமலையும், கிழக்கே கடலும், மேற்கே கடலும் எல்லையாக உடைய நாட்டினர் அனைவரும் உன்னுடன் கொண்ட பழைய நட்பினைச் சொல்லி உன் ஏவலைச் செய்து வருகின்றனர். எப்பொழுதும் வெற்றியுடனே இணைந்து வாழ்கின்றாய். அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசனாக விளங்குகின்றாய் என்று நெடுஞ்செழியன் பாராட்டப்படுகின்றான். இதனை,

தென்குமரி, வடபெருங்கல்,
குண, குட கடலா எல்லைத்

தொன்று மொழிந்து தொழில் கேட்ப,
 வெற்றமொடு வெறுத்து ஒழுகிய
 கொற்றவர்தம் கோன் ஆகுவை

(70-74)

என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

வடபெருங்கல் என்பதை வடவேங்கடம் என்று பொருள் கொண்டு தமிழ்நாடு முழுவதையும் ஆண்டனன் என்று சொல்வாரும் உண்டு. 'வடபெருங்கல்' என்ற சொற்றொடர் குறிப்பிடத்தக்கது. இச்சொல் இமய மலையைக் குறிப்பதே யாகும்.

அக்காலத்தில் நிலவளம் மிகச்சிறந்திருந்தது. பயிர் வளர்ந்திருக்கும் வயலிலே யானை புகுந்தால் அந்தப்பயிரின் உயரம் யானையின் உருவத்தை மறைத்துவிடுமாம். இதனை

களிறு மாய்க்கும் கதிர்க்கழனி

(247)

என்பதனால் அறியலாம்.

மலையாளிகளுக்கு ஓணப்பண்டிகை யென்பது ஒரு தேசியத் திருவிழா. புத்தாண்டு விழாவைப்போலக் கொண்டாடுகின்றனர். இது திருமாலைக் கொண்டாடும் பண்டிகை. இப்பண்டிகையை அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டினரும் கொண்டாடி வந்தனர்.

கூட்டமான அவுணரை வெற்றிகொண்ட அழகிய மாலையை அணிந்த திருமாலுக்கரிய திருவோண நன்னாள்.

கணங்கொள் அவுணர்க் கடந்த பொலந்தார்

மாயோன் மேய ஓண நன்னாள்

(590-591)

என்ற அடிகள் இதைத் தெரிவிக்கின்றன. அக்காலத்தில் மலையாள மொழி தனி மொழியாக இல்லை; மலையாளிகள் தனி இனத்தினராகவும் இல்லை. இன்றுள்ள மலையாளிகளின் முன்னோர் அன்று தமிழராகவே இருந்தனர்; இன்றுள்ள மலையாளம் அன்று சேர நாடாக இருந்தது என்று எண்ண இது இடந்தருகின்றது.

அந்தணர்கள் விடியற்காலத்திலே எழுந்து வேதங்களைப் பாடிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

ஓதல் அந்தணர் வேதம் பாட

(656)

அறிஞர்கள் கூடிப் பல செய்திகளைப்பற்றி ஒருவரொரு ஒருவர் விவாதிப்பார்கள்; இவ்வாறு விவாதிக்கும் ஓசை கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும்.

விழுமியோர் குழீஇ

விழவுகொள் கம்பலை

(525-526)

மதுரை நகரிலே நாளங்காடி, அல்லங்காடி என்று இரண்டு வகையான வாணிகம் செய்யும் இடங்கள் இருந்தன. நாள அங்காடி—பகலில் வாணிகம் நடைபெறும் இடம். அல் அங்காடி—இரவில் வாணிகம் நடக்கும் இடம்.

மக்கள் விரும்பும் பலவகையான பண்டங்களையும் மலர்களையும் வீடுகள் தோறும் கொண்டுபோய்ப் பெண்கள் விற்பனை செய்வார்கள்.

தச்சுத் தொழில், இரும்புத் தொழில், நெசவுத் தொழில், சிற்பத் தொழில், ஓவியத்தொழில், உழவுத் தொழில் போன்ற பல தொழில்கள் உயர்ந்த நிலையிலிருந்தன.

தொழில் காரணமாக அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் முதலிய பல பிரிவுகள் இருந்தன. ஆயினும் அவர்கள் எவ்வித வேற்றுமையும் இன்றி ஒன்றுபட்டு ஒரே குலமாக வாழ்ந்தனர். இவைபோன்ற இன்னும் பல செய்திகளை இந் நூலிலே காணலாம்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழ் நாட்டின் பெருமையையும் தமிழர்கள் பண்பாட்டையும் அறிய இந்நூல் ஒரு சிறந்த கருவி.

8. நெடுநல்வாடை

இது பத்துப் பாட்டுள் ஏழாவது பாட்டு. 188 அடிகளைக் கொண்டது. ஆசிரியப்பாவால் ஆகியது.

நெடுநல்வாடை என்பதற்கு நீண்ட நல்ல வாடைக் காற்று என்று பொருள். வாடை— குளிர் காற்று; வடக்கிலிருந்து வீசுவது வாடைக்காற்று. தெற்கிலிருந்து வீசுவது தென்றற் காற்று. கொண்டல், கீழ்க்காற்று; கோடை, மேல் காற்று. மழைக் காலத்தில்தான் வாடைக் காற்று வீசும்.

யாரும் குளிர் காற்றை விரும்புவதில்லை. மக்களும் வெறுப்பர்; விலங்குகளும் பறவைகளும் வெறுக்கும். மழையும் குளிரும் உள்ள காலத்தில் மக்கள் ஒருவேலையும் செய்ய முடியாமல் மனச் சோர்வடைவர். குளிருக்கு அடக்கமான இடம் பார்த்து அடைந்து கிடப்பர். ஏனைய உயிர்களும் இப்படித்தான்; அவைகள் குளிர் பொறுக்காமல் எங்கேனும் சந்து பொந்துகளிலே பதுங்கிக் கிடக்கும். இப்படிப்பட்ட வாடைக்கு நல்வாடை என்று பெயர் கொடுத்துள்ளார் இவ்வாசிரியர்.

கணவனைப் பிரிந்து தனித்திருக்கும் காதலிக்கு இக் குளிர் காலம் நீண்டதாகத் தோன்றுகிறது; முடிவற்றதாகக் காணப்படுகிறது. காதலியைப்பிரிந்து போர்க்களத்திலே புகுந்து கடமையாற்றும் காதலனுக்கு வெற்றி கிடைக்கிறது. அவன் சோர்ந்து கிடக்காமல் சுறுசுறுப்புடன் பாசறையிலே சுற்றித் திரிகிறான்.

இந்த இரண்டு நிகழ்ச்சிகளையும் வைத்துத்தான் இந்நூலுக்கு நெடுநல்வாடையென்ற பெயரை இந்நூலாசிரியர் அமைத்தார். காதலிக்கு நீண்டதாகவும் காதலனுக்கு வெற்றியைத் தருவதாகவும் உள்ள வாடைக் காற்றை நெடுநல்வாடை யென்று கூறியது பொருத்தமான பெயர்.

ஆசிரியர்

இந்நூலின் ஆசிரியர் நக்கீரனார். மதுரைக் கணக் காயனார் மகனார் என்னும் தமிழ்ப் புலவர் இவரேதான். பத்துப்பாட்டின் முதற் பாட்டாகிய திருமுருகாற்றுப் படையின் ஆசிரியரும் இவரேதான். திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியிலே இவரது வரலாற்றுக் குறிப்புக் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருமுருகாற்றுப்படை முருகனைத் தலைவனாக வைத்துப் பாடப்பட்டது. இந்நூல் ஒரு அரசனைத் தலைவனாக வைத்துப் பாடப்பட்டது. நக்கீரனாரின் சிறப்பைப் பற்றி—புலமையைப்பற்றி—நாம் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. “நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே” என்று சொல்லிப் பரமசிவனாருடன் வழக்காடினார் என்று இவரைப் பற்றி வழங்கும் வரலாறு ஒன்றே இவர் பெருமைக்குப் போதுமானதாகும்.

பாட்டின் தலைவன்

நெடுநல்வாடையின் தலைவனும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனேதான். மதுரைக் காஞ்சியின் தலைவனாகிய நெடுஞ்செழியனும் இவனும் ஒருவனே.

இந்நூலிலே எவ்விடத்தும் நெடுஞ்செழியனுடைய பெயர் சுட்டப்படவில்லை. மதுரை நகரைப் பற்றிக் கூட வெளிப்படையாகக் கூறப்படவில்லை.

அரசனுடைய தளபதியைக் குறிக்கும்போது வேம்பு தலையாத்த, நோன்காழ் எஃகமொடு முன்னோன் (176-177) என்று கூறுகிறார் இவ்வாசிரியர். வேப்பமலர் மாலையைத் தலையிலே தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றவன்; வலிமையான கார்பினையுடைய வேற்படையோடு விளங்கும் படைத் தலைவன் என்பதே இதன் பொருள்.

படைத் தலைவன் வேப்பமலர் மாலையை அணிந்திருந்தான் என்பதனால், இப்பாட்டில் குறிக்கப்படும் அரசன் பாண்டியனேதான்.

இப்பாட்டின் இறுதியிலே “வேந்தன் பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே” என்று முடிகின்றது. “மன்னர் பலரொடு பகைத்துப் போர் செய்த போர்க்களத் தொழில்” என்பது இதன் பொருள். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பல மன்னர்களைப் போரிலே வெற்றி கொண்டவன். சேரன், சோழன், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோவேண்மான், பொருநன் என்னும் ஏழு மன்னர்களையும் போரிலே புறமுதுகிட்டோடும்படி செய்தவன். தலையாலங்கானம் என்ற இடத்திலே இந்த எழுவருடனும் போர் புரிந்து வெற்றி பெற்றான். இவனால் வெல்லப்பட்ட எழுவருள் சேரமன்னன் சிறை பிடிக்கப்பட்டான். இச்சேர மன்னன்தான் “கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை” என்பவன்.

பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழில் என்பதில் உள்ள பலர் என்பது, இவன் பகைவர்களான எழுவரையும் குறித்தது. பாசறை என்பது தலையாலங்கானத்துப் போர்க்களத்தைக் குறித்தது. பத்துப் பாட்டின் உரையாசிரியரான நச்சினார்க்

கினியர் பலர் என்பதற்கும், பாசறை என்பதற்கும் இவ்வாறே பொருள் கொண்டார்.

ஆகவே “வேம்பு தலையாத்த” என்னும் குறிப்பைக் கொண்டும், “பலரொடு முரணிய பாசறை” என்ற குறிப்பைக் கொண்டும் நெடுநல்வாடையின் தலைவன் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தான் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பாட்டின் அமைப்பு

விடாமல் மழை கொட்டுகிறது. சீறிச்சீறி வாடைக் காற்று வீசுகின்றது; இடையர்கள் தங்கள் ஆடு மாடுகளை மேட்டு நிலத்தை நோக்கி ஓட்டிக்கொண்டு ஓடுகின்றனர்.

மரம், செடி, கொடிகள் மழையால் வாட்டந் தீர்ந்து வளர்கின்றன.

நகரத்தின் வீதிகளிலே குடிகாரர்களைத் தவிர வேறு யாரும் நடமாடவில்லை.

பெண்கள், சிறு சண்பகப்பூ மலர்வதைக் கண்டுதான் அந்தி நேரம் வந்துவிட்டது என்று அறிந்து கொள்ளுகின்றனர். வீடுகளில் நாஸ்தோறும் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் ஒழுங்காக நடைபெறவில்லை. எல்லாரும் வாடையால் நடுங்கிக் கிடக்கின்றனர்.

போருக்குப் போன மன்னன் திரும்பி வராமையால், அந்தப்புரத்திலே அரசன் மனைவி, கட்டிலிலே வருந்திக் கிடக்கின்றாள். ஏவல் மகளிர் எவ்வளவுதான் சமாதானம் கூறினாலும் அவள் உள்ளத்திலே சாந்தி பிறக்கவில்லை. இந்நிலையிலே ஒருத்தி தெய்வத்தை வேண்டிக் கொள்ளுகின்றாள். வேந்தன் போரை முடித்து வெற்றியுடன் திரும்ப வேண்டும் என்பது அவளுடைய வேண்டுகோள்.

இந்த முறையிலே இப்பாடலை அமைத்துப் பாடியிருக்கின்றார் ஆசிரியர் நக்கீரர். இப்பாட்டிலே மழைக் காலத்தின் இயற்கையையும், தமிழர் நாகரிகத்தையும் காணலாம்.

புது வீடு கட்டுதல்

தமிழர்கள் புது வீடு கட்டத் தொடங்கும்போது நல்ல நாள் பார்த்து அடிப்படை போடுவார்கள். அப்பொழுது தெய்வத்தை வணங்குவார்கள்; பூசிப்பார்கள். கட்டவேண்டிய மனையை நல்ல நேரத்திலே நூல் பிடித்துச் சதுரிப்பார்கள். எங்கெங்கே கடைக்கால் எடுக்கவேண்டும் என்று அடையாளமிடுவார்கள். இவ்வழக்கம் இன்றும் உண்டு.

மிகுந்த பணம் போட்டுக் கட்டும் பெரிய கட்டிடங்களுக்குக் கட்டிடக் கலையிலே வல்ல எஞ்சினியர்கள் திட்டம் போட்டுக் கொடுக்கின்றனர்; அவர்களுடைய மேற்பார்வையிலே கட்டிடங்கள் கட்டப்படுகின்றன.

இதைப்போலவே பண்டைத் தமிழகத்திலே கட்டிடக் கலையைக் கற்றறிந்த நிபுணர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் தாம் பெரிய கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கான திட்டங்களை வகுத்துக் கொடுப்பார்கள். அவர்கள் மனையைச் சதுரிக்கும் போது திசைகளை வணங்குவார்கள்; தெய்வத்திற்குப் பலி கொடுப்பார்கள். இச்செய்தி இந்த நெடுநல்வாடையிலே காணப்படுகிறது.

கதிரவன் ஒரு பக்கத்திலும் சாயாமல உச்சியிலே நிற்கும் நடுப்பகலில்தான் மனையைச் சதுரிக்கத் தொடங்குவார்கள். மனையடி சாத்திரங்களைக் கற்றறித்த அவர்கள் கூர்மையாக ஆராய்ந்து—கயிறு பிடித்து—மனையைச் சதுரிப்பார்கள். திசைகளையும் வணங்கித் தெய்வத்தையும் வேண்டிக் கொண்டு, மன்னர்கள் வாழ்வதற்குத் தக்கபடி மனையிலே

பல பகுதிகள் இருக்கும்படி அமைப்பார்கள் என்று கூறு
கிறார் நக்கீரர். இதனை,

ஒருதிறம் சாரா அரைநாள் அமயத்து,
நூலறி புலவர் நுண்ணிதின் கயிறிட்டுத்,
தேளங் கொண்டு, தெய்வம் நோக்கிப்,
பெரும்பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்பமனை வகுத்து (75-78)

என்ற அடிகளைக் கொண்டு அறியலாம்.

கோட்டை வாயில்

இக்காலத்திலும் பழமையான நகரங்கள் பலவற்றிலே
பண்டைக்காலக் கோட்டை வாயில்களைப் பார்க்கின்றோம்.
அவைகள் அகலமாகவும், உயரமாகவும் அமைந்திருக்கின்றன.
கோட்டை வாயில்களுக்குமேலே கோபுரம் கட்டும் வழக்கம்
இல்லை. வாயிலின் மேற்பாகத்தை மாடவீடுகளாக அமைத்
திருக்கின்றனர். இதுவே கோட்டை வாசலின் அமைப்பாகும்.
பண்டைக்காலத்தில் அரண்மனையைச் சுற்றிய கோட்டை
வாயில் எப்படி அமைக்கப்பட்டது என்பதை இந்த நெடுநல்
வாடையிலே காணலாம்.

இரட்டைக் கதவுகள்; நல்ல வேலைப்பாடமைந்தவை;
உட்புறம் தாழ்போடும்படி செய்யப்பட்டவை. வேலைத்திறம்
மிகுந்த தச்சனால் நன்றாக இணைத்து இடுக்கில்லாமற்
செய்யப்பட்டவை; வாசல்கால் உயரமாக இருக்கும்; அது
வெண்சிறு கடுகும், எண்ணெயும் பூசி வணங்குகின்ற தெய்வ
உருவத்தைக் கொண்டதாக இருக்கும். வெற்றிக்கு அடை
யாளமாக உயர்த்தியிருக்கின்ற கொடியுடன் யானைகள்
தாராளமாக நுழைந்து போகும்படியான உயரமுள்ள வாசல்.
குன்றிலே குடைந்து தொளையிட்டது போலக் காணப்படும்
வாசல் என்று இவ்வாறு அரண்மனைக் கோட்டை வாசலைக்
காட்டுகின்றது இந்நூல்.

தாமொடு குயின்ற போரமை புணர்ப்பின்,
கைவல் கம்மியன் முடுக்கனின் புரைதீர்ந்து,
ஐயன் அப்பிய நெய்யணி நெடுநிலை,
வென் நெழு கொடியொடு வேழம் சென்றுபுகக்,
குன்று குயின்றன்ன ஓங்குநிலை வாசல்

(84-88)

இவ்வடிகள் கோட்டை வாசலின் அமைப்பைக் காட்டுகின்றன.

அரசனுடைய அந்தப்புரம்

அரசனும் அரசியும் தனித்துறையும் பகுதிக்கு அந்தப்புரம் என்று பெயர். அரண்மனையின் அந்தப்புரக் கட்டிடங்கள் எவ்வாறு அமைந்திருந்தன என்பதை இவ்வாசிரியர் விளக்கியிருக்கின்றார். “அந்தப்புரத்திலே அரசனைத் தவிர வேறு ஆடவர்கள் போக முடியாது. அணைந்த விளக்கைக்கூட அரசன்தான் கொளுத்த வேண்டும்” இத்தகைய தனித்த அந்தப்புரக் கட்டிடங்களைப் பார்த்தால் நாம் வியப்படைவோம்.

அந்தப்புரக் கட்டிடங்கள் மலைகளைப்போல உயர்ந்த தோற்றமுடையன. மலைகளின் மேல் மழைக்காலத்து இந்திரவில் ஒளிவிடும் காட்சியைப்போல, அக்கட்டிடங்கள் உச்சியிலே பல நிறமுள்ள கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. பல விடங்களிலும் வெள்ளியைப் போல் விளங்கும் சுண்ணாம்பு பூசப்பட்டிருக்கின்றது. நீலமணியைப் போன்ற கருமையும் திரட்சியும் உடைய வலிமையான கருங்கற்றாண்கள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன; அவைகள் செம்பினாற் செய்யப்பட்டது போன்று உறுதியானவை. சுவர்களிலே சித்திர வேலைப்பாடுகளும் அமைந்திருக்கின்றன. அழகிய பல மலர்கள் பூத்த கொடிகளும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அந்தப்புரத்திற்குக் “கருவில்” என்று பெயர். இவ்வாறு காணத்தக்க இனிமையும், அழகும் அமைந்து விளங்கியது அந்த நல்ல இல்லம்,

வரைகண்டன்ன தோன்றல, வரைசேர்பு
வில்கிடந்தன்ன கொடிய, பல்வயின்
வெள்ளியன்ன விளங்கும் சுதையுர் இ,
மணிகண்டன்ன மாத்திரள் திண்காழ்ச்
செம்பு இயன்றன்ன செய்வுரு நெடும்சவர்
உருவப் பல்பூ ஒருகொடி வளைஇக்,
கருவொடு பெயரிய காண்பின் நல்இல்

(108-114)

இவ்வடிகள் அந்தப்புரத்தை நமக்குக் காட்டுகின்றன. “கருவில்” என்ற பெயரையே பிற்காலத்தினர் “கர்ப்பக் கிரகம்” என்ற பெயரால் அழைத்தனர். கரு-இல்-கருவில்.

போர்க்களத்திலே மன்னர்கள்

பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் போர்க்களத்திலே நேரடியாகப் பங்கு கொண்டார்கள். இக்காலத்தில், போர் வெறியர்கள் கூலிப்படையை எதிரிகளின்மேல் ஏவி விடுவதைப்போல் அவர்கள் செய்யவில்லை. அவர்கள் பாசறையிலே தங்கியிருக்கும்போது போரிலே அடிபட்ட வீரர்கள் ஒவ்வொருவரையும் நேரே போய்ப் பார்ப்பார்கள். அடிபட்டு வருந்தும் அவர்களுக்கு ஆறுதல் மொழி புகல்வார்கள். போர்வீரர்களுடன் அன்புடன் நண்பர்களாகப் பழகுவார்கள். இது பண்டைத் தமிழ் மன்னர்களின் தன்மை.

விளக்கு வெளிச்சத்திலே-வேப்பம்பூமாலையணிந்து வேலாயுதத்தையும் ஏந்தியிருக்கின்ற படைத்தலைவன்-காயம்பட்ட வீரர்களை வரிசை வரிசையாகக் காட்டுகின்றான். மன்னன் அவர்களைப் பார்த்து ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறிக்கொண்டு வருகின்றான். இச்சமயத்தில் மழையும் பெய்துகொண்டே யிருக்கிறது. மணி பூண்டிருக்கும் யானை - அலங்காரம் களையப்படாத குதிரை-இவைகள் சேற்று நிலத்திலே நின்று கொண்டு தம்மீது வீழ்ந்த மழைத்துளிகளை உதறுகின்றன.

அந்த நீர்த்துளிகள் அரசன்மேல் தெறிக்கின்றன. அரசன் தன் தோளிலே அணிந்திருக்கும் அழகிய துகில் வாடைக் காற்றால் நழுவி விழுகின்றது. அதனை இடது பக்கத்திலே அணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டான். வாளைத் தோளிலே கட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கின்ற வலிமை பொருந்திய வீர இளைஞன் ஒருவனுடைய தோள் மீது கையைப்போட்டுக் கொண்டான். மகிழ்ச்சியுடன் மற்றொருவீரன், தவ்வ வென்ற ஓசையுடன் வீழும் மழைத்துளி மன்னன்மேல் படாமல் மறைக்கும் படி வெண் கொற்றக் குடையைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தான். மன்னன் இவ்வாறு நள்ளிரவிலே கூடப் பள்ளி கொள்ளாமல் சிலருடன் சேர்ந்து பாசறையிலே சுற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

வேம்புதலை யாத்த நோன்காழ் எஃகமொடு
முன்னோன் முறைமுறை காட்டப், பின்னர்
மணி புறத்திட்ட மாத்தாட் பிடியொடு
பருமம் களையாப் பாய்பரிக் கலிமா
இருஞ்சேற்றுத் தெருவின் எறி துளி விதிர்ப்பப்
புடைவீழ் அம்துகில் இடவயின் தழீஇ,
வாள்தோட் கோத்த வன்கட் காளை
சுவல் மிசை அமைத்த கையன், முகன் அமர்ந்து
நூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை
தவ்வென்று அசைஇத் தாதுளி மறைப்ப,
நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்.
சிலரொடு திரிதரும்.

(176-187)

இவ்வடிகள் தமிழ் மன்னன்-பாண்டியன் செயலைப் பாராட்டிக் கூறுகின்றன. போர்வீரர்களை எப்படி உற்சாக மூட்டுவது என்ற கலையைத் தமிழரசர்கள் நன்றாக அறிந்திருந்தனர் என்பதை இதனால் அறியலாம்,

குடியர்கள்

மாரிக்காலத்திலே குடியர்கள் பாடுதான் கொண்டாட்டம்; குடிகாரர்கள் குளிரால் நடுங்கமாட்டார்கள். குடிவெறியால் ஆனந்தமாகக் கூத்தாடுவார்கள். இன்னும் குளிர்ப் பிரதேசத்திலே வாழ்கின்றவர்கள் குடியை ஒரு போகப் பொருளாகக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

குடிவெறியர்கள் மாரிக்காலத்தில் எப்படித் திரிகின்றார்கள் என்பதை நக்கீரர் நன்றாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்.

முறுக்கேறிய உடல்வலிமை படைத்தவர்கள்; அறிவற்றவர்கள்; அவர்கள் வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கள்ளைக் குடித்தார்கள்; கள்ளின் வெறியால் களிப்பு மிகுந்தார்கள்; அதனால் அவர்கள் மழைத்துளியைப் பொருட்படுத்தவில்லை. நேரத்தையும் பொருட்படுத்தவில்லை. இரண்டு முனையையுடைய ஒரே துணியுடன் அவர்கள் விரும்பிய இடங்களில் எல்லாம் வெற்றுடம்போடு திரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள்
வண்டுமுசு தேறல்மாந்தி, மகிழ்சிறந்து
துவலை நுண்டுளி பேணார், பகலிறந்து,
இருகோட்டு அறுவையர் வேண்டுவயின் திரிதர (32-35)

இவ்வடிகளிலே குடியர்களின் செயலைக் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம். இவ்வாறு குடித்துவிட்டுத் திரிகின்றவர்களை “மாக்கள்” என்று கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. மாக்கள் என்றால் மிருகங்கள் என்று பொருள்.

விளக்குகள்

பண்டைக் காலத்தில் எண்ணெய் ஊற்றித் திரியிட்டுக் கொளுத்தும் விளக்குகளே இருந்தன. இந்த விளக்குகள்

இரும்பினால் செய்யப்பட்டன. மண்ணாலும் செய்யப்பட்டன. செம்பினாலும் செய்யப்பட்டன. பல கிளைகளையுடைய விளக்குகளும் இருந்தன. யவனர்களால் செய்யப்பட்ட பாலை விளக்குகள் இருந்தன. அவ்விளக்குகளைத் தமிழ் மக்கள் பயன்படுத்தி வந்தனர். இதனால் தமிழ் நாட்டுக்கும் கிரேக்க நாட்டுக்கும் வியாபாரத் தொடர்பு இருந்ததென்று தெரிகின்றது.

யவனரால் செய்யப்பட்டது; வேலைப்பாடு அமைந்தது; பெண்ணுருவாகச் செய்யப்பட்டது; அதன் கையில் ஏந்தி யிருக்கின்ற அகலில் நிரம்ப எண்ணெய் ஊற்றினர். பருமையான திரியைப் போட்டு அதனைக் கொளுத்தினர். அந்தத் திரி ஒளியுடன் தலை நிமிர்ந்து எரிந்து கொண்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு யவனாரால் செய்யப்பட்ட பாலை விளக்கைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

யவனர் இயற்றிய, வினைமாண் பாலை
கையேந்து ஐ அகல் நிறைய நெய் சொரிந்து,
பருஉத்திரி கொளீஇய, குருஉத்தலை நிமிர்எரி (101-103)

என்ற அடிகள் காட்டும்.

இன்னும் பல செய்திகள்

இந் நூலின் மூலம் இன்னும் பல பழக்க வழக்கங்களைக் காணலாம்.

இடையர்கள் மழைக்காலத்து வெள்ளத்தைக் கண்டு வெறுக்கின்றனர். தங்கள் ஆடு மாடுகளை வெள்ளம் வராத மேட்டு நிலத்தை நோக்கி ஓட்டிக்கொண்டு போகின்றனர். மிகவும் துக்கத்துடனேயே அவர்கள் வேறிடத்திற்குப் போகின்றனர். தாங்கள் வாழ்ந்த இடத்தை விட்டுப் பிரிவதிலே அவ்வளவு வருத்தம் அடைகின்றனர். இதனை

ஆர்கலி முனைஇய கொடுங்கோல் கோவலர்
ஏறுடை யினநிரை வேறுபுலம் பரப்பிப்
புலம் பெயர் புலம்பொடு கலங்கி

(3-5)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

பெண்கள் மாலைக் காலத்திலே விளக்கேற்றி வைப்பார்கள்; நெல்லையும் மலரையும் தூவி அவ்விளக்கொளியை வணங்குவார்கள்.

இரும்பு செய் விளக்கின் ஈர்ந்திரிக் கொளீஇ
நெல்லும் மலரும் தூ உய்க் கைதொழுது

(42-43)

என்ற அடிகள் இச்செய்தியைக் காட்டுகின்றன.

அக்காலத்திற் சந்தனக் கற்கள் வடநாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம் (51) என்பதனால் இதனை அறியலாம். வான்கேழ் வட்டம் என்பது சந்தனக்கல்.

கோடைக் காலத்தில் குளிர்ந்த தண்ணீரைக் குடிக்க விரும்புவோர் வாய் குறுகலான மண்பாண்டத்தில் தண்ணீரை ஊற்றிவைக்கின்றனர். இதைப் போன்ற மண் கூஜாக்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் தமிழ் நாட்டில் செய்யப்பட்டன. கோடை நாளில் அவைகளில் தண்ணீரை நிரப்பி வைத்துக்கொண்டு அருந்துவார்கள். இந்த மண் கூஜாவை “தொகுவாய்க் கன்னல்” (65) என்ற தொடரால் காணலாம். தொகுவாய்க் கன்னல்—சிறிய வாயையுடைய நீர்ப்பாண்டம்.

யானைத் தந்தத்தால் கட்டில்கள் செய்வார்கள். நாற்பது வயது முடிந்து தாமே இறந்துபோன யானைகளின் தந்தக் களைக்கொண்டு கட்டிலின் கால்களைச் செய்வார்கள்.

அந்தக் கட்டில்களிலே பலவிதமான சித்திர வேலைப்பாடுகளும் செய்திருப்பர்.

கட்டிலின் மேற்புரத்தில் கட்டியிருக்கும் துணியிலே சந்திரனும் உரோகினியும் சேர்ந்திருப்பது போன்ற சித்திரம் தீட்டியிருப்பார்கள்.

இந்நூல் செய்த காலத்திலே இவைபோன்ற பல தொழில்கள் வளர்ச்சியடைந்திருந்தன.

இவைபோன்ற பல செய்திகளையும், தமிழர்களின் சிறந்த நாகரிகங்களையும் இந்நூலிலே காணலாம். நக்கீரரின் சிறந்த புலமைக்கு இந்நூல் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது.

9. குறிஞ்சிப் பாட்டு

இது பத்துப் பாட்டுள் எட்டாவது பாட்டு. இவன் அடிகள் 261. இதுவும் ஆசிரியப்பாவால் ஆகியதே.

குறிஞ்சித் திணையைப்பற்றிச் சொல்லுவது குறிஞ்சிப் பாட்டு. மலையும், மலையைச் சேர்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி நிலம். குறிஞ்சி நிலத்திலே வாழ்ந்த மக்கள் பின்பற்றி வந்த ஒழுக்கத்தை இப்பாட்டு விரித்துக் கூறுகின்றது.

மலைப்பாங்கிலே அதாவது குறிஞ்சி நிலத்திலே மணப் பருவமுள்ள ஒருவனும் ஒருத்தியும் முதல் முதலில் சந்திப்பார்கள். இருவரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் காதல் கொள்வர். கள்ளத்தனமாக வாழ்க்கை நடத்துவர். இதுவே குறிஞ்சி ஒழுக்கமாகும்.

ஆசிரியர்

இந்நூலை இயற்றியவர் கபிலர் என்னும் பெரும் புலவர். இவர் தமிழ்நாட்டு அந்தணர் மரபைச் சேர்ந்தவர்.

இவர் பறம்பின் தலைவன்—கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன்—முவேந்தர்களும் கண்டு பொறாமை கொண்ட புகழுள்ளவன்—பாரி என்பவனுடைய உயிர்த் தோழர். பாரி உயிரோடிருக்கும் வரையிலும் அவனோடு இணையிரியாமல் வாழ்ந்து வந்தார். முவேந்தர்களின் சூழ்ச்சியால் பாரி

இறந்தான். அதன் பிறகு அவனுடைய மகளிர் இருவரையும் நல்ல இடத்திலே மணம் செய்து கொடுப்பதற்காக அரும் பாடுபட்டார். பாரிக்கும் இவருக்கும் இருந்த தொடர்பைப் பற்றிப் புறநானூற்றுப் பாடல்களிலே காணலாம்.

சங்க நூல்களிலே இவருடைய பாடல்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. அகநானூறு, குறுந்தொகை நற்றிணை, புறநானூறு ஆகிய எட்டுத்தொகை நூல்களிலே இவருடைய பாடல்கள் பல உள்ளன. இவைகளிலே பெரும்பாலான பாடல்கள் குறிஞ்சித்திணையைப் பற்றியே கூறுகின்றன.

ஐங்குறு நூற்றிலே குறிஞ்சியைப்பற்றிய நூறு பாடல்கள் இவர் இயற்றியவை. கலித்தொகையிலே குறிஞ்சிக் கலி இவர் பாடியது. பதிற்றுப் பத்திலே ஏழாம் பத்து இவரால் பாடப்பட்டது. இந்தக் குறிஞ்சிப் பாட்டு இவர் தந்த செல்வம்.

மலையைப் பற்றி—மலை வளத்தைப்பற்றி—மலை நாட்டு மக்களாகிய குறிஞ்சி நில மக்களின் பழக்கவழக்கப் பண்பாடுகளைப்பற்றிப் பாடுவதிலே இவருக்கு நிகர் யாருமில்லை. இவர் குறிஞ்சி நிலத்திலேயே வாழ்ந்தவர்; குறிஞ்சி நிலமாகிய பறம்பு மலையியே பாரியுடன் பலகாலம் இருந்தவர். ஆகையால் இவர் தாம் நன்றாகக்கண்டறிந்த குறிஞ்சித்திணையைப் பற்றியே ஏராளமாகப் பாடியிருக்கின்றார்.

பதினென் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றாகிய இன்னா நாற்பது இவர் பெயரால் காணப்படுகின்றது.

பிற்காலத்தில் கபிலரைப்பற்றி வழங்கும் கதைகள் பல. இக் கபிலரைத் திருவள்ளுவ நாயனாருடன் பிறந்தவர் என்றும் கூறுவர். கபிலதேவநாயனார் என்பவரையும் இவரையும் இணைத்து முடிபோடுவர். ஆரியர், திராவிடர் வேற்றுமைக்கு அடிகோலும் “கபிலர் அகவல்” என்னும் ஒரு

சிறு நூலையும் இவர் தலையிலே சுமத்துவர். இவைகளுக்கும் சங்கநூல் பாடல்களைப்பாடிய கபிலருக்கும் சம்பந்தமில்லை. பாரியின் உயிர்த்தோழனாக—புலன் அழுக்கற்ற அந்தணாளனாகப் புகழ்பெற்று வாழ்ந்த கபிலர் வேறு, பிற்காலத்துக் கதைகளுக்கான கபிலர் வேறு.

பாட்டின் தலைவன்

இக்குறிஞ்சிப் பாட்டு, ஆரிய அரசன் பிரகதத்தன் மீது பாடப்பட்டது என்று கூறுகின்றனர். “ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனைத் தமிழறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டிற்கு மதுரையாசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்கினியர் செய்த உரை முற்றிற்று” என்று நச்சினார்க்கினியர் உரையின் முடிவிலே காணப்படுகின்றது. ஆரிய அரசன் பிரகதத்தன் மீது பாடப்பட்டது என்பதற்கு இதைத் தவிர வேறொரு சான்றும் கிடைக்கவில்லை.

குறிஞ்சிப் பாட்டின் அடிகளிலே, ஆரிய அரசனைப் பற்றியோ பிரகதத்தனைப்பற்றியோ நேரடியாகவோ, மறை முகமாகவோ ஒரு அடியோ, ஒரு சொல்லோ காணப்படவில்லை. இந்த ஆரிய அரசன் யார்? இவன் இருந்த இடம் எது? இவன் செய்த காரியம் என்ன? என்பவைகளைப் பற்றிய வரலாறு ஒன்றுமேயில்லை.

ஆரிய அரசன் யாழ்ப்பிரமதத்தன், என்ற ஒரு அரசன் பெயர் குறும் தொகையிலே காணப்படுகின்றது. குறும் தொகையின் 184-வது பாட்டு இவனால் பாடப்பட்டது. இவன் தமிழ்ப் புலவனாகவும், தமிழ்ச் செய்யுளியற்றும் திறமையுள்ளவனாகவும் இருந்திருக்கின்றான். பாண்டிய நாட்டில் திருக்குற்றாலத்தை யுள்ளிட்ட ஒரு பகுதி ஆரிய நாடென்ற பெயருடன் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. எக்காலத்திலோ தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த ஆரியர்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டு

களுக்கு முன்பே தமிழரோடு கலந்துவிட்டனர். தமிழ்ச் சுவையறிந்து தமிழை வளர்க்கும் பணியிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். இதற்குக் குறுந்தொகையின் 184 வது பாட்டும், ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனைக் குறிஞ்சிப் பாட்டின் தலைவன் என்று கூறப்படும் கதையும் சான்றுகளாம்.

இந்தக் குறிஞ்சிப்பாட்டு எந்தத் தனி மனிதனைக் குறித்தும் பாடப்பட்டதன்று; குறிஞ்சித்திணையைப் பற்றி விளக்கமாகப் பாடவேண்டும் என்னும் வேட்கையுடன் கபிலர் தாமே கனிந்து பாடிய கவிச் செல்வமாகும். குறிஞ்சிப் பாட்டைப்பற்றி இவ்வாறு முடிவு செய்வது தான் பொருத்தமாக இருக்கும்.

நூலின் அமைப்பு

குறிஞ்சி நில ஒழுக்கத்தை அழகுற அமைத்துக் காட்டுவதிலே இந்நூலுக்கு இணையாக எதையும் சொல்ல முடியாது. ஒரு நிகழ்ச்சியை—அந்த நிகழ்ச்சியில் உள்ள கருத்தை—கற்போர் உள்ளத்தைக் கவரும்படி எழுதிக் காட்டும் சிறு கதைபோல அமைந்திருக்கிறது இந்நூல். இந்த நூலின் மூல பாடத்தைப் பொருளறிந்து படிப்போர் இவ்வுண்மையைக் காணலாம்.

குறிஞ்சி நிலத் தலைவனுடைய மகள் ஒருத்தி. இவள் தான் தலைவி; மணப்பருவமடைந்த மங்கை. அவளுடைய தோழி ஒருத்தி, தலைவியின் செவிலித்தாய் ஒருத்தி. இவர்களுள் தோழி, தலைவியைப் பற்றிச் செவிலித்தாயிடம் சொல்லுவதுபோல அமைக்கப்பட்டது இப்பாட்டு.

தலைவி உள்ளம் வருந்தியிருக்கின்றாள். அவள் உடலும் நாளுக்கு நாள் நலிவடைகின்றது. இதைப் பார்த்த செவிலித்தாய், குறி சொல்வோரிடமெல்லாம் தன் மகளுடைய நோய்க்குக் காரணம் கேட்கின்றாள். பல தெய்வங்களுக்கும்

பலியிட்டுத் தன் மகளின் நோய் தீரவேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்கின்றாள்.

இதைக் கண்ட தோழி, செவிலித்தாயைப் பார்த்துக் கூறுகிறாள் ; அன்னையே! தலைவியின் நோய்க்குக் காரணம் காணாமல் நீயும் வருந்துகின்றாய். தலைவியும் தன் உள்ளத் துயரை உரைக்க முடியாமல் மூடிக் கொண்டிருக்கிறாள். நான் தலைவியைக் கேட்டேன். உன் உள்ளத்திலே யிருப்பதை ஒளிக்காமல் சொல் என்று வற்புறுத்தினேன்.

என் காதல் மணத்தைப்பற்றி வெளியிடுவதனால் நமது குடிக்குப் பழி ஏற்படுமோ என்று அஞ்சுகின்றேன். என் பெற்றோர், என் காதலனுக்கு, என்னை ஊரார் அறிய மணம் புரிந்து கொடுக்காவிட்டாலும், மறுபிறப்பிலேனும் அவரும் நானும் ஒன்றுபட்டு இன்புறுவோம் என்று எண்ணுகின்றேன் எனக் கூறிக் கண்கலங்கினாள் தலைவி.

நானும் உண்மையைச் சொல்ல அஞ்சுகின்றேன். ஆயினும் உங்கள் சம்மதமில்லாமல் நாங்கள் முடிவு செய்த காரியத்தைப் பற்றி இப்பொழுது தெளிவாகத் தெரிவித்துவிட விரும்புகின்றேன். எங்கள் மேல் கோபங்கொள்ள வேண்டாம்.

தினைப்புனம் காப்பதற்கு எங்களை நீதான் அனுப்பி வைத்தாய். நாங்களும் தினைக்கதிர்களைப் பறவைகள் பாழ்பண்ணாமல் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தோம். ஒரு நாள் உச்சிப்பொழுதில் நல்ல மழை பெய்தது! பறவைகள் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குப் பறந்துபோய் அடங்கிவிட்டன.

இச்சமயத்தில் நாங்கள் அருவி நீரில் ஆடினோம். அகங்கிழ்ந்து பாடினோம். பல மலர்களைத் தேடிப் பறித்து மலைப்பாறையிலே குவித்தோம். கிளிகளைத் தூர்த்தும்

சொற்களை உரத்துச் சொல்லிக்கொண்டே மலர்களைத் தொடுத்தோம். தலைகளிலே தரித்துக் கொண்டோம். ஒரு அசோக மரத்து நிழலிலே அமர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம்.

இச்சமயத்தில் கண்கவரும் வனப்பினன்—கட்டிளைஞன்— ஒருவன் நாங்கள் இருந்த இடத்திற்கு வந்தான். அவன் கையிலே வில்லும் கணைகளும் இருந்தன. அவனுடன் வேட்டை நாய்களும் தொடர்ந்து வந்தன. அந்த வேட்டை நாய்கள் எங்களை வளைத்துக் கொண்டன. நாங்கள் அஞ்சி அவ்விடத்தை விட்டு விரைந்து நடந்தோம்.

உடனே அவன் இனிய சொற்களால் எங்களை அழைத்தான். நாங்களும் நின்றுவிட்டோம். எங்களுடைய கூந்தலைப் புகழ்ந்தான். “இவ்விடத்திலே நான் ஒன்றைக் காணாமற் போட்டுவிட்டேன். அதை நீங்கள் கண்டீர்களா” என்று கேட்டான். நாங்கள் ஒன்றும் புரியாமல் சும்மா நின்றோம். “காணாமற் போட்டதைத் தேடித் தராவிட்டாலும் என்னுடன் ஒரு வார்த்தையாவது பேசக்கூடாதா” என்று கேட்டுக் கொண்டு நின்றான்.

இச்சமயத்தில் கானவர்களால் விரட்டப்பட்ட யானை யொன்று எங்களை நோக்கி ஓடி வந்தது. நாங்கள் பயந்து விட்டோம். எங்கள் நாணத்தையும் துறந்தோம். மயில் போல் நடுநடுங்கி அந்தக் காளையிடம் நெருங்கி நின்றோம்.

அருள் கனிந்த அவ்விளைஞன் அந்த யானையின் மேல் அம்பெய்தான்; அது வலியழிந்து, வந்த வழியைப் பார்த்து ஓடிப்போயிற்று.

நாங்கள் நடுக்கத்துடன் அவனைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது அவன் தலைவியைப் பார்த்து “நீ பயப்படாதே, உன் அழகை நான் அனுபவிப்பேன்”

என்று கூறினான். அவள் நெற்றியைத் துடைத்தான். என்னைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்தான்.

இச்சமயத்தில் நாங்கள் அந்த இடத்தைவிட்டு நீங்க வழி பார்த்தோம். அவன் எங்களைப் போகவிடவில்லை. தலை மகளைத் தன் மார்புடன் தழுவிக்கொண்டான். “உன்னை என்னுடைய இல்லக்கிழத்தியாக ஏற்றுக் கொள்ளுவேன்” என்றான். “உன்னைப் பிரிய மாட்டேன்” என்று மலையுறை தெய்வத்தின் முன்னிலையிலே உறுதி கூறினான்; அந்த மலையின் இனிய அருவி நீரை அள்ளி அருந்தி ஆணையிட்டான்.

இதற்குள்ளே மாலைக் காலம் வந்துவிட்டது. இன்னும் சில நாட்களில் உம் சுற்றத்தார் சம்மதம் பெற்றுத் திருமணம் செய்து கொள்ளுவோம்; அதுவரையிலும் மனங்கலங்காமல் பொறுத்திருங்கள் என்று ஆறுதல் மொழிகள் கூறினான். பிறகு எங்களுடன் துணையாக வந்து எங்களை ஊருணிக்கரையிலே விட்டுச் சென்றான்.

அவன் நள்ளிரவிலே வந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றான். தலைவியின் தழுவுதலை அவன் பெற முடியாவிட்டாலும், தவறாமல் வருகின்றான். அவன் நல்லொழுக்கமுள்ளவன்; செல்வமிக்க நற்குடியிலே பிறந்தவன்.

அவன் இவ்வாறு இராப்போதிலே வந்து போதல் நன்றன்று; மணந்துகொண்டு மனையறம் புரிதலே நன்று என்று தலைவி கவலைப்படுகின்றாள். அவன் இராப்போதிலே காடுகளையும் நீர் நிலைகளையும் கடந்து வரவேண்டும். காடுகளிலே கொல்லும் விலங்குகள் குடிகொண்டிருக்கும். நீர் நிலைகளிலே முதலைகள் உண்டு. வழியிலே பேய் பிசாசுகளும் உண்டு. இந்த ஆபத்துக்களை யெல்லாம் தாண்டி அவர் இரவிலே வருகின்றாரே என்று எண்ணி எண்ணிக்கண்ணீர் விடுகின்றாள். இதுதான் அவளுடைய நோய்.

இவ்வாறு செவிலித்தாயிடம் தோழி கூறினாள். இது தான் இப்பாட்டிலே காணப்படும் நிகழ்ச்சி. இவ்விதம் சொல்லிச் செல்வதே இந்நூலின் அமைப்பாகும்.

தெய்வ நம்பிக்கை

சங்க காலத்திலே தமிழர்களிடம் தெய்வ நம்பிக்கை குடிகொண்டிருந்தது. நோய் நீங்கத் தெய்வத்தை வேண்டிக் கொள்ளுவார்கள். சொன்ன சொல்லை நிறைவேற்றுவேன் என்று தெய்வத்தின் முன்னே ஆணையிடுவார்கள். மலர்களையும், வாசனைப் பொருள்களையும் கொண்டு தெய்வத்தை வணங்குவார்கள்.

பிரார்த்தனை செய்தும், வணங்கியும், பல மலர்களைச் சிந்தியும், பல வேறு உருவங்களுடன் விளங்குகின்ற கடவுளை வேண்டுகின்றாய். தூபங்காட்டியும், வாசனைப் பொருள்களைப் போட்டும் துன்பமடைந்து இவள் நோய் இன்ன தென்று தெரியாமல் திகைக்கின்றாய்.

பரவியும் தொழுதும் விரவு மலர்தூயும்
வேறுபல் உருவின் கடவுள் பேணி,
நறையும் விரையும் ஓச்சியும், அலவுற்று
எய்யா மய்யலை நீயும் வருந்துதி

(5-8)

இவ்வடிகளால் தெய்வத்தை வணங்கிப் பிரார்த்திக்கும் வழக்கத்தைக் காணலாம்.

காதல் கொண்ட தலைவன் காதலியிடம் “நான் உன்னை மணந்து இல்லறம் நடத்துவேன்” என்று உறுதி கூறுகின்றான். அப்பொழுது அவன் “மலையின் மேல் உள்ள கடவுளை வாழ்த்தி வணங்குகின்றான்” “தலைவன் இப்பொழுது நம்மை விட்டுப் பிரிவான்” என்று எண்ணித் தலைவி வருந்தும்படி அவளுக்கு உறுதிமொழி உரைத்தான்.

உண்மையைச் சொல்லி அவளைத் தேற்றினான். பின்னர்
 “அழகிய மலையிலிருந்து வரும் இனிய அருவிநீரை அள்ளிப்
 பருகினான்” என்று கூறப்பட்டிருப்பதைக்கொண்டு தெய்வத்
 தின் முன்னே நின்று ஆணையிடும் வழக்கம் அக்காலத்தில்
 உண்டென்று அறியலாம்.

மீயிசைக் கடவுள் வாழ்த்திக் கைதொழுது,
 ஏழுறு வஞ்சினம் வாய்மையின் தேற்றி,
 அம்தீம் தண்ணீர் குடித்தலின்

(209-211)

இவ்வடிகள் இவ்வழக்கத்தைக் காட்டுகின்றன.

ஒழுக்கத்தின் உயர்வு

ஒழுக்கம் உயிரினும் சிறந்தது. அதனைக் காத்துக்
 கொள்ளுதல் ஒவ்வொருவருடைய கடமையும் ஆகும்.
 கெட்டுப்போன ஒழுக்கத்தைத் திரும்பப் பெற முடியாது.
 இதனை உதாரணத்துடன் விளக்கிக் கூறுகின்றது இந்நூல்.

முத்து, இரத்தினம், பொன் இவைகளால் இழைக்கப்
 பட்ட அணிகலன் எவ்வளவு கெட்டுப் போனாலும் மீண்டும்
 அதனைச் சீர்செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் நல்ல தன்மை
 யும், பெருமையும், நல்லொழுக்கமும் நாசமடைந்து விட்டால்
 அந்த நாசத்தைத் திருத்தி மீண்டும் புகழ்பெற முடியாது.
 குற்றமற்ற அறிவுள்ள பெரியோர்களாலும் இந்நிலையை
 அடைய முடியாது. இவ்வாறு முன்னோர்களான அறிஞர்கள்
 மொழிந்தனர்.

முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத்துணை
 நோவருங் குறைய கலங்கெடிற் புணரும்,
 சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின்
 மாசறக் கழீஇ வயங்குபுகழ் நிறுத்தல்
 ஆசறு காட்சி ஐயர்க்கும் அந்நிலை
 எளிய வென்னார், தொன்மருங்கு அறிஞர்

(13-18)

இவ்வடிகளால் ஒழுக்கத்தை எவ்வளவு உயர்வாகத் தமிழர்கள் மதித்தனர் என்பதைக் காணலாம்.

சமாதானம் செய்வோர் நிலை

சண்டை பிடிப்பது எளிது. சும்மாயிருப்பது கூட எளிது தான். ஆனால் சண்டை போட்டுக்கொள்ளும் இருவருக்குள் சமாதானத்தைப் புகுத்துவது மிகவும் கடினமான வேலை. இருவரிடமும் அவர்கள் மனம் நோகாமல், அவர்களுடைய சினம் தணியும் வகையிலே பேசவேண்டும். இனிமையாகவும், திறமையாகவும் பேசினால்தான் மாறுபட்ட இருவரைச் சமாதானம் செய்து வைக்க முடியும். சமாதானம் செய்து வைப்பதில் அனுபவம் உடையோர்க்கு இவ்வுண்மை தெரியும்.

மும்முரமாகப் போர் புரிந்து கொண்டிருக்கின்ற இரண்டு பேரரசர்களுக்கிடையிலே புகுந்து அவர்களைச் சமாதானம் பண்ணி வைக்க முயலும் அறிஞர்களைப் போல.

இகல்மீக் கடவும் இருபெரு வேந்தர்

வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல

(27-28)

என்று கூறிச் சமாதானம் செய்து வைப்பதில் உள்ள சங்கடத்தை விளக்கியிருக்கிறார் இவ்வாசிரியர்.

மறுபிறப்பிலே நம்பிக்கை

மீண்டும் பிறப்புண்டு. இவ்வுலகத்தைத் தவிர இன்பதுன்பங்களை அனுபவிக்கக்கூடிய வேறு உலகங்களும் உண்டு. இத்தகைய நம்பிக்கை பழங்காலத் தமிழர்களிடம் இருந்தது.

காதலன் தனக்கு வாக்களித்தபடி மணந்து கொள்ள வராததைக் கண்ட காதலி "இப்பொழுது நம்மை அவர் மணந்து கொள்ளாவிட்டாலும் மறு உலகத்திலாயினும்

அவரைக்கூடி இன்புறும் வாழ்வு கிடைப்பதாக' என்று சொல்லி வருந்துகின்றாள். 'இதைக் கூறுவதன் மூலம் மறுபிறப்புக் கொள்கையை வலியுறுத்துகின்றார்.

அவர் முறைப்படி என்னை மணந்துகொள்ள வராவிட்டாலும் என் மனம் சமாதானம் அடையும்படி, இறந்தபின் செல்லும் மறு உலகத்திலாவது அவரோடு இணைபிரியாதிருக்கும் நன்மை கிடைக்கட்டும் என்று சொல்லிக் கண்கலங்கினாள்; சோர்வடைந்தாள்; தாங்க முடியாத துன்பத்துடன் தேம்பி அழுதாள்.

ஆற்றின் வாரார் ஆயினும், ஆற்ற
ஏனை உலகத்தும் இயைவதால் நமக்குளன,
மான்அமர் நோக்கம் கலங்கிக் கையற்று,
ஆனாச் சிறுமையள் இவளும் தேம்பும்

(23-26)

இவ்வடிகளால் மேலே சொல்லிய கருத்தைக் காணலாம்.

பயமும் நாணமும்

எவ்வளவு நாணமுடையவர்களும் பயம் வந்த போது நாணத்தைக் துறந்து விடுவார்கள். தம்முடைய உயிருக்கு ஆபத்து என்ற அச்சம் தோன்றியபோது எப்படியேனும் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் எதையும் செய்வார்கள். இது இவ்வாசிரியர் கருத்து. இக் கருத்து உண்மையானது. இதை ஒரு நிகழ்ச்சியின் மூலம் விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

தலைவியும் அவளுடைய தோழிகளும் நின்று கொண்டிருக்கின்றனர். எதிரில் ஓர் இளைஞன். அவன் அவர்களிடம் ஏதோ கேட்கின்றான். அவர்கள் நாணத்தால் பேசாமல் ஒதுங்கி நிற்கின்றனர். இச்சமயத்தில் யானை மூர்க்கத்தனமுடன் அப்பெண்களை நோக்கி ஓடி வருகின்றது. உடனே

அவர்கள் அஞ்சி நடுங்கி நாணத்தை மறந்து அந்த ஆடவனிடம் ஓடி வந்து நெருங்கி நின்றனர். இவ்வாறு சொல்லி “பயத்தால் நாணம் பறந்துவிடும்” என்ற உண்மையைக் காட்டுகிறார்.

மதங்கொண்ட யானை ஒன்று, மழைக் காலத்து இடியைப்போல் பிளிற்றிற்று. பெரிய கையை நிலத்திலே மோதிக் கோபத்தைக் காட்டிற்று. மதச் செருக்குடன் மரங்களைப் பெயர்த்தது. கூற்றுவனைப்போல எங்களை நோக்கி ஓடி வந்தது. நாங்கள் தப்பிப்போக வழியறியாமல் திடீரென்று எங்கள் கைவளையல்கள் ஒலிக்கும்படி, நாணத்தையும் மறந்து நடுநடுங்கும் நெஞ்சத்துடன் விரைந்து ஓடினோம். அந்தக் கட்டிளைஞனிடம் சேர்ந்தோம். அச்சமுற்ற மயிலைப் போல் நடுங்கி நின்றோம்.

கார்ப்பெயல் உருயில் பிளிற்றிச், சீர்த்தக
இரும்பிணர்த் தடக்கை யிருநிலம் சேர்த்திச்
சினந்திகழ் கடாஅம், செருக்கி மரம்கொல்பு,
மையல் வேழம் மடங்கல்ன் எதிர்தர,
உய்விடம் அறியே மாகி, ஒய்யெனத்
திருந்துகோல் எல்வளை தெழிப்ப, நாணுமறந்து,
விதுப்புறு மனத்தேம் விரைந்தவன் பொருந்திச்
சூர்உறு மஞ்சையின் நடுங்க

(162-169)

இவ்வடிகளால் மேலே சொல்லிய உண்மையைக் காணலாம்.

புலமைத்திறம்

இயற்கைப் பொருள்களையும், இயற்கை நிகழ்ச்சிகளையும் அப்படியே படம்போல் எழுதிக் காட்டுவதில் இவ்வாசிரியர் வல்லவர். இவர் காட்டியிருக்கும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளை வைத்துப் பல படங்கள் தீட்டலாம்,

மலையிலிருந்து கீழே விழும் அருவி நீரை ஆடைக்கு ஒப்பிடுகிறார்.

உயர்ந்த மலை உச்சியிலிருந்து விழுகின்ற தெளிந்த நீர் வெண்மையாக விளங்குகின்ற ஆடையைப்போல் காணப்படுகின்றது.

அண்ணல் நெடுங்கோட்டு இழிதரு தெண்ணீர்

அவிர்துகில் புரையும் அவ்வெள் அருவி

(54-55)

நாய்களின் தோற்றத்தைப்பற்றியும் அவைகளின் செயலைப் பற்றியும் அப்படியே படம் எழுதிக் காட்டுகின்றார்.

பகைவர்களைப் புறமிட்டு ஓடச்செய்த—பலவாகிய வேற்படைகளையுடைய — இளைஞர்களைப்போல — மிகுந்த கோபமும், கர்வமும் கொண்டவை. நெருங்கினால் கோபிக்கும் குணமுடையவை. வாள்போல் கூர்மையான பற்களையும், கூர்மையான நகங்களையும் உடைய நாய்கள்.

பகைபுறங் கண்ட பல்வேல் இளைஞரின்

உரவுச்சினம் செருக்கித், துன்னுதொறும் வெகுளும்

முளைவாள் எயிற்ற, வள்ளுகிர் குமலி

(129-131)

இவைகளால் நாய்களின் தோற்றத்தைக் காணலாம்.

மாலைக்கால நிகழ்ச்சியைப்பற்றி இவர் கூறியிருப்பது மனதைக் கவரும்.

மான்கணம் மரம் முதல் தெவிட்ட

மான் கூட்டம் மரத்தின் அடியிலே படுத்துக்கொண்டு அசைபோடுகின்றன.

ஆன்கணம்

கன்றுபயிர் குரல, மன்றுநிறை புகுதர

பசுக் கூட்டம் கன்றுகளை அழைக்கும் குரலை உடையனவாய்
அவைகள் தங்கும் மன்றுகளிலே நிறையப் புகுந்தன.

ஏங்குவயிர் இசைய கொடுவாய் அன்றில்
ஓங்குஇரும் பெண்ணை அகமடல் அகவ

ஒலிக்கின்ற கொம்பு போன்ற வளைந்த வாயையுடைய
அன்றிற் பறவை, உயர்ந்த பெரிய பனை மரத்தின் பெரிய
மடலுக்குள் இருந்து கொண்டு தன் பெடையை அழைத்தது.

பாம்பு மணி உமிழ

பாம்புகள் தம்மிடத்தே உள்ள இரத்தினத்தைக் கக்கி வைத்து
அந்த வெளிச்சத்திலே இரை தேடின.

பல்வயின் கோவலர்

ஆம்பல்அம் தீங்குழல் தெள்வினி பயிற்ற

பல விடங்களிலும் இடையர்கள் ஆம்பல் என்னும் பண்ணை
இனிய குழலிலே தெளிவாகக் கேட்கும்படி எழுப்பினர்.

ஆம்பல் ஆயிதழ் கூம்புவிட.

அல்லியின் அழகிய இதழ்கள் விரிந்தன; அதாவது அல்லிகள்
மலர்ந்தன.

வளமனைப்

பூந்தொடி மகளிர் சுடர்தலைக் கொளுவி

அந்தி அந்தணர் அயர

செல்வம் நிறைந்த மனைகளிலே உள்ள வளையலை
அணிந்த பெண்கள், விளக்கேற்றி மாலைக் கடன்களைச்
செய்தனர். அந்தணர்களும் மாலைக் கடன்களை ஆற்றி
னர். இவைகள் 217 முதல் 223 வரையுள்ள அடிகள்.

இவ்வாறு மாலைக்கால நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் காட்டி
இருக்கிறார் இப்புலவர்.

இன்னும் சில செய்திகள்

இன்னும் பல அரிய செய்திகளையும் இந்நூலிலே காணலாம்.

கடவுள் ஒருவரே. அவரே பல உருவங்களுடன், பல தெய்வங்களாகக் காட்சி தருகின்றார்.

வேறுபல் உருவின் கடவுள் (6)

பண்டைக் காலத்தில் கழைக்கூத்தாடிகள் இருந்தனர். பெண்களும் கழைக்கூத்தாடுவதோடு, ஒரு மரத்திற்கும் மற்றொரு மரத்திற்குமாக இழுத்துக் கட்டப்பட்ட நீண்ட கயிற்றிலே நின்று ஆடுவார்கள். அவர்கள் ஆட்டத்திற்குத் தக்கவாறு வாத்தியங்கள் வாசிக்கப்படும்.

அரிக்கூட்டு இன்னியங் கறங்க ஆடுமகள்
கயிறுஊர் பாணியில் (193-194)

இக்காலத்தில் அரிசியும், நெய்யும், மாமிசமும் கலந்து சமைப்பது போன்ற புலவுச்சோறு அக்காலத்திலும் சமைக்கப்பட்டது.

பைந்நினம் ஒழுகிய நெய்ம்மலி அடிசில் (204)
என்பதனால் இதை அறியலாம்.

தொண்ணூற்றொன்பது வகையான மலர்களின் பெயரை இவ்வாசிரியர் குறித்திருக்கின்றார். இவை காந்தப்பூ முதல் மலை எருக்குவரையில் உள்ள தொண்ணூற்றொன்பது மலர்கள். இவைகளில் பல மலர்களை நாம் இக்காலத்தில் கண்டறிய முடியாது.

இத்தகைய பல செய்திகளையும், தமிழர்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் இந்நூலிலே காணலாம்.

10. பட்டினப் பாலை

பத்துப் பாட்டுள் இது ஒன்பதாவது பாட்டு. 301 அடிகளைக் கொண்டது. ஆசிரியப்பாவால் ஆகியது.

பட்டினப்பாலை—பட்டினத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவது பாலைத்திணையைப் பற்றிக் கூறுவது. பட்டினம் என்பது கடற்கரையில் உள்ள ஊர்களைக் குறிக்கும். இந்தப் பட்டினம் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் குறித்தது. இக்காலத்தில் பட்டினம் என்றால் சென்னையைச் சுட்டுவதுபோல அக்காலத்தில் பட்டினம் என்றால் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைச் சுட்டிற்று.

காதலன் காதலியை விட்டுப் பிரிவதைப் பற்றியும் பிரிந்து போவதற்கான காரணத்தைப் பற்றியும் சொல்லுவது பாலைத்திணை.

கணவனும் மனைவியும் இல்லறம் நடத்துகின்றனர். இல்லறத்தை இனிது நடத்துவதற்காகப் பொருள் தேடும் பொருட்டு, மனைவியைப் பிரிந்து தனியாக வேற்றுார்க்கோ வேற்று நாட்டுக்கோ போக நினைக்கிறான் கணவன். அவன் எண்ணத்தை மனைவி அறிந்தாள்; கணவன் பிரிவுக்காக நெஞ்சம் கலங்கினாள். அதைக் கண்ட கணவன், 'எவ்வளவு தான் செல்வம் கிடைப்பதாயினும் இவளைப்பிரியமாட்டேன்' என்று தனக்குள் உறுதி செய்து கொள்கிறான். பின்னர் பிரிந்து செல்வதற்காக, இப்போது அவளுக்குச் சமாதானம்

கூறிப் பிரயாணத்தை நிறுத்தி வைக்கிறான். இதைப் பற்றிக் கூறுவதே பாலைத்திணையாகும்.

காவிரிப்பூம் பட்டினம் சோழநாட்டின் தலைநகரம். கடல் துறைமுகம். சோழர் தலைநகரங்களிலே சிறந்தவை காவிரிப்பூம் பட்டினமும், உறையூருமாகும். சோழ மன்னர்களில் சிலர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தனர்; சிலர் உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தனர். சங்க இலக்கியங்களிலே இந்த இரு நகரங்களைப் பற்றியும் காணலாம்.

ஆசிரியர்

இந்நூலைப் பாடிய ஆசிரியர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். பத்துப் பாட்டுள் நான்காவது பாட்டாகிய பெரும்பாண் ஆற்றுப்படையைப் பாடியவரும் இவரேதான். இவரது வரலாற்றைப் பெரும்பாண் ஆற்றுப் படையாராய்ச்சியிலே காணலாம்.

பாட்டின் தலைவன்

இது சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான் மீது பாடப்பட்டது. இப்பாடலைக் கரிகாற்பெருவளத்தான் கேட்டு இன்பமும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தான். உருத்திரங்கண்ணனாரின் உயர்ந்த புலமையைப் புகழ்ந்தான்; அவருக்கு அவர் வறுமை நீங்கப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன்னைப் பரிசளித்தான். இச்செய்தியைக் கவிங்கத்துப் பரணியிலே காணலாம்.

தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் பாணர் பொன்
பத்தொடு ஆறு நூறாயிரம் பெறப்
பண்டு பட்டினப்பாலை கொண்டதும்

என்பது கவிங்கத்துப் பரணிப் பாட்டு.

பொருநர் ஆற்றுப்படையென்னும் இரண்டாவது பாட்டும் இக் கரிகாலன் மீது பாடப்பட்டதுதான். அந்நூலாசிரியராகிய முடத்தாமக் கண்ணியார் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் சிறப்பை விரிவாக விளக்கவில்லை. சுருக்கமாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் கரிகாலனுடைய வீரம், கொடை, ஆட்சி இவைகளைப்பற்றிப் பலவாறு பாராட்டியிருக்கிறார். இந்நூலாசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனாரோ காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் சிறப்பைப் பற்றி விரிவாக விளம்பியிருக்கின்றார். கரிகாலனுடைய பெருமையைச் சுருங்கச்சொல்லி விளங்க வைத்திருக்கின்றார்.

கரிகாற்சோழனுடைய வரலாறு பொருநர் ஆற்றுப் படையின் ஆராய்ச்சியிலே கூறப்பட்டுள்ளது.

பாட்டின் அமைப்பு

இந்நூலாசிரியராகிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் தன் காதலியுடன் இல்லறம் நடத்தும்போது வறுமையால் வருந்தினார். தன் வறுமை நீங்கப் பரிசு பெறும் பொருட்டுக் கரிகால் வளவனிடம் போக நினைத்தார். அவர் கருத்தை அறிந்த அவர் மனைவி அவரைப் பிரிந்திருக்க வேண்டுமே என்றெண்ணி வருந்தினாள். அவளுடைய வருத்தந்தீர், “நான் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையே பரிசாகப் பெறுவதாயிருந்தாலும் பிரிந்து செல்லமாட்டேன்” என்று அப்பொழுது தன் உள்ளத்தை நோக்கி உரைத்தார். இந்த முறையிலே இப்பாடலைப் பாடியிருக்கிறார் புலவர்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைப்பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கியவர் முதலிலே காவிரியாற்றின் பெருமையைக் கூறுகின்றார். பிறகு சோழநாட்டின் வளத்தைப் பாடுகின்றார். அதன்பின் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் புறநகர்ப்பகுதிகள்; காவிரித்துறையின் பெருமை; நகருக்குள் இரவிலும் பகலிலும் நடை

பெறும் நிகழ்ச்சிகள்; வாணிகம்; கொடிகள்; வாழும் மக்கள்; செல்வச்சிறப்பு; மன்னன் கரிகாற்சோழனுடைய ஆண்மை, வீரம், கொடை, ஆட்சி இவைகளையெல்லாம் வரிசையாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றார். இதுவே இப்பாடலின் அமைப்பாகும்.

இம்முறையிலே பாடப்பட்ட இந்நூலை ஒரு சமயத்தில் கரிகால் வளவனிடம் காட்டிய போதுதான் அவன் புலவரைப் புகழ்ந்து பரிசளித்தான்.

காவிரியின் பெருமை

காவிரி என்றும் வற்றாத ஜீவநதி. காவிரியாற்றால்தான் சோழநாட்டிலே செல்வம் கொழித்திருக்கின்றது; கரும்பும் நெல்லும் கழனிகளிலே வளர்ந்திருக்கின்றன. இவ்வுண்மைகளை இந்நூல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மழை வறண்டகாலத்திலும் காவிரியாற்றின் நீர் வற்றாது; அது மேற்குமலையிலே பிறந்து கிழக்குக் கடலோடு கலப்பது; தண்ணீரை வயல்களிலே நிரப்பிப் பொன் கொழிக்கச் செய்வது.

வான்பொய்ப்பினும் தான்பொய்யா
மலைத்தலைய, கடற்காவிரி
புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும்

(5-7)

சோழ நாட்டிலே என்றும் விளைந்து கொண்டிருக்கின்ற பரந்த வயல்கள் இருக்கின்றன. அங்கே கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சும் கொட்டில்கள் பல இருக்கின்றன. அக்கொட்டில்களிலிருந்து வரும் தீப் புகையினால் பக்கத்து வயல்களிலே மலர்ந்திருக்கின்ற நெய்தற் பூக்கள் வனப்புக் கெட்டு வாடுகின்றன.

விளைவுஅறா வியன்கழனிக்கு
 கார்க்கரும்பின் கமழ்ஆலைத்,
 தீத்தெறுவில் கவிள்வாடி
 நீர்ச்செருவின் நீள்நெய்தல்
 பூச்சாம்பும் புலத்துஆங்கண்

(8-12)

இவற்றைக் கொண்டு சோழ நாட்டின் நீர் வளத்திற்கும் நில வளத்திற்கும் காரணம் காவிரியாறே என்பதைக் காணலாம்.

செல்வச் சிறப்பு

சோழ நாட்டிலே செல்வக் குடியினர் பலர் சிறந்து வாழ்ந்தனர். அவர்கள் பெரிய வீடுகளிலே குடியிருந்தனர். அவர்களிடம் நெல்லும் பொன்னும் நிறைய இருந்தன. வறுமையறியாமல் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர். இச்செய்தியை ஒரு நிகழ்ச்சியின் மூலம் எடுத்துக் காட்டுகிறார் இவ்வாசிரியர்.

பெரிய வீட்டின் அகலமான முற்றத்திலே நெல்லைக் காய வைத்திருந்தனர். அந்த நெல்லுக்கு இளம் பெண்கள் காவலாக இருந்தனர். அவர்களுடைய நெற்றி அழகானது; உள்ளமும் பார்வையும் கபடமற்றவை; நல்ல அணிகலன்களைப் பூண்டிருந்தனர். காய்கின்ற நெல்லைக் கொத்தவரும் கோழிகளைத் தம் காதிலே தரித்திருக்கும் பொற்குழைகளைக் கழற்றி எறிந்து விரட்டினர்; அக் குழைகள் முற்றத்திலே சிதறிக் கிடக்கின்றன. பொன்னணியைக் காலிலே அணிந்த சிறுவர்கள் உருட்டிச் செல்லும் மூன்று சக்கர வண்டியை அவைகள் தடுக்கின்றன.

அகனகர் வியன் முற்றத்துச்,
 கடர்நுதல் மடநோக்கின்
 நேர்இழை மகளிர், உணங்குஉணாக் கவரும்
 கோழி யெறிந்த கொடுங்கால் கனங்குழை,

பொற்கால் புதல்வர் புரவியின்று உருட்டும்
முக்கால் சிறு தேர் முன் வழி விலக்கும்

(20-25)

இதனால் சோழ நாட்டிலே பல செல்வக் குடியினர் வாழ்ந்தனர் என்பதைக் காணலாம்.

அன்ன சாலைகள்

இத்தகைய செல்வம் சிறந்த சோழ நாட்டிலே உணவின்றித் தவிக்கும் வறிஞர்களும் வாழ்ந்தனர். அந்த வறிஞர்களுக்குச் செல்வமுடையவர்கள் உணவளித்துக் காப்பாற்றி வந்தனர். பலர்க்கும் அன்னமிடும் அறக் கூழ்ச் சாலைகள் பல காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே இருந்தன. இவ்வுலகிலே புகழுடன் வாழவேண்டும்; இறந்த பின் நற்கதியைப் பெறவேண்டும் என்று விரும்பிய செல்வர்கள் இந்த அறக் கூழ்ச் சாலைகளை நடத்தி வந்தார்கள்.

இவ்வுலகிலே புகழ் நிலைக்கக் கூடிய சொற்கள் பெருகவும், மறுமையிலே யின்புறுவதற்கான அறம் பெருகி நிலைக்கவும் எண்ணியவர்கள் பெரிய சமையல் வீடுகளிலே ஏராளமாகச் சோற்றை யாக்கினர். வந்தோர்க் கெல்லாம் அள்ளி வழங்குகின்றனர். அச்சோற்றை வடித்த சத்துள்ள கஞ்சி ஆற்றைப் போலத் தெருவிலே ஓடுகின்றது.

புகழ் நிலைஇய மொழிவளர,
அறன் நிலைஇய அகன் அட்டில்,
சோறு வாக்கிய கொழுங்கஞ்சி:
யாறு போலப் பரந்து ஒழுகி

(42-45)

என்பதனால் இச் செய்தியைக் காணலாம். இவ்வாறு அறங்கருதிச் சோறிடும் இடங்களுக்கு “அறக் கூழ்ச்சாலை” என்பது பழந்தமிழ்ப் பெயர். பிற்காலத்திலே இவைகளைத்

தான் அன்ன சத்திரம், தரும சத்திரம் என்ற பெயர்களால் வழங்கினர். கூழ் என்பது உணவின் பொதுப் பெயர். அறக் கூழ்ச்சாலை—தருமத்திற்கு உணவிடும் இடம்.

சுங்கம்

இக்காலத்திலிருப்பதைப் போலவே பண்டைக்காலத்திலும் இறக்குமதிப் பொருள்களுக்கும் ஏற்றுமதிப் பண்டங்களுக்கும் அரசாங்கம் வரி விதித்து வந்தது. இவ்வரிக்கு உல்கு, சுங்கம் என்ற பெயர்கள் வழங்கின. இத்தகைய வரியே அரசாங்கத்தின் முக்கிய வருமானம்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் கடல் துறையிலே இறங்கும் பண்டங்களுக்கும் சுங்க வரியுண்டு. ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பண்டங்களுக்கும் சுங்க வரியுண்டு. நிலத்திலிருந்து வந்த பண்டங்களும், நீர் வழியாக வந்த பண்டங்களும் முதலில் சுங்கச் சாவடிக்குள் அனுப்பப்படும்; அவைகள் சுங்க அதிகாரிகளால் பரிசோதிக்கப்படும்; பரிசோதிக்கப்பட்டதற்கு அடையாளமாகச் சோழனுடைய புலி முத்திரை யிடப்படும். பண்டத்தின் நிறைக்கும் அளவுக்கும் ஏற்ப வரி வாங்கப்படும்.

பிற நாடுகளிலிருந்து கடல் மார்க்கமாக வந்த பண்டங்களை நிலத்திலே இறக்கவும், உள் நாட்டிலிருந்து தரை மார்க்கமாக வந்த பண்டங்களைப் பிற நாடுகளுக்கு அனுப்புவதற்காகக் கடலில் உள்ள கப்பல்களில் ஏற்றவும் அளவற்ற பண்டங்கள் வந்து குவிந்து கிடக்கின்றன. அவைகள் எல்லையில்லாமல் வந்து நிறைந்து கிடக்கின்றன. நல்ல பாதுகாப்பையும், சிறந்த காவலையும் உடைய சுங்கச் சாவடியிலே அவைகளின்மேல் புலி முத்திரை பொறித்து வெளியிலே அனுப்புகின்றனர்.

நீரினின்று நிலத்தேற்றவும்,
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும்,
அளந்தறியாப் பல பண்டம்

வரம்பறியாமை வந்தீண்டி,
அரும்கடிப் பெருங்காப்பின்,
வலியடை வல்அணங்கினோன்
புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி

(129-135)

இதனால் சுங்கவரி விதிக்கப்பட்டு வந்ததைக் காணலாம், பண்டங்கள் பாழடையாமலும், திருட்டுப்போகாமலும், சுங்கச் சாவடியிலே பாதுகாக்கப்பட்டன.

குவிந்திருக்கும் பண்டங்கள்

வியாபாரத்திற்காகக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே பல பண்டங்கள் வந்து குவிந்திருக்கின்றன. அவை உள்நாட்டிலிருந்தும் வெளிநாட்டிலிருந்தும் வந்தவை; அப் பண்டங்களைப்பற்றி இந்நூலிலே விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்

வேற்று நாடுகளிலிருந்து குதிரைகள் கடல் வழியாக வந்திருக்கின்றன; அவைகள் உயரமானவை; விரைந்து ஓடும் தன்மையுடையவை.

காலின் வந்த கரும்கறி மூடையும்

நிலத்தின் வழியே வண்டிகளில் கொண்டுவரப்பட்ட கரிய மிளகு மூட்டைகள்.

வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்

இமயமலையிலே பிறந்த சிறந்த மாணிக்கங்கள் உயர்ந்த பொன் வகைகள்.

குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலே விளைந்த சந்தனக் கட்டைகள், அகிற்கட்டைகள்.

தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்

தெற்குக் கடலிலே விளைந்த முத்துக்கள்; கீழைக் கடலிலே தோன்றிய பவழங்கள்.

கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்

கங்கைநதி பாயும் நிலங்களிலே விளைந்த செல்வங்கள்; காவிரியாற்றுப் பாய்ச்சலால் விளைந்த செல்வங்கள்.

ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்

இலங்கையிலிருந்து வந்த உணவுப்பொருள்கள்; பர்மாவி லிருந்து வந்த பலவகையான செல்வங்கள்.

அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி

வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகு

இன்னும் பல அருமையான பண்டங்களும், மிகுதியான பண்டங்களும் பூமி தாங்க முடியாமல் நிறைந்து, செல்வங்கள் செழித்துக் கிடக்கின்ற பெரிய வீதிகள்.

இவ்வாறு காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வீதிகளிலே குவிந்து கிடக்கும் செல்வங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வடிகள் 185-193 வரையில் உள்ளவை.

வணிகர் நேர்மை

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே வாழ்ந்த வணிகர்கள் மிகவும் நேர்மையுள்ளவர்கள். பிறர் பொருளைப் பறிக்க வேண்டும் என்ற பேராசையில்லாதவர்கள் நடு நிலையிலே நின்று வியாபாரம் செய்பவர்கள். அவர்கள் விற்பனை செய்யும் பண்டங்களின் கொள்முதல் விலையையும் இலாபத்தையும் வெளிப்படையாகக் கூறுவார்கள். இவ்வாறு காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வணிகர்களின் பெருமையைக் கூறித் தமிழ் நாட்டு வணிகர்களின் உயர்வை விளக்கியிருக்கின்றார்.

நீண்ட நுகத்தடியிலே தைத்திருக்கும் நடு ஆணிபோல் நடுநிலையிலே நிற்கும் நல்ல உள்ளமுடையவர்கள். பழிக்கு அஞ்சி உண்மையே பேசுவார்கள். தம்முடைய பொருளையும் பிறருடைய பொருளையும் ஒரு தன்மையாகவே நினைப்பார்கள். பொருளை வாங்குவோரிடம் அளவுக்குமேல் அதிகமாக வாங்கிவிட மாட்டார்கள். தாங்கள் கொடுக்கும் பண்டத்தையும் குறைத்துக் கொடுக்கமாட்டார்கள். பல பண்டங்களையும் அவ்வவற்றின் நியாயமான விலையைக் கூறி விற்பனை செய்வார்கள்.

நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்,
வடு அஞ்சி வாய்மொழிந்து,
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்,
கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது,
கொடுப்பதூஉம் குறை கொடாது
பல் பண்டம் பகர்ந்து வீசும்

(206-211)

இவ்வடிகள் அக்கால வணிகர்களின் நேர்மையை விளக்கின்றன.

வேளாளர் சிறப்பு

காவிரிப்பும்பட்டினத்திலே அக்காலத்திலே வேளாளர்கள் பலர் செல்வமுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் புலால் உண்ணாதவர்கள். சிறந்த ஒழுக்க முடையவர்கள். இவர்கள் உழுவித்துண்ணும் வேளாளர்களாக இருந்திருக்கக்கூடும். பெரிய நிலத்தலைவர்கள் இவர்கள்.

கொலை செய்வதையே வெறுத்தவர்கள்; களவு செய்வதைக் கருதாதவர்கள்; தேவர்களை வணங்குவார்கள்; அவர்களுக்கு வேள்வியின் மூலம் பலி கொடுப்பார்கள்; நல்ல பசுக்களையும், எருதுகளையும் பாதுகாப்பார்கள்; நான்கு

வேதங்களையும் கற்றறிந்தவர்களின் புகழைப்பரவச்செய்வார்கள்; வந்த விருந்தினர்க்குப் பல பண்டங்களைக் கொடுப்பார்கள்; நல்லொழுக்கத்திலிருந்து தவறமாட்டார்கள்; மேழிச்செல்வமே சிறந்தது என்று அதனை விரும்பிப் பாதுகாக்கும் உழவர்கள்.

கொலை கடிந்தும், களவு நீக்கியும்,
அமரர்ப் பேணியும், ஆவுதி யருத்தியும்,
நல் ஆனொடு பகடு ஒம்பியும்
நான் மறையோர் புகழ் பரப்பியும்,
பண்ணியம் அட்டியும், பசும்பதம் கொடுத்தும்
புண்ணியம் முட்டாத் தண்ணிழல் வாழ்க்கை,
கொடுமேழி நசை உழவர்

(199-205)

இவ்வடிகள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே வாழ்ந்த வேளாளர்களின் சிறப்பையும், செல்வத்தையும், ஒழுக்கத்தையும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன.

வலைஞர்கள்

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கடற்கரையிலே வாழும் பரதவர்கள் ஓய்வு நாளிலே எப்படிப் பொழுதுபோக்குகிறார்கள் என்பதை இவ்வாசிரியர் எடுத்துக் காட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முழுமதி நாளிலே, அதாவது பௌர்ணமியிலே கடலிலே கொந்தளிப்பிருக்கும். ஆதலால் அந்நாளில் பரதவர்கள் மீன்பிடிக்கக்கடல் மேற் போகமாட்டார்கள். ஓய்ந்திருந்து உல்லாசமாகப்பொழுதுபோக்குவார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு இன்பமாகப்பொழுது போக்குகிறார்கள் என்பதை அப்படியே படத்தில் பார்ப்பதுபோல் இந்நூலிலே காணலாம்.

சினைகொண்ட சுறாமீன் கொம்பை நடுவார்கள். அதிலே கடல் தெய்வம் வாழ்வதாகக் கருதுவார்கள், அதற்குத் தாழை

மலரைச் சூட்டுவார்கள். பனங்கள்ளை நன்றாக வேண்டுமட்டும் குடிப்பார்கள். பரந்து கிடக்கும் தலைமயிரையுடைய செம்படவர்கள் கடல்மீது மீன் பிடிக்கப் போகமாட்டார்கள். தமது பெண்டிர்களுடன் விரும்பிய பலவற்றை உண்பார்கள். முழுமதி நாளிலே இவ்வாறு விளையாடுவார்கள்.

சுனைச்சுறவின் கோடு நட்டு,
மனைச் சேர்த்திய வல்லணங்கினான்
மடல் தாழை மலர் மலைந்தும்,
பிணர்ப் பெண்ணைப் பிழிமாந்தியும்
புன்தலை இரும்பரதவர்
பைந்தழை மாமகளிரொடு
பாயிரும் பனிக்கடல் வேட்டம் செல்லாது
உவவு மடிந்து உண்டாடியும்

(86-93)

இவ்வடிகளின் மூலம் வலைஞர்களின் வாழ்க்கையைக் காணலாம்.

கொடிகள்

கொடிகளின் அடையாளத்தைக் கொண்டே பல இடங்களையும், பல வகையான நிகழ்ச்சிகளையும் தெரிந்து கொள்ளுவது பண்டைக்கால வழக்கம். இக்காலத்திலே விளம்பரப் பலகையைப் பயன்படுத்துகிறோம். அக்காலத்திலே இதற்குப் பதிலாகக் கொடிகளையே பயன்படுத்தி வந்தனர். மதுரைக் காஞ்சியிலும் இச்செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. பட்டினப் பாலையிலும் இச்செய்தி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே எங்கு பார்த்தாலும் பல வகையான கொடிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன. அவைகள் வெவ்வேறு உருவங்களுடையவை. திருவிழாவைக் குறிக்கும் கொடிகள்; அறிஞர்களின் சபைகளைக் குறிக்கும் கொடிகள்; வியாபாரங்களைக் குறிக்கும் கொடிகள்; இன்னும் பல திறப்பட்ட கொடிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன.

மலர் அணிந்த கோயில் வாசலிலே பலரும் தொழும்படி தெய்வத்தை, ஆவாகனம் செய்து கொடியேற்றப்பட்டிருக்கின்றது.

மையறு சிறப்பின் தெய்வம் சேர்த்திய
மலர் அணி வாயில் பலர்தொழு கொடியும்

இது எப்பொழுதும் கோயிலில் கட்டப்பட்டுப் பறந்து கொண்டிருக்கும் கொடி.

திருவிழாக்களைத் தெரிவிப்பதற்காக அரிசிப் பலியிட்டு வணங்கி, நீண்ட மரச்சட்டங்களில் கொடியைக் கட்டி உயரத்திலே பறக்கும்படி நாட்டி யிருக்கின்றனர். அவை வெள்ளைத் துணியாலான கொடிகள்; கரும்பு பூத்தது போலக் காணப்படுகின்றன. நெருக்கமாகவும் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

வருபுனல் தந்த வெண்மணல் கான்யாற்று
உருகெழு கரும்பின் ஒண் பூப் போலக்,
கூழுடைக் கொடு மஞ்சிகைத்
தாழுடைத் தண்பணியத்து;
வால் அரிசிப் பலி சிதறிப்
பாகு உகுத்த பசு மெழுக்கில்,
காழ் ஊன்றிய கவிகிடுகின்
மேலூன்றிய துகிற் கொடியும்

இவை திருவிழாவுக்கு ஏற்றப்பட்டிருக்கும் கொடிகளாகும்.

கல்வி கேள்விகளிலே வல்லவர்கள்; முன்னையோர் முறையினின்றும் வழுவாதவர்கள்; நல்ல ஆசிரியர்கள்; “நாங்கள் எதையும் விவாதிக்க வல்லோம். உண்மையை நிலைநாட்டப்பின் வாங்கமாட்டோம். எவரும் எங்களுடன் வழக்கிடலாம்” என்பதை அறிவிக்கக் கொடிகளை நாட்டியிருக்கின்றனர்; பட்டி மன்றங்களிலே இக் கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

பல் கேள்வித் துறை போகிய
தொல்லாணை நல்லா சிரியர்,
உறழ்குறித்து எடுத்த உருகெழு கொடியும்

இது அறிஞர் சபைக்கு மேல் கட்டப்பட்டிருக்கும் கொடி-
பட்டி மன்றம்—விவாத சபை.

கட்டுத் தறியை அசைக்கின்ற யானைகளைப் போல,
காவிரிப்பூம்பட்டினத்துத் துறைமுகத்திலே பல கப்பல்கள்
நங்கூரம் பாய்ச்சி அசைந்துகொண்டு கிடக்கின்றன. அக்
கப்பல்களின் பாய் மரங்களின் மேல் கொடிகள் பறந்து
கொண்டிருக்கின்றன.

வெளில் இளக்கும் களிறு போலத்,
தீம்புகார்த் திரை முன் துறை
தாங்கு நாவாய்த் துவன்றிருக்கை
மிசைக் கூம்பின் அசைக் கொடியும்

இவ்வடிகள் கப்பல்களின் மேல் கட்டப்பட்டிருக்கும் கொடி-
களைக் குறிக்கின்றன.

மீனையும் இறைச்சியையும் துண்டுகளாக்கி, அவற்றை
நெய்யிலே பொரிக்கின்ற ஓசை நிறைந்த முற்றம். இந்த
முற்றத்திலே பலரும் புகும்படியான வாசற்படியிலே மணலைக்
குவித்து மலரைச் சிந்தி, கள் விற்பனை செய்யப்படுகிறது
என்பதை அறிவிக்கும் கொடியைக் கட்டியிருக்கின்றனர்.

மீன்தடிந்து விடக்கு அறுத்து
ஊன் பொரிக்கும் ஒலிமுன்றின்,
மணல்குவைஇ மலர் சிதறிப்
பலர் புகுமனைப் பலிப்புதவின்
நறவுநொடைக் கொடியோடு

இது கள் விற்பனை செய்யும் இடத்தை அறிவிக்கும் கொடி.

இன்னும் பல வெவ்வேறு கொடிகளும் கலந்து காணப் படுகின்றன. அவைகள் பல்வேறு வடிவங்களாக அமைந்தவை. சூரியனுடைய கதிரும் நகரத்தில் நுழைய முடியாதபடி அக்கொடிகள் நெருங்கியிருக்கின்றன; நிழல் செய்து கொண்டிருக்கின்றன.

பிறபிறவும் நனி விரைஇப்,
பல்வேறு உருவின் பதாகை நீழல்
செல்கதிர் நுழையாச் செழுநகர் வரைப்பின்

இவ்வாறு அந்நகரத்திலே பறந்து கொண்டிருக்கும் கொடிவகைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறது பட்டினப்பாலை. 159 முதல் 183 வரையில் உள்ள அடிகள் மேலே காட்டப்பட்டவை. கோயில் வாசலிலே ஏற்றப்பட்டுள்ள கொடி, திருவிழாவுக்காக ஏற்றப்பட்டிருக்கும் கொடி, பட்டி மண்டபத்திலே பறக்கும் கொடி, கப்பல்களிலே பறந்து கொண்டிருக்கும் கொடி, கள்ளுக்கடை வாசலிலே கட்டப்பட்டிருக்கும் கொடி ஆகியவைகளை மட்டும் குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட்டது. மற்றும் எண்ணற்ற கொடிகள் பறந்துகொண்டிருக்கின்றன என்றும் பொதுவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பல நாட்டினரும் மொழியினரும்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் நாட்டினர் வேறு பல நாட்டினருடன் வாணிகம் செய்து வந்தனர்; வேறு பல மொழியினருடனும் பழகி வந்தனர். வேறு பல நாட்டினரும் மொழியினரும் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தனர். தமிழ் நாட்டினரும் அவர்களும் மொழி வெறுப்பு, இனவெறுப்பு இல்லாமல் ஒன்றாக அன்புடன் பழகினர். இவ்வண்மையை இந்நூலிலே காணலாம்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் வளத்தையும் சிறப்பையும் கருதி அங்கே பல நாட்டினர் வந்து குழுமி இருக்கின்றனர்;

பல மொழியினர் வந்து கூடியிருக்கின்றனர். அவர்கள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து மக்களோடு ஒன்றுபட்டுக் கலந்து வாழ்கின்றனர். இத்தகைய அழியாத சிறப்புடையது காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேளத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்துஇனிது உறையும்
முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்

(216-216)

இவ்வடிகள் மேலே கூறிய உண்மையை விளக்குகின்றன. செல்வமும் செழிப்பும் நிறைந்த நாட்டிலே பல நாட்டினர் வந்து குடியேறுவது இயற்கை.

இன்னும் பல செய்திகள்

இவைபோன்ற இன்னும் பல செய்திகளையும், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழர்களிடம் இருந்த நாகரிகத்தையும் இந்நூலிலே காணலாம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே சோமகுண்டம், சூரிய குண்டம் என்ற ஏரிகள் இருந்தன. அவைகளிலே முழுகிக் காமனை வணங்கும் பெண்கள் தங்கள் கணவருடன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்புறுவர். இதனை “இருகாமத்து இணையேரி” (39) என்ற குறிப்பால் காணலாம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே அமணர் பள்ளிகளும் பவுத்தர் பள்ளிகளும் இருந்தன.

சடைமுடி தரித்த முனிவர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் வேத விதிப்படி வேள்விகள் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

சுவர்க்கம் என்பது அறம்செய்தோர் அடையும் ஒரு தனியுலகம் என்ற நம்பிக்கை யிருந்தது.

கப்பல்களுக்குக் கரையை அறிவிக்கும் கலன்கரை விளக்குகள் இருந்தன.

பகைவர் நாட்டுப் பெண்களைச் சிறைப் பிடித்துக் கொண்டுவரும் வழக்கம் உண்டு. பெரும்பாலும் ஆடல் பாடல்களை அறிந்த அரண்மனைப் பணிப் பெண்களையே சிறைப் பிடித்துக்கொண்டு வருவார்கள். அவர்களுக்குக் “கொண்டி மகளிர்” என்று பெயர்.

உருவ வணக்கம் தமிழகத்திலே, எங்கும் பரவி யிருந்தது. தூணிலே தெய்வயிருப்பதாக எண்ணி வணங்கு வர். அதற்குக் கந்திற் பாவை என்று பெயர்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கையிலே போதுமான உணவுப்பொருள் உற்பத்தியாயிற்று. அந் நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு உணவுப் பொருள்கள் வந்து கொண்டிருந்தன.

கரிகாற் சோழன் ஒளிநாட்டினரை ஒடுக்கினான். வட நாட்டு மன்னர்களை வாட்டினான். குடநாட்டு வேந்தனை வென்றான். பாண்டியனுடைய படை பலத்தை அழித்தான் இடைய மன்னர்களின் பரம்பரையைப் பாழாக்கினான். இருங்கோவேள் என்னும் அரசனுடைய சுற்றத்தாரை அடியோடு அழித்தான். இந்த வரலாற்றுக் குறிப்புகள் இந் நூலில் காணப்படுகின்றன.

கரிகாற் சோழன் வெறும் யுத்த வெறியனாக—போர் வீரனாக மட்டும் இல்லை. அவன் தனது ஆட்சிக் காலத்தில் காடுகளை அழித்து நாட்டின் பரப்பை விசாலப் படுத்தினான். குளங்களை வெட்டி நீரைத் தேக்கி நிலங்களுக்குப் பாயச் செய்து உழவுத் தொழில் பெருகச் செய்தான்.

நாடகம், சங்கீதம் போன்ற கலைகளும் மக்கள் மகிழ்ந்து வாழ்வதற்குப் போதுமான பல தொழில்களும் வளர்ச்சி யடைந்திருந்தன. இவைகளையெல்லாம் இந்தப் பட்டினப் புாலையிலே படித்தறியலாம்,

11. மலை படு கடாம்

இதுவே பத்துப் பாட்டின் இறுதிப்பாட்டு. 583 அடிகளைக் கொண்டது. ஆசிரியப் பாவால் ஆகியது. மதுரைக் காஞ்சிக்கு அடுத்து இதுதான் பெரிய பாட்டு; பத்துப்பாட்டின் பத்தாவது பாட்டு.

மலைபடு கடாம்—மலையிலே தோன்றும் ஓசை. மக்கள் வாழும் மலையிலே பலவகையான ஓசைகள் உண்டு. அவற்றுள் சிறப்பாக இருபது வகையான ஓசைகளைப்பற்றி இப்பாட்டிலே சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் இந்நூலுக்கு மலைபடு கடாம் என்ற பெயர் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இதற்குக் கூத்தர் ஆற்றுப் படை என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. கூத்தருக்கு வழி சொல்லி அனுப்பும் முறையிலே இந்நூல் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. திருமுரு காற்றுப்படை, பொருநர் ஆற்றுப் படை, சிறுபாண் ஆற்றுப் படை, பெரும்பாண் ஆற்றுப் படைகள் எந்த முறையில் பாடப்பட்டுள்ளனவோ அந்த முறையிலேயே இந்த நூலும் அமைந்திருக்கின்றது.

ஆசிரியர்

இந் நூலாசிரியர் கௌசிகனார் என்பவர். பெருங் கௌசிகனார் என்ற பெயரும் இவருக்கு உண்டு. இவருடைய ஊர் பெருங்குன்றூர். இவ்வூர் பாண்டிய நாட்டில் உள்ள

இரணிய முட்டம் என்ற பகுதியைச் சேர்ந்தது. இரணிய முட்டத்துப் பெருங் குன்றூர்ப் பெருங் கௌசிகனார் என்பது முழுப் பெயர். இப்பெயரே இவர் ஊரையும் நாட்டையும் விளக்குகின்றது.

இவர் சிறந்த புலவர். காடு, மலை முதலியவைகளின் இயற்கை வளங்களை அறிந்தவர். அவ்விடங்களில் எல்லாம் சுற்றித் திரிந்து அங்குள்ள நிகழ்ச்சிகளைக் கண்கூடாகக் கண்டறிந்தவர். இவ்வுண்மையை இவருடைய மலைபடு கடாம் எடுத்துக் காட்டுகிறது. காட்டு வழிகளிலே, மலை வழிகளிலே, ஊர்ப்புறங்களிலே பல நாட்கள் அலைந்து திரிந்து அங்கே நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் நேரே கண்டறிந்த ஒரு புலவரால் தான் மலைபடு கடாம் போன்ற ஒரு நூலைப் பாட முடியும். இந் நூலைப் படிப்போர் இவ்வுண்மையைக் காண்பர்.

பாட்டின் தலைவன்

இப்பாட்டின் தலைவன் நன்னன் என்பது. இவன் வேளிர் குலத்தலைவன். இவனுக்கு இன்னும் பல பெயர்கள் உண்டு. நன்னன், வேண்மான், வேள் நன்னன் சேய் தன்னன், பல் குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண்மாத்து வேள் நன்னன் சேய் நன்னன், என்பன அப்பெயர்கள். வேளிர் என்பவர்கள் குறுநில மன்னர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; பெருநிலத் தலைவர்கள்.

இவன் சிறந்த வீரன்; கொடை வள்ளல்; விருந்தினர்க்கும் இரவலர்களுக்கும் வேண்டுவன கொடுக்கும் இயல்புடையவன். வற்றாத வளங்கள் பலவற்றையுடையவன். இவனைப் போலவே இவனுடைய முன்னோர்களும் வீரர்களாகவும் கொடை வள்ளல்களாகவும் வாழ்ந்தனர்.

தொண்டை நாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய பல் குன்றக் கோட்டம் என்பது இவனுடைய நாடு. திருவண்ணாமலையைச் சேர்ந்த சுற்றுப் புறப் பகுதியே இந்தப் பல் குன்றக் கோட்டம். கல்வெட்டுகளிலிருந்து இவ்வாறு ஊகிக்க இடம் உண்டு. திருவண்ணாமலையின் சுற்றுப்புற ஊர்களிலே பல குன்றுகள் நிறைந்திருப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

செங்கண்மா என்பது இவனுடைய தலைநகரம்; திருவண்ணாமலைக்கு மேற்கே பன்னிரண்டாவது கல்லில் உள்ளது இவ்வூர். இன்று செங்கமா அல்லது செங்கம் என்று வழங்கப்படுகின்றது. இது பழமையான ஊர். இவ்வூர் பண்டைக் காலத்தில் கோட்டை கொத்தளங்கள் அமைந்த ஒரு பெரிய நகரமாக இருந்தது என்பதற்கான அடையாளங்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இதுவே நன்னனுடைய செங்கண்மா நகரமாகும்.

எல்லா வளங்களையும் ஏராளமாகக் கொடுக்கும் நவிரமலை யென்பது நன்னனுக்குச் சொந்தமான மலை. இங்கே “காரியுண்டிக் கடவுள்” வீற்றிருப்பதாகக் கூறுகிறது இந்நூல். காரியுண்டிக் கடவுள் சிவபெருமான். கருமையான நஞ்சை உணவாகக் கொண்ட கடவுள். இப்பொழுது இந்நவிர மலையைத் திரிசூலமலை யென்றும் பர்வதமலை யென்றும் அழைக்கின்றனர். காரியுண்டிக் கடவுளைக் காளகண்டேசுவரர் என்று கூறுகின்றனர்.

பல் குன்ற நாட்டிற் பாயும் ஆற்றைச் சேயாறு என்று சொல்லுகிறது மலைபடு கடாம். சேய்—முருகன். சேயாறு—முருகனாறு. இப்பொழுது இவ்வாற்றைச் சண்முக நதி என்று கூறுகின்றனர். இந் நதி செங்கம் என்ற ஊரை அடுத்துச் செல்லுகின்றது.

பாட்டின் அமைப்பு

ஒரு கூத்தன் நன்னனிடம் போய்ப் பரிசு பெற்று வருகின்றான். அவன் வரும் வழியிலே பரிசு கொடுப் போரைத் தேடி செல்லும் மற்றொரு கூத்தனைக் கண்டான். பரிசு தேடிச் செல்லும் கூத்தன் தன்சுற்றமாகிய பாணர்களுடனும், விறலியர்களுடனும், இசைக்கருவிகளுடனும் ஒரு மர நிழலிலே அமர்ந்திருந்தான்.

அவனைக் கண்டு பரிசு பெற்று வந்த பாணன், தான் பெற்று வந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றான். நன்னனிடம் போவதற்கான வழிகளைச் சொல்லி அனுப்புகிறான்.

அவன் கடந்து செல்ல வேண்டிய குன்று வழியைப் பற்றிக் கூறும் போது, அந்தவழியில் உள்ள இயற்கை வளங்கள், நடந்து போவதில் உள்ள இடையூறுகள், மலையிலே தங்கிச் செல்ல வேண்டிய இடங்கள், மலை வாசிகளின் வாழ்க்கை, அவர்கள் நன்னனைத் தேடிச் செல்வோர்க்குத் தரும் உணவுகள் முதலியவற்றைக் கூறுகின்றான்.

இதைப்போலவே காட்டு வழியைப்பற்றியும் எடுத்துச் செல்லுகின்றான் நீர்வளம்மிகுந்த ஊர்களைப்பற்றியும் உரைக்கின்றான்.

இவ்வழிகளை யெல்லாம் கடந்து நன்னனுடைய நகரையடைந்து அவனைப்புகழ்ந்துபாடினால், அவன் அந்தப் புகழ்ச்சியைப் பெரிதாக எண்ணாமல் அவர்களுக்கு நல்ல விருந்தளிப்பான்; எத்தனை நாட்கள் தங்கியிருந்தாலும் முதல் நாளைப் போலவே அத்தனை நாட்களும் உபசரிப்பான். நல்ல மது—மாமிசம்—மரக்கறிவகைகள்—தயிர்—பழம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பான். ஊருக்குப் புறப்படும் போது ஆடை அணிகள், தேர், குதிரை, யானை முதலிய செல்வங்களைப் பரிசளிப்பான்.

இச்செய்திகளை வரிசையாகச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டு. இதுவே மலைபடுகடாம் என்னும் இந்நூலின் அமைப்பாகும்.

இந்நூல் இயற்றிய காலத்தில் செங்கண்மா நகருக்குப் போகச் சரியான சாலையில்லை. மலை, காடு, புதர், நீர் நிலைகள் இவைகளையெல்லாம் ஒற்றையடிப் பாதைகள் மூலந்தான் கடந்து செல்லவேண்டும். பெரும்பாலும் தமிழ் நாட்டில் இந்த நிலைதான் இருந்தது. இப்பொழுது இருப்பது போன்ற நல்ல சாலைகளோ, ஆறுகளுக்குப் பாலங்களோ இல்லை. இதை இந்நூலால் காணலாம். ஏனைய ஆற்றுப் படைகளாலும் அறியலாம்.

மலையிற் கேட்கும் ஓசைகள்

இந்நூலின் பெயருக்கே காரணமாக இருக்கும் ஓசைகள் எவை எவை என்பதைப் பார்ப்போம்.

1. ஆண்குரங்கு பெரிய பலாப்பழத்தைத் தோண்டுகின்றது. அப்பழத்திலிருந்து தேன் ஊற்றுகின்றது. அதன் மறுமணம் எல்லாத் திசைகளிலும் வீசுகின்றது. தேவமாதர்கள் இத்தேனுடன் கலந்து வீசும் அருவியின் இன்பத்தை நுகர்கின்றனர். அவர்கள் விரைந்து வீழும் அவ்வருவியைக் கையால் ஏந்திக்கொண்டு அதிலே நீராடுகின்றனர். அதனால் உண்டான ஓசை உங்கள் வாத்தியங்களைப்போல ஒலிக்கின்றது.

கலைதொடு பெரும்பழம் புண்கூர்ந்து ஊறலின்
மலைமுழுதும் கமழும் மாதிரந் தோறும்,
அருவி நுகரும் வானர மகளிர்
வருவிசை தவிராது வாங்குபு குடைதொறும்,
தெரியியிழ் கொண்டநும் இயம்போல் இன்னிசை

2. தன் இனத்தைப் பிரிந்துவந்த ஆண்யானையைத் தினைப் புனத்தை அழிக்காதபடி பிடிப்பதற்காகப் பரணி

மேல் வீற்றிருக்கின்ற குறவர்கள் சங்கநாதம் செய்து ஆரவாரம் புரிகின்றனர்.

இலங்குளந்து மருப்பின் இனம்பிரி ஒருத்தல்
விளங்கல் மீமிசைப் பணவைக் கானவர்
புலம்புக்கு உண்ணும் புரிவிளைப் பூசல்

3. குகைக் குள்ளே பதுங்கியிருக்கும் முள்ளம் பன்றி தன் கூரிய முட்களை வெளியிலிருக்கும் கானவர்களின் மேல் வீசுகிறது. அதனால் கானவர் காயம் பட்டு அழுகின்றனர்.

சேயலைப் பள்ளி எஃகுறு முள்ளின்
எய்தெற விழுக்கிய கானவர் அழுகை

4. கொடிச்சியர்கள் தங்கள் கணவர்களின் மார்பிலே புலிகள் பாய்ந்து கீறியபுண் ஆறவேண்டும் என்று பாடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

கொடுவரி பாய்ந்தெனக் கொழுநர் மார்பின்
நெடுவசி விழுப்புண் தணிமார், காப்பென
அறல்வாழ் கூந்தற் கொடிச்சியர் பாடல்

5. முதல் முதலில் பூத்த வேங்கை மலரைப் பறிப்பதற்காகப் பெண்கள் கூடிக்கொண்டு புலி புலி என்று ஆரவாரிக்கும் கூச்சல்.

தலைநாட் பூத்த பொன்இணர் வேங்கை
மலைமார் இடேஉம் ஏம்ப பூசல்

6. கன்று போடும் பருவமுள்ள பெண் யானையை அதன் துணையான வலிமையுள்ள ஆண் யானை பாதுகாத்து அழைத்துக்கொண்டு போயிற்று. அப்பொழுது ஒரு புலி பாய்ந்து அப்பெண் யானையைக் கொன்று விட்டது. அதுகண்ட ஆண் யானைத் தன் சுற்றமுடன் மலை அதிரும்படி இடியோசை போல் கதறுகின்றது.

கன்றறைப் பட்ட கயந்தலை மடப்பிடி
வலிக்கு வரம்பாகிய கணவன் ஓம்பலின்,

ஒண்கேழ் வயப்புலி பாய்ந்தெனக் கிளையொடு
நெடுவரை இயம்பும் இடியுமிழ் தழங்குகுரல்

7. மந்தியொன்று, கெட்டியாக வயிற்றைப் பிடித்துக் கொள்ளத் தெரியாத, தன் குட்டியைத் தானும் கையாற் பிடித்துக்கொள்ள மறந்து விட்டது. அதனால் அக் குட்டி ஆழ்ந்த மலைப் பிளவிலே விழுந்து மாண்டு விட்டது. அதைக் கண்ட மந்தி தன் சுற்றமுடன் கூடிக் கூச்சலிட்டு அழுகின்றது.

கைக்கோள் மறந்த கருவிரல் மந்தி
அருவிடர் வீழ்ந்ததன் கல்லாய் பார்ப்பிற்கு,
முறிமே யாக்கைக் கிளையோடு தோன்றிச்
சிறுமை யுற்ற களையாப் பூசல்

8. குரங்கும் ஏற முடியாமல் கைவிட்ட மலையுச்சியிலே கண்ணோணி வழியாகக் கானவர்கள் ஏறிச் சென்றனர். அங்குள்ள தேன் அடையிலிருந்து தேனைக் கைக்கொண்டு மகிழ்ந்து ஆரவாரிக்கின்றனர்.

கலை,கை யற்ற காண்பின் நெடுவரை,
நிலைபெய் திட்ட மால்பு நெறியாகப்,
பெரும்பயன் தொடுத்த தேங்கள் கொள்ளை

9. குறுநில மன்னர்களின் பாதுகாவல்களை அழித்துக் கானவர்கள் ஆரவாரம் புரிகின்றனர்.

அரும்குறும்பு எரிந்த கானவர் உவகை

10. குறவர்கள், தம் அரசனுக்குப் புதிய திறையாகக் கொடுக்கத் தகுந்ததென்று கருதிப் புதிய தேனைச் சேமித்தனர். அந்த மகிழ்ச்சியால் அவர்கள் தங்கள் மகளிருடன் மான் தோல் போர்த்த சிறுபறை முழங்கும்படி மலையுச்சியிலே குரவைக் கூத்தாடுகின்றனர்.

திருந்துவே லண்ணற்கு விருந்துஇறை சான்மஎன
நறவுநாள் செய்த குறவர்,தம் பெண்டிரோடு

மரன்தோல் சிறுபறை கறங்கக் கல்லென
வான்தோய் மீயிசை அயரும் குரவை

11. நல்ல அழகுள்ள தேர் ஓடிவரும்போது கேட்கும்
ஓசையைப் போல, ஆற்று வெள்ளம் மலைப் பிளவுகளிலே
விழும்போது ஓசை கேட்கின்றது.

நல்எழில் நெடுந்தேர் இயவுவந் தென்ன
கல்யாறு ஒலிக்கும் விடர்முழுங்கு இரங்கிசை

12. பெரிய நீர்ச் சுழலிலே மாட்டிக் கொண்ட
யானையை, அதன் கோபத்தைத் தணித்து, அதைக் கட்டுத்
தறியிலே கட்டுவதற்காகப் பாகர்கள் யானை மொழியிலே
பேசுகின்றனர். அவ்வோசை கேட்கின்றது.

நெடுஞ்சுழிப் பட்ட கருங்கண் வேழத்து,
உரவுச்சினம் தணித்துப், பெருவெளில் பிணிமார்
விரவுமொழி பயிற்றும் பாகர் ஓதை

13. தினைப் புனத்திலே கிளி யோட்டும் பெண்கள்
மூங்கில் தட்டையை அடித்துக் கிளிகளை விரட்டுகின்றனர்.
அவர்கள் குரலோசை கேட்கின்றது.

ஒலிகழைத் தட்டை புடைநர் புனந்தொறும்,
கிளிகடி மகளிர் விளிபடு பூசல்

14. கிடையிலிருந்து பிரிந்து வந்த காளையும், மலையி
லிருந்து வந்த காட்டுப் பசுவின் காளையும், இடையரும் குற
வரும் கண்டு ஆரவாரம் செய்யும்படி ஒன்றோடொன்று
முட்டிக்கொண்டு போர் செய்கின்றன.

இனத்தில் தீர்ந்த துளங்குஇயில் நல்லேறு,
மலைத்தலை வந்த மரையான் சுதழ்விடை,
மாறா மைந்தின் ஊறுபடத் தாக்கிக்
கோவலர் குறவரொடு ஒருங்கியைந்து ஆர்ப்பு

15. முல்லைப் புதர்களும், குறிஞ்சிப் புதர்களும் நாச
மாரும்படி எருமைக் கடாக்கள் ஒன்றோடொன்று போர்
செய்து கொண்டிருக்கின்றன.

வள்இதழ்க் குவளையும் குறிஞ்சியும் குழைய,
நல்ஏறு பொருஉம் கல்என் கம்பலை

16. சிறுவர்கள் தாங்கள் தின்று மிஞ்சிய பலாச் சளை
களைப் பரப்பினர். அவைகளின் கொட்டைகளை எடுப்பதற்
காகக் கன்றுகளைப் பிணைத்துக் காந்தள் மடலால் அடித்து
அதன்மேல் ஓட்டுகின்றனர்.

காந்தள் துடுப்பின் கமழ்மடல் ஓச்சி,
வண்கோட் பலவின் சளைவிளை தீம்பழம்
உண்டுபடும் மிச்சில் காழ்பயன் கொண்மார்.
கன்றுகடாஅ வறுக்கும் மகாஅர் ஓதை

17. மேகத்தைப் போல் காணப்படும் கொட்டைகை
களிலே, மூங்கிலைப் போன்ற கரும்பைப் பிளக்கும்படி
உடைத்து ஆலையிலே ஆட்டுகின்றனர்.

மழைகண் டன்ன ஆலைதொறும், நெரேர்எனக்
கழைகண் உடைக்கும் கரும்பின் ஏத்தழும்

18. தினையைக் குற்றுகின்ற மகளிர் இசை பாடிக்
கொண்டு குற்றுகின்றனர்.

தினைக்குறு மகளிர் இசைபடு வள்ளையும்

19. சேம்பு, மஞ்சள் இவைகளைப் பன்றிகள் பாழ்
பண்ணாமல் காவல் காக்கின்றனர். அவர்கள் பன்றிகளை
விரட்டுவதற்காகப் பறையடிக்கின்றனர்.

சேம்பும் மஞ்சளும் ஒம்பினர் காப்போர்
பன்றிப் பறையும்

20. இவ்வோசைகளின் காரணமாக எழுந்த மலையிள்
எதிர் ஒலியும் கேட்கின்றது.

குன்றகச் சிலம்பும்

இவ்வாறு இருபது வகையான ஓசைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார் இவ்வாசிரியர். இவ்வோசைகளே “மலைபடுகடாம்” ஆகும்; அதாவது மலையில் தோன்றும் ஓசைகள் ஆகும். இங்கே எடுத்துக் காட்டிய செய்யுள்கள் 292 முதல் 344 வரையில் உள்ள அடிகள். இவ்வோசைகளை விரிவாக எடுத்துக் காட்டியதன் மூலம், மலையின் இயற்கை வளங்களும், அங்கு வாழும் மக்கள் செயல்களும் விளக்கப்பட்டன.

கானவர் வாழ்க்கை

கானவர் என்போர் மலைச் சாரலிலே காட்டில் வாழ்வோர்; குறிஞ்சிநில மக்கள். இவர்களை முல்லை நிலத்து மக்கள் என்றும் கூறுவர். இவர்களுடைய வாழ்க்கையை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறார் இவ்வாசிரியர்.

மணம் செய்யும் வீட்டைப்போலப் பல பண்டங்களும் நிறைந்து வாசனை வீசுகின்ற மலையின் பக்கத்திலே வாழ்வார்கள். அவர்கள் நிறையத் தேன் வைத்திருக்கின்றனர்; கிழங்குகள் வைத்திருக்கின்றனர்; வட்டிலில் அதாவது தட்டத்தில் நிறைய மாமிசத்தை நிரப்பி வைத்திருக்கின்றனர். அவர்கள் சிறிய கண்களையுடைய பன்றிகளை வேட்டையாடுவார்கள். அவைகளின் மாமிசங்களிலே கெட்டுப் போனவற்றை எடுத்து எறிந்து விடுவார்கள். நல்ல மாமிசத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளுவார்கள். அதைத் தங்களால் கொல்லப்பட்ட யானைகளின் தந்தங்களிலே மாட்டிக் காவடி போலத் தூக்கிக்கொண்டு வருவார்கள்.

மணஇல் கமழும் மாமலைச் சாரல்
தேனினர் கிழங்கினர் ஊனார் வட்டியர்,
சிறுகண் பன்றிப் பழுதுளிப் போக்கிப்,
பொருதுதொலை யானைக் கோடு சீராகத்
தூவொடு மலிந்த தாய கானவர்

இவ்வடிகள் கானவர் வாழ்க்கையைக் காட்டுகின்றன. அவர்கள் இயற்கையாகக் கிடைக்கும் தேனையும் கிழங்கையும் உண்டனர். தங்கள் முயற்சியாற் பெற்ற பன்றிக் கறியையும், வேறு பல மாமிசங்களையும் உண்டு வாழ்ந்தனர்.

விருந்தோம்பல்

தமிழர்கள் விருந்தோம்பலில் சிறந்தவர்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்த செய்தி. அவர்கள் தம் வீடு தேடி வந்தோர் யாவராயினும் அவர்களை உபசரிக்காமல் விட மாட்டார்கள். தாம் உண்ணும் உணவு எதுவாயினும் அதை விருந்தினர்க்கும் கொடுத்துத் தாமும் உண்டு மகிழ்வர். தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த எல்லா மக்களிடமும் இக்குணம் உண்டு. இது தமிழர்களின் பரம்பரைக் குணம். தமிழர்களின் இப்பண்பாட்டை இந்நூலாசிரியர் விரிவாகக் கூறியிருக்கின்றார்.

சிறுநூர்களைச் சேரும்போது “நாங்கள் நன்னனுடைய கூத்தர்கள்” என்று சொன்னால் போதும், உங்களுடைய வீட்டிற்குள் போவது போலவே அவர்களுடைய வீட்டுக்குள் நுழையலாம். உறவினர்களைப் போலவே உங்களுடன் அவர்கள் ஒன்றுபடுவார்கள். நீங்கள் நீண்ட வழியைக் கடந்த துன்பந்தீர உங்களுக்கு இனிய மொழிகளைக் கூறுவார்கள். நெய்யிலே வெந்த மாமிசத்தின் பொரியலையும், சிறிய திணைச் சோற்றையும் உணவாகப் பெறுவீர்கள்.

மாண விறல்வேள் வயிரியம் எனினே

நும்மில் போல நில்லாது புக்குக்,

கிழவிர் போலக் கேளாது கெழிஇச்,

சேட்புலம் அகல இனிய கூறிப்

பருஉக்குறை பொழிந்த நெய்க்கண் வேவையோடு

குருஉக்கண் இறடிப் பொம்மல் பெறுகுவீர்

(164-169)

இவ்வடிகள் சிறுநூர் மக்களின் சிறப்பை விளக்குகின்றன.

காட்டிலே கோவலர் இருக்கையை அடைவீர்களானால் வேறிடங்களிலே மேய்ந்து வந்த சங்கு போன்ற வெண்மை

யான பசுக்களின் பாலை ஆயர் மகளிர் தந்து உபசரிப்பர். அதனை அருந்தி உங்கள் வழிநடை வருத்தம் தீர்ந்து புதிய பலத்தைப் பெறுவீர்கள்.

வேறுபுலம் படர்ந்த ஏறுடை யினத்த,
வளைஆன் தீம்பால், மிளைதூழ் கோவலர்
வளையோர் உவப்பத் தருவனர் சொரிதலின்,
பலம்பெறு நசையொடு பதிவயின் தீர்ந்தநும்
புலம்புசேண் அகலப், புதுவிர் ஆகுவிர்

(408-412)

இவ்வடிகள் ஆயர்களின் அன்பான விருந்தோம்பலை விளக்குகின்றன.

கல்லென்ற ஓசை நிறைந்த வழியிலே—கடலைப் போல் இரைந்துகொண்டிருக்கும் பல ஆடுகள் நிறைந்த மந்தையுள்ள இடத்திலே—இரவில் நீங்கள் புகுவீர்களானால் பாலை யும், பாற்சோற்றையும் பெறுவீர்கள். அந்த ஆட்டிடையர்கள் தங்களுக்காக வைத்திருக்கும் அவற்றை உங்களுக்கு அளிப்பார்கள்.

கல்லென் கடத்திடைக் கடலின் இரைக்கும்
பல்யாட்டு இனநிரை, எல்லினர் புகினே,
பாலும் மிதவையும் பண்ணாது பெறுகுவிர்

(415-417)

இவ்வடிகளும் இடையர்களின் விருந்தோம்பலை விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

சிவந்த வேங்கை மலரைப்போன்ற அவரை விதை, மூங்கில் அரிசி, மேட்டு நிலத்தே விளைந்த நெல்லரிசி இவற்றைப் புளியுடன் சேர்த்துச் சமைத்த உணவை, நீங்கள் வழி நடந்துபோன வருத்தம் தீரும்படி புல் மேய்ந்த சிறிய குடிசைகளிலே பெறுவீர்கள். அங்கேயே நீங்கள் தங்குவீர்களானால் பொற்றுுகள் போன்ற அரிசியால், வெண்மை மாறும்படி சமைத்த சோற்றைக் குளிர்ந்த நெய்யோடு கலந்து ஒவ்வொரு நாளும் பெறுவீர்கள்,

செவ்வீ வேங்கைப் பூவின் அன்ன
 வேய்கொள் அரிசி, மிதவை சொரிந்த
 சுவல்விளை நெல்லின், அவரையும் புளிங்கூழ்;
 அற்கிடை உழுந்தநும் வருத்தம் வீட
 அகலுள் ஆங்கண் கழிமிடைந்து இயற்றிய
 புல்வேய் குரம்பைக் குடிதொறும் பெறுகுவீர்;
 பொன்னறைந் தன்ன நுண்ணேர் அரிசி
 வெண்ணெறிந்து இயற்றிய மாக்கண் அமலை,
 தண்ணன் உள்ளிழுது உள்ளீ டாக
 அசையினிர் சேப்பின் அல்கலும் பெறுகுவீர்

(434-443)

இவ்வடிகள் மருத நிலத்திலே வாழும் ஏழைகள் உணவைக் காட்டுகின்றன.

கோரைகள் வளர்ந்திருக்கும் வயல்களிலே வலைஞர் களால் பிடித்துக்கொண்டு வரப்பட்ட வாளை மீன்—தூண்டி லின் மூலம் பிடித்த யானையின் கையைப் போன்ற பெரிய வரால்மீன்—துடிக்கண் போன்ற இறைச்சித் துண்டு—இவை களைப் பழங்குடி மகளிர் கொடுப்பார்கள். நண்டுகள் திரி கின்ற வயற் கரையிலே மலைபோலக் குனித்திருக்கின்ற போரை அடித்தும், வயலிலே அறுத்தும் உழவர்கள் கொண்டு வந்த நெல்லால் ஆகிய அரிசிச் சோற்றையும் அளிப்பார்கள். விளங்குகின்ற பானையிலே ஊற்றி வைத்திருக்கின்ற மதுவை யும் கொடுப்பார்கள். இவைகளைக் காலைப் பொழுதிலே எந்தக் களத்திற்குப் போனாலும் பெறுவீர்கள்.

கண்புமலி பழனம் கமழத் துழைஇ
 வலையோர் தந்த இரும்சுவல் வாளை,
 நிலையோர் இட்ட நெடுநாண் தூண்டில்
 பிடிக்கை அன்ன செங்கண் வராஅல்,
 துடிக்கண் அன்ன குறையொடு விரைஇப்
 பகன்றைக் கண்ணிப் பழையர் மகளிர்
 ஞெண்டாடு செறுவில் தாய்க்கண் வைத்த

விலங்கல் அன்ன போர்முதல் தொலைஇ
 வளஞ்செய் வினைஞர் வல்சி நல்கத்
 துளங்கு தசம்புவாக்கிய பசும்பொதித் தேறல்
 இளங்கதிர் ஞாயிற்றுக் களங்கள்தொறும் பெறுகுவீர்

(446-464)

இவ்வடிகள் உழு தொழில் செய்து வாழும் தமிழ் நாட்டுப் பழங்குடி மக்களின் வாழ்க்கையை விளக்குகின்றன. இத்தகைய பழந்தமிழர்களே இன்று தாழ்த்தப்பட்ட சமூகமாக நமது நாட்டிலே வாழ்கின்றனர்.

இவைகள், சிற்றூர்களிலே வாழும் மக்கள், ஆயர்கள், மருத நிலத்திலே வாழும் மக்கள், உழவர்கள் ஆகியோர் வாழ்க்கையையும் அவர்களுடைய விருந்தோம்பும் சிறப்பையும் குறிக்கின்றன. தமிழ் மக்கள் விருந்தோம்பும் பண்பாட்டிலே சிறந்தவர்கள் என்பதற்கு இவைகளே சான்றாம்.

பாம்புக்கு வணக்கம்

நாகப்பாம்பை வணங்கும் வழக்கம் ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் நாட்டிலிருந்தது. நாகத்தையே வழிபடு தெய்வமாகக் கொண்ட ஒரு வகுப்பினர் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்தனர். அவர்களைத்தான் நாகர்கள் என்ற பெயரால் அழைத்தனர். இந்த நாகர்கள் வாழ்ந்த இடங்களைத்தான் நாகப்பட்டினம், நாகர்கோயில் என்ற பெயர்களால் அழைத்திருக்க வேண்டும். ஆரம்பத்தில் ஒரு கூட்டத் தாரிடமிருந்த இப்பழக்கம் நாளடைவில் தமிழ் மக்கள் பலரிடமும் பரவி விட்டது. சிறப்பாகப் பெண்கள் தாம் நாகத்தை வணங்கும் வழக்கத்தை மிகுதியாகப் பின்பற்றினர். இதற்கு இந்நூல் ஆதரவளிக்கின்றது.

நீங்கள் போகும் வழியிலே பாம்புகள் மறைந்து பதுங்கிக் கிடக்கும் பள்ளங்கள் உண்டு. அவற்றைக் கவனித்து மரத்தின் மேல் ஏறிப் பாருங்கள். விறலியர் அந்தப் பாம்புகளைக்

கையால் வணங்கி வேண்டிக் கொள்ளும்படி செய்யுங்கள்.
பாம்பற்ற நல்ல வழியிலே நடந்து வலப்பக்கத்து வழியிலே
போங்கள்.

கரந்து பாம்புஒடுங்கும் பயம்பு மாருளவே
குறிக்கொண்டு மரங்கொட்டி நோக்கிச்
செறிதொடி விறலியர் கைதொழுஉப் பழிச்ச,
வறிதுநெறி யொரீஇ வலம்செயாக் கழியின்

(199-220)

செங்கண்மா நகர்

இந்நூலாசிரியர் காலத்திலே செங்கண்மா நகரம்
எவ்வளவு சிறப்புடன் விளங்கிற்று என்பதை இந்நூலிலே
காணலாம்.

நன்னனுடைய செங்கண்மா நகரம் சேயாற்றங் கரையில்
உள்ளது. அந்நகரிலே செல்வத்திற்குக் குறைவில்லை.
சுற்றிலும் உயர்ந்த மதில் சூழ்ந்தது அந்நகரம். பரம்பரை
யாக அந்த ஊரிலேயே வாழ்கின்ற பழங்குடி மக்கள் இருக்
கின்றனர். பெரிய கடைவீதிகள் உண்டு. தெருக்கள்
ஆற்றைப் போலக் காணப்படுகின்றன. பகைவர்கள் அஞ்சும்
படியான, சிறிய தெருக்களில் கூட திருவிழாக் காலத்தைப்
போல—கடலின் ஓசை போல—மேகத்தின் ஒலிபோலே—
இரைச்சல் கேட்டுக்கொண்டே யிருக்கும். மலையென்று
சொல்லும் படியும், மழையென்று சொல்லும்படியும் உயர்ந்த
மாளிகைகள் பல உள்ளன. அன்புடன் விரும்பி வசிப்பதற்
கேற்ற குளிர்ந்த சோலைகளிலே வண்டுகள் இசைபாடிக்
கொண்டிருக்கும். இத்தகைய பழமையான வெற்றி
பொருந்திய அந்நகரம் தூரத்தில் இல்லை.

சேயாற்றின்

நிதியந் துஞ்சும் நிவந்தோங்கு வரைப்பின்
பதியெழ லறியாப் பழங்குடி கெழீஇ,
வியலிடம் பெறா விழுப்பெரு நியமித்து

யாறுஎனக் கிடந்த தெருவில், சாறுஎன
 இகழுநர் வெருஉம் கவலை மறுகின்
 கடலெனக் கார்என ஒலிக்கும் சம்மையொடு
 மலையென மழையென மாடம் ஒங்கித்
 துனிதீர் காதலின் இனிதமர்ந்து உறையும்
 பனிவார் காவில் பல்வண்டு இமிரும்,
 நனிசேய்த் தன்று அவன் பழவிறல் மூதூர்

(476-486)

நன்னன் பெருமை

இப்பாட்டின் தலைவனாகிய நன்னன் சிறந்த வீரன். புலவர் களுக்குப் பொருள் கொடுத்துத் தமிழை வளர்த்தான். தன்னை யிகழ்வோரைப் போரிலே வென்று அடிமையாக்குவான். புகழ் வோருக்குத் தன் அரசு முழுவதையும் கொடுத்து விடுவான். அவனுடைய அவைக்களத்திலே சிறந்த கல்வியும் அறிவு முடைய பலர் குழுமி இருந்தனர். இவ்வாறு நன்னனுடைய நற் பண்புகளைக் கூறுகின்றது இந்நூல்.

அழியாத நல்ல புகழ் உலகுள்ள வரையிலும் நிலைத் திருக்கும்படி பகைவர்கள் பலரையும் தோல்வியுறச் செய் தவன். அப்பகைவர்கள் திறையாகத் தந்த அருங்கலன்களையெல்லாம் புலவர்களுக்கு மாரியைப் போல் மகிழ்ந்து சொரிவான். தன்னையிகழ்வோரை அடிமைப்படுத்தும் ஆற்ற லுடையவன். புகழ்வோருக்குத் தன் அரசாட்சியின் செல்வ முழுவதையும் கொடுத்து விடுவான். கொடுத்தும் அவன் ஆசை அடங்காமல், பருவ காலத்தில் மழை பெய்த மேகம் மீண்டும் மழை பெய்து கொண்டே இருப்பதுபோல் அவர் களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டே இருப்பான். இதுதான் அவன் சபையில் நாள்தோறும் நடைபெறும் நிகழ்ச்சி.

நல்லோரும், கற்றறிந்த நாவலரும் அவன் சபையிலே நிறைந்திருப்பார்கள். அவர்கள் கல்வியிலே வல்லவர்கள், தங்கள் திறமையை வெளிக்காட்டாமல் மறைத்து வந்தாலும்

அவர்கள் திறமையைக் கண்டறிந்து வெளிப்படும்படி சொல்லிக் காட்டுவார்கள். அவர்களை நல்லமுறையிலே நடத்துவார்கள். நன்னனைப் போலவே அவனுடைய சுற்றத் தாரும் நல்லவர்கள்; ஒழுக்கமுடையவர்கள்.

தொலையா நல்லிசை உலகமொடு நிற்பப்
பலர்புறங் கண்டவர் அருங்கலந் தரீஇப்
புலவோர்க்குச் சுரக்கும் அவன்ஈகை மாரியும்,
இகழுநர்ப் பிணக்கும் ஆற்றலும், புகழுநர்க்கு
அரசமுழுது கொடுப்பினும் அமரா நோக்கமொடு
தூத்துளி பொழிந்த பொய்யா வானின்
வீயாது சுரக்கும் அவன்நாள் இருக்கையும்,
நல்லோர் குழீஇய நாநவில் அவையத்து
வல்லவ ராயினும் புறமறைத்துத் சென்றோரைச்
சொல்லிக் காட்டிச், சேர்வின்றி விளக்கி
நல்லதின் இயக்கும், அவன் சுற்றத்து ஒழுக்கமும்

(70-80)

இவ்வடிகள் நன்னனுடைய சிறப்பை விளக்குகின்றன. பழங்காலத்து நிலத் தலைவர்கள் பொது மக்களிடம் எத்தகைய மதிப்புப் பெற்று வாழ்ந்தனர் என்பதையும் இதனாற் காணலாம்.

உவமைகள்

ஒவ்வொன்றையும் உவமை காட்டி விளக்குவதிலே இவ்வாசிரியர் மிகவும் சிறந்தவர். சிறந்த புலமையும், சிந்தனாசக்தியும் உடையவர்களால்தான் பொருத்தமான உவமைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கூற முடியும். இவர் காட்டும் உவமைகளிலே சிலவற்றை மட்டும் பார்ப்போம்.

மேதி அன்ன கருங்கல் இயவு

எருமைகளைப் போலக் கருங்கற்கள் குண்டு குண்டாகக் கிடக்கின்ற வழி. கருங்கல்லுக்கு எருமை உவமானம்,

காழ்மண்டு எ.கம் களிறுமுகம் பாய்ந்தன
ஊழ்மலர் ஒழிமுகை உயர்முகம் தோயத்
துறுகல் சுற்றிய சோலை வாழை

(129-131)

காம்புடையவேல், யானையின் முகத்திலே குத்தி இருப்பது போல. வாழையின் மலர்கள் மலையைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. மலை யானையாகவும், வாழைப் பூ வேற்கம்பாகவும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளன.

படுத்துவைத் தன்ன பாறை மருங்கின்
எடுத்து நிறுத்தென்ன இட்டரும் சிறுநெறி

(15-16)

சமமாகப் பரப்பி வைத்திருப்பது போன்ற பாறையின் பக்கத்திலே செங்குத்தான உயரமான வழி காணப்படுகின்றது. அதைப் பார்த்தால் குறுகலான ஒரு நீண்ட வழியை அப்படியே எடுத்துச் செங்குத்தாக நிறுத்தியிருப்பது போல் தோன்றுகிறது.

தூமலர் துவன்றிய கரைபொரு நிவப்பின்,
மீயிசை நல்யாறு கடற்படர்ந் தாஅங்கு,
யாம்அவ ணின்று வருதும்

(51-53)

மலர்கள் நிறைந்து, கரையை மோதிக்கொண்டு, மலையின் மீதிருந்து கடலுக்கு வீழ்ந்தோடும் நல்ல ஆறு போல நாம் அந்த நன்னனிமிருந்து வருகின்றோம்.

இவ்வாறு பரிசு பெற்று வந்த பாணன் சொல்லுகின்றான். தன்னை ஆறாகவும், தான் பெற்ற பரிசுப்பொருள்களை அந்த ஆற்று வெள்ளம் அடித்துக் கொண்டு வரும் பொருள்களாகவும், அந்த நன்னனைப் பல வளங்களும் நிரம்பிய மலையாகவும் உவமித்துக் காட்டுகிறார்.

இவை போன்ற பல சிறந்த உவமைகளைக் காணலாம்.

பழக்க வழக்கங்கள்

பழந் தமிழர்களிடம் குடிகொண்டிருந்த பழக்கவழக்கங்களை இந்நூலிலே காணலாம்.

போரிலே மாண்ட வீரர்களின் நினைவுக்குறியாக மரத்தடிகளிலே அவர்கள் பெயர் பொறித்த கற்களை நட்டு வைத்திருப்பார்கள். மக்கள் அக்கற்களை வணங்குவார்கள்.

கூத்தர், பாணர், பொருநர் முதலியோர் பாடுவதற்கோ, ஆடுவதற்கோ தொடங்குமுன் தெய்வத்தை வணங்குவார்கள்.

ஓரிடத்திற்குப் புறப்படுமுன் பறவைச் சகுனம் பார்க்கும் வழக்கம் உண்டு.

மூங்கிற் குழாயிலே மதுவை அடைத்து வைத்திருந்து பக்குவப்படுத்தி அருந்துவார்கள்.

எருமைத் தயிரையும் மூங்கிற் குழாயிலே வைத்திருக்கும் வழக்கம் உண்டு.

இசைக் கருவிகளுக்கு உறையிட்டுப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைப்பார்கள்.

சக்கரத்திலே மண்ணைப் பிடித்துவைத்துப் பாத்திரங்கள் செய்யும் குயவர்கள் பழந்தமிழ் நாட்டில் இருந்தனர். மண் பாண்டத் தொழில் தமிழ் நாட்டின் பழமையான தொழில்.

உலோகங்களை உருக்கிப் பாத்திரங்கள் செய்யும் தொழில் வளர்ந்திருந்தது.

தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக் கருவி (தாளம்) என்னும் நால்வகை இசைக் கருவிகளையும் செய்தனர்.

உடலைவிட்டு உயிரைத் தனியாகப் பிரித்துக் கொண்டு போகும் தெய்வம் ஒன்று உண்டு என்று நம்பினார். இதற்குக் கூற்றுவன் என்று பெயர்.

இன்னும் பல தெய்வ வணக்கங்கள் தமிழ் நாட்டில் இருந்தன.

தேவர்கள் அமுதம் வேண்டிக் கடல் கடைந்தது; பரமசிவன் நஞ்சுண்டது ஆகிய வரலாறுகள் தமிழ் நாட்டிலே வழங்கியிருந்தன.

இவை போன்ற இன்னும் பல செய்திகளையும் பழந்தமிழர் நாகரிகத்தையும் இந்த மலைபடுகடாம் நமக்குக் கூறுகின்றது.

தமிழறிஞர்

சாமி சிதம்பரனார் வாழ்க்கை வரலாறு

அறுபதாண்டுக் காலம் தமிழகத்தில் வாழ்ந்து அதில் நாற்பதாண்டுக் காலத்தைத் தமிழனுக்கும் தமிழுக்கும் அர்ப்பணித்துத் தூய தொண்டாற்றிய தொண்டர் இவர். நீதிக்கட்சி, சுயமரியாதை இயக்கம், திராவிடர் கழகம் ஆகியவற்றோடு தொடர்புகொண்டு முப்பதாண்டு களுக்கும் மேலாகச் சமுதாயச் சீர்திருத்தம், சாதி ஒழிப்பு, கலப்பு மணம், பகுத்தறிவு பரப்புதல் ஆகிய நற்பணிகளிலே நாட்டம்கொண்டு நற்றொண்டாற்றியவர். பிற்காலத்தில் பொதுவுடமை இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டு ஆதரவு காட்டி மக்கள் வளர்ச்சியிலே மனத்தைச் செலுத்தியவர். தமிழ்மக்கள் மேலை நாட்டு மக்களைப் போன்றும், கீழை நாட்டு மக்களைப் போன்றும் இலக்கிய, சமுதாய, பொருளாதாரத் துறையில் வளர்ச்சி பெற வேண்டும் என்று விரும்பிப் பாடுபட்டவர்.

1920 முதல் 1961 வரையுள்ள ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட காலத்தில் தமிழகத்தில் வெளிவந்த முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட பத்திரிகைகளில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட புனை பெயர்களில் எழுத்தாளராக விளங்கி

எழுதித் தமிழ்த் தொண்டாற்றியவர். பகுத்தறிவு, புரட்சி, குடியரசு, திராவிடன், விடுதலை, வெற்றிமுரசு, லோகோபகாரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் ஆசிரியராகவும், எழுத்தாளராகவும் பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் பணியாற்றியவர்; பத்திரிகைத்துறையில் நாட்டம் கொண்டு 'அறிவுக்கொடி' என்னும் பத்திரிகையை-1936ல்-கும்பகோணத்திலிருந்து ஈராண்டுக் காலம் நடத்தி மகிழ்ந்தவர். தமிழர் தலைவர் தந்தை பெரியாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை 1939லேயே முதன் முதலாக எழுதித் தமிழ்த் தரணிக்கு அளித்தவர். மேலும் "திராவிடன்" நாளேடு, தமிழரசி, தாருல் இஸ்லாம், சாந்தி, தொழிலரசு, தமிழ்ப் பொழில், செந்தாமரை, சரசுவதி, ஜனசக்தி, நவசக்தி, தாமரை, தமிழ்முரசு நாளேடு, பொன்னி, செந்தமிழ்ச் செல்வி, பாரதி, தினமணி, புதுஉலகம், கவிதா மண்டலம், புதுவை முரசு, நகரத்தூதன், சண்டமாருதம், பார்க்கவ குலமித்திரன், சுயமரியாதை, போர்வாள், தமிழ்நாடு முதலிய முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட இதழ்களிலும், ஆண்டு மலர்களிலும் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டு வந்தவர்.

இவ்விதழ்களில் மெய்கண்டான், கதைக் காதலன் ஸ்கூரூலூஸ், S. C. பரன், மிஸ்டர் திங்கர், சாமி. சி. இடி முழக்கம், காலக்கவி, ஸ்வாமிஜி, வம்பன், அரட்டை, சிகாமணி, நாஸ்திகன், பொறுப்புள்ளவன், எஸ்.சி. பரன், விளக்கொளி, கண்ணாடி, தமிழன், சல்லடை சலிப்பு, அரசியல்வாதி, மெய்யன் என்னும் 20க்கும் மேற்பட்ட புனை பெயர்களில் எழுதி உள்ளார்.

பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களை எழுத்தெண்ணிப் படித்தவர் இவர்; இக்கால இலக்கியங்களிலேயும் ஈடுபாடு கொண்டவர். வாழையடி வாழையென் வந்த தமிழ்ப் புலவர் கூட்டத்தின் வழித் தோன்றல்; பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாக நின்று தமிழ் இலக்கியத்தை ஆராய்ந்தவர். தமிழ் இலக்கியம் முழுவதையும் பகுத்தறிவுக் கண்ணோட்டத்துடனும் முற்போக்குக் கண்

ணோட்டத்துடனும் விருப்பு வெறுப்புக்கு இடம் கொடாமல் சமதர்ம உணர்வு தழுவத் தமிழனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்த ஆராய்ச்சியாளர்; சங்க இலக்கியங்களைச் சாதாரணமானவர்களும் அறியும்படி செய்த தமிழறிஞர். படிப்புச் செருக்குக் கொண்டு தருக்கி நடக்காமல்-ஆரவாரத்தை நீக்கி அடக்கமாக வாழ்ந்து - மக்களுக்காக எழுதவேண்டும் என்னும் மகத்தான கருத்துடன் மக்களாட்சிக் காலத்திற்கு ஏற்பத் தம்மைப் பொருத்திக் கொண்டவர். தொல்காப்பியர் காலத்தின் தமிழன் முதல் பாரதி-பாரதிதாசன் காலத் தமிழன் வரையில் அனைத்துக் கவிஞரையும் தமிழனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவர்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் மாயவரத்தை அடுத்த கடகம் என்னும் அழகிய சிற்றூரில் வீரபத்திர மலையமான் என்னும் சைவப் பெருநிலக் கிழாரின் பேரனாகவும் சாமிநாத மலையமான் - கமலாம்மாள் அம்மையார் ஆகிய அன்புடைப் பெற்றோரின் செல்வ மகனாகவும்-சார்வரி ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் 16 ஆம் நாளில் (1-12-1900) சாமி சிதம்பரனார் பிறந்தார்.

கிராமப் பள்ளிகளிலும் மாயவரத்திலும் இவர் கல்விகற்றார். தஞ்சையில் தமிழ்ப்பெரும் புலவராக விளங்கிய கரந்தைக் கவியரசு ஆர். வெங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்களிடம் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் மாணவராக இருந்து கல்விகற்றுத் தமிழறிவு பெற்றதற்குப் பிறகு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் சேர்ந்து பயிலத் தொடங்கினார்.

முறையாகப் பயின்று 1923-ஆம் ஆண்டில் பண்டிதர்ப்பட்டம், வித்வான் பட்டம் பெற்றார். பட்டம் பெற்ற உடனேயே கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் பணியாற்றத் தொடங்கினார், ஓராண்டுக் காலத்திற்குள் தஞ்சை மாவட்டக் கழக (ஜில்லா போர்டு) உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமைத் தமிழாசிரியர் வேலை கிடைக்கப்பெற்றுப் பணியில் சேர்ந்தார். தஞ்சை மாவட்டத்தில் இராசா

மடம், ஓரத்தநாடு, திருவாரூர், பாபநாசம், பட்டுக் கோட்டை உட்பட எல்லாப் பகுதிகளிலும் பணியாற்றினார்.

அந்த நாட்களில் பள்ளிகளில் 'தமிழ் ஐயாக்களுக்கு' நன்மதிப்புக் கிடைப்பது அரிது. ஆனால் சிதம்பரனாரோ, மாணவர்களுக்கு நூல்கள் பல எழுதியும் புதுமுறையில் அவர்களை பயிற்றுவித்தும் மாணவருலகின் நன்மதிப்புக் கிலக்காகினார். இலக்கணத்தை எளிய இனிய முறையில் கற்பித்தார். சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைச் செந்தமிழோடு சேர்த்துக் கொடுத்தார், பள்ளியில் பகுத்தறிவுப் பிரசாரம் செய்த முதல் தமிழாசிரியர் சிதம்பரனாரே ஆவார்.

பெரியார் ஈ. வே. ராமசாமியோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு குடியரசு எழுத்தாளரானார். பெரியார் முதன் முதலாக மலையா சென்றபோது சாமி சிதம்பரனாரும் உடன் சென்று வந்தார்.

கலப்புத் திருமணம் என்பது பஞ்சமாபாதகம் எனக் கருதப்பட்ட அக்காலத்தில் - சீர்திருத்த நோக்கமும் புரட்சி உள்ளமும் படைத்த சாமி சிதம்பரனார் கும்பகோணத்தில் பிரபல நீதிக்கட்சிக்காரராக விளங்கிய திரு. ஏ. குப்புசாமிப் பிள்ளையின் மூத்த மகளான சிவகாமி அம்மையாரை, சமூகத்தையும் சுற்றத்தையும் நெஞ்சுரத்தோடு எதிர்த்து நின்று கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

சாமி சிதம்பரனார் இளமையிலேயே-பள்ளி மாணவராக இருந்த காலத்திலேயே - எதையும் புரிந்துகொண்டு எளிமையாக விளக்கி எழுதும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தார். தமது 21-ம் வயதிலேயே நளாயினி கதை முழுவதையும் வெண்பாவாக இயற்றியுள்ளார். அது இன்னும் நூல் வடிவத்தில் வெளிவராமல், எழுதிய படியே ஏட்டில்

உள்ளது. அந்த வெண்பாக்கள் மிகக் சிறந்த கவிநயம் வாய்ந்தவை.

1940 வரையில் அவர் எழுதியவைகளில் பள்ளிப் பாடப் புத்தகங்களும் சேரும். பத்துப் புத்தகங்கள்வரை எழுதியுள்ளார். அரசாங்க அங்கீகாரம் பெற்றுப் பாடப் புத்தகங்களாக்க ஏற்பாடு செய்தார். அவை தமிழகத்துப் பள்ளிக்கூடங்களில் பாடமாக வைக்கப்பட்டு மாணவர்கள் பயன்பெற்றார்கள். இவரெழுதிய 'மணிமேகலை' என்னும் உரைநடை நூலைச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் 1934, 35, 36 ஆகிய ஆண்டுகளில் பாடப் புத்தகமாக வைத்தது.

பொதுத் தொண்டில் ஈடுபட வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தின் காரணமாக - மாணவர்களுடன் பழகிப் பாடம் சொல்லும் தமிழாசிரியர் பணியில் உற்சாகம் மிகுதியாக இருந்தும், முழுநேரமும் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தினால் அவர் 41 ஆம் வயதிலேயே ஆசிரியர் பணியிலிருந்து விருப்பு ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு தாம் விரும்பிய முழுநேர எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டார்.

சாமி சிதம்பரனார் பல்வேறு கட்சிகளிலும் தொடர்பு கொண்டவர்.

முதலில் தமிழ்ப் பண்டிதர், நீதிக் கட்சிக்காரர்; தீவிர சுயமரியாதைக்காரர்; திராவிடக் கழகக்காரர். அதன் பின்னர் காங்கிரஸ்காரர்; சமதர்மவாதி; 1949, 50-ல் பொது உடைமை இயக்கம் 'நெருப்புக் குளியலுக்கு' ஆளானபோது அதனிடம் நட்புப் பூண்டு போர்க்குரல் கொடுத்த ஆதரவாளர். விட்ட இடத்தில் தொடுவதைப் போல, தமிழ்ப் புலவராக வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய சாமி சிதம்பரனார் 1948-இல் சென்னைக்கு வந்து பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களைப் புதிய கண்ணோட்டத்துடன் விளக்கும் சங்க இலக்கியங்களின் ஆய்வுப் பணியில் ஈடுபட்டார்.

இலக்கியம் சமுதாயம் அரசியல் ஆகிய துறைகளில் சாமி சிதம்பரனார் என்ற பெயருக்குத் தனிச்சிறப்புண்டு.

தாம் சென்னையில் வசித்த காலத்தில் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், சமாதான இயக்கம், சீன - இந்திய நட்புறவுக் கழகம், சோவியத் நண்பர்கள் சங்கம், ஓய். எம். சி. ஏ. பட்டிமன்றம் ஆகியவற்றில் இடம் பெற்றுப் பணியாற்றினார். தமிழக முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தின் தொடக்ககால முதலே குறிப்பிடத்தக்க பங்கு அவருக்குண்டு. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் துணைத் தலைவராக ஈராண்டுகள் பணியாற்றி உள்ளார். சென்னை மகாஜன சபை சங்கத் தலைவராக மூன்று முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஒன்பது ஆண்டுகள் வரை பொறுப்புள்ள தலைவராக விளங்கினார்.

சாமி சிதம்பரனார் 1948 - லிருந்து 1961 வரை உள்ள காலத்தில் இலக்கியத்துறையில் திட்டமிட்டு வேலை செய்தார். இலக்கியப்பணி ஒன்றுதான் தமக்குத் தகுந்த வேலை என முடிவு செய்த காலமுமிதுவே.

தமிழகத்தின் மிகச்சிறந்த புலவர்களான கம்பன், வள்ளுவர், இளங்கோ ஆகிய முப்பெரும் புலவர்களின் படைப்புக்களையும், தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்கணக்கு ஆகியவற்றையும், சீத்தலைச் சாத்தனாரின் செந்தமிழ்க் காப்பியமான மணிமேகலையையும், குறுந்தொகைப் பெருஞ் செல்வம், நற்றிணைக் காட்சிகள், பழமொழி நானூறு, புகழேந்தியின் புலமை, நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, திருக்குறள் பொருள் விளக்கம், இவை போன்ற சாமி சிதம்பரனார் எழுதிய நூல்களைவிட அவர் எழுத நினைத்த நூல்கள் ஏராளம், ஏராளம்.

இலக்கியங்களைப் பண்டிதர்களின் துணை கொண்டே படிக்க முடியும் என்னும் நிலையை மாற்றி ஓரளவு தமிழறிவு உள்ளவர்களும், உணர்ந்து கற்றுப் பயன்

பெறத்தக்க வகையில் தமக்கே உரிய எளிய இனிய நடையில் அவற்றின் அடிப்படையை ஆய்ந்து தமிழகத்திற்கு அறிவித்துள்ளார். சிதம்பரனாரது ஆய்வுத் தொண்டினைத் தமிழறிஞர்கள் பலர் சிறப்பித்துப் பாராட்டியுள்ளனர். சாமி சிதம்பரனாருடைய சங்க இலக்கியம் பற்றிய நூல்கள் ஆய்வுக் கண்ணோட்டம் உடையனவாய் விளங்குகின்றன.

சிந்திப்பதற்குப் போதுமான நேரமும் வசதியும் உள்ளவர்களே சிறந்த நூல்களை ஆக்க முடியும். அத்தகைய நேரமும் வசதியும் தமிழ் அறிஞர் சாமி சிதம்பரனார் தம் வாழ்நாளில் பெற்று இருந்தார். பிற்காலத்தில் தமிழ் இலக்கியச் சுவையில் முற்றிலும் தோய்ந்துவிட்ட பேராசிரியர் சாமி. சிதம்பரனார் அவர்கள் அருள் நெறித் தொடர் வரிசையில் ஆறு புத்தகங்களுக்குமேல் எழுதி வெளியிட்டு உள்ளார்கள். அதுதவிர, மூன்றாண்டுகள் மிகக் கடுமையான உழைப்பினை மேற்கொண்டு பன்னிரண்டாயிரம் பாடல்கள் உடைய கம்பராமாயணத்திலிருந்து, இலக்கியத்தரம் அதிகம் வாய்ந்த நாலாயிரம் (4000) பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, ஆறு காண்டங்களும் கொண்ட கம்பராமாயணத் தொகுப்பு ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளார்.

1924 முதல் 1940 வரை பதினாறு ஆண்டுகள் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றி மாணவர்களுக்குத் தமிழறிவு ஊட்டியும், 1924 முதல் 1948 வரை இருபத்துநான்கு ஆண்டுகள் அரசியல் சமுதாயம், சீர்திருத்தம், இலக்கியம் என்று பல்வேறு பிரிவுகளிலும் பணியாற்றியும் வந்த சாமி சிதம்பரனார், 1948-க்குப் பிறகு தம் கருத்து முழுவதையும் இலக்கியத் துறையிலேயே செலுத்தினார். 1948 முதல் அவர் மறைந்த 1961 வரை பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டார். சிங்கப்பூர், தமிழ்முரசு நாளேட்டின் மூன்றுபகுதிகளுக்கு வாரத்துக்கு மூன்று கட்டுரைகள் வீதம் இடையறாமல் எழுதி அனுப்பி

வந்தார். பாராட்டுதல்கள் குவிந்தன. இவரது புகழும் பெருமையும் பரவின. இதனால் இன்பமும் மனநிறைவு பெற்று மெய்மறந்து உழைத்தார். இப்பணிதான் பிற்காலத்தில் தமக்கு நிலையான புகழ் தேடித் தரும் என்று நம்பினார். எதிர்காலத் தமிழ் மாணவர்கள் தம்பணியினால் நற்பயன் பெறுவர் என்று சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ந்தார்.

தமிழ்ப்பெரும்புலவர் - தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் - தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வாளர் - தமிழ்ப் பாடநூல் ஆசிரியர் - தமிழ்ப்பாவலர், இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்று வாழ்ந்து காட்டிய சாமி சிதம்பரனார் அவர்கள் 17-1-1961ல் இயற்கை எய்தினார்.

தமிழ்ப்பேரறிஞர் சீர்திருத்தச் செம்மல் சாமி சிதம்பரனார் புகழ் வாழ்க! வாழ்க!

ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழ் அல்லால்
பொன்றாது நிற்பதுஒன்று இல்.

தொல்காப்பியத் தமிழர்

தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களையே ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு, பழந்தமிழர் வாழ்க்கையை அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்ற ஆசிரியரின் பரந்த நோக்கும் ஆழ்ந்த புலமையும் போற்றத் தக்கனவாய் இருக்கின்றன.

நூலின் இருபத்து மூன்றாவது அத்தியாயம் தொல்காப்பியத் தமிழருடைய பழக்க வழக்கங்களை வரிசைப்படுத்திக் கூறியிருக்கும் அழகு, சிந்தனைக்கு விருந்தளிப்பதாயிருக்கிறது.

இந்நூல் தமிழ்நாடெங்கணும் பரவவேண்டும். கல்லூரி மாணாக்கர்கள் படித்துப் பயன்பெறத்தக்க வகையில் பாடப் புத்தகமாக வைக்கப்பட வேண்டும்.

—சுதேசமித்திரன்